Tudor Negoiță

CÎND ZEII CONSPIRĂ

EDITURA DRAGON

Coperta de DAN STANCIU

Tudor Negoiță

CÎND ZEII CONSPIRĂ

SCAN: Doru Filip
PRELUCRARE: Costin Teo Graur
prima ediție digitală, iunie 2011

EDITURA DRAGON
BUCUREȘTI

București, Str. Arh. Ion Mincu, 17, sect. 1
ISBN 973-600-003-6

I

IMPOSIBILA REVENIRE

— Deocamdată nu-ţi mai pot ţine companie! anunţă subit Hanna Gay ridicîndu-se din fotoliul alveolar.

Harald Pin aruncă o privire scurtă spre panoul aparent decorativ de deasupra uşii ce dădea în cabina de comandă. Păru să fi înţeles ori să fi intuit motivul grabei ei, se mulţumi să spună însă pe un ton la fel de scăzut :

— Înainte de-a ajunge pe „Orion" sper să mai putem schimba două vorbe. Aş prefera fără martori.

— Sînt convinsă că vom avea tot timpul, promise repede, dar cîtuşi de puţin convinsă Hanna, privi spre ceilalţi doi pasageri care discutau aprins, dar tot pe şoptite, în celălalt colţ al încăperii, trecu în cabina de comandă, întrebă scurt :

— Ce-ai păţit, „Miss" ?

„Miss" nu răspunse imediat. Manevra de zor la claviatura navigrafului. O chema Missy, de fapt ; fusese şefa promoţiei din anul trecut al şcolii de piloţi spaţiali. Şi era foarte tînără, foarte blondă, foarte frumoasă. Aceste trei superlative o făcuseră pe Hanna s-o ia mereu pe lîngă ea în misiuni pe proaspăta absolventă, convinsă că, îndrumată de un bărbat, Missy ar fi fost mult prea menajată pentru a putea deveni un adevărat pilot de elită. Iar Hanna, de cum o văzuse, „îi pusese gînd rău" blondinei, proiecta s-o avan-

seze curînd adjunctă a ei și „s-o profileze pe misiuni protocolare“ — care pe ea o agasau cumplit.

— Am ieșit de pe coordonatele de control, anunță sec Missy, manevrînd mai departe claviatura computerului de bord.

— Felicitări! zvîrli caustică Hanna. Dacă nu e vorba de perturbația unui Spațiu W, ci de o greșeală care ne-a scos cu un grad în afara Centurii relativei cunoașteri, îți suspend primele trei permisii.

— Se exclud ambele ipoteze! pară la fel de acid Missy. Un Spațiu W ar fi fost semnalat măcar de unul dintre detectoarele gravitaționale. Iar eu nu am deviat nici măcar cu o fracțiune de grad, știți că nu mi se-ntîmplă!

Aparatura de control îi confirma spusele și în mintea Hannei apăru imediat o altă posibilă explicație — ce-i drept, cu totul nedorită. Da, ordinatoarele de pe stațiile de ghidare le făceau probabil „o nouă figură“! Ar fi fost a treia în ultima lună. Alți doi piloți spațiali îi raportaseră astfel de „eclipse“ cu totul inexplicabile ale stațiilor automate, care le lăsaseră subit ordinatoarele de bord fără informațiile necesare, practic fără nici un reper. Formal, Hanna refuzase să-i creadă. Semnalase însă cazurile Centrului de cercetare a fenomenelor necunoscute. Nu primise nici un răspuns.

Bizara comportare a stațiilor de ghidaj era totuși viu comentată de piloții Corpului spațial de intervenție, care patrulau permanent la marginea Sistemului Solar. Missy, desigur, credea și ea în aceste „eclipse“, unul din cei doi piloți ce se treziseră navigînd în orb era prietenul ei, un lungan cu trăsături africane — bun profesionist, nu ratase nici o misiune în trei ani de activitate.

— Avem de-a face mai degrabă, aprecie Missy, cu o încetare instantanee a funcționării farurilor baliză; ori cu un fenomen inexplicabil, similar Spațiilor W,

dar fără consecințe sesizabile în variațiile de cîmp. Să nu uităm că ne aflăm la limita enigmaticei zone 7-II-B, unde-au pierit fără urmă patru din cele cinci fortărețe astrale care-au încercat s-o penetreze în ultimii zece ani, adăugă ea. Așa că propun să reducem planetarele la plus unu și auxiliarele la zero, să așteptăm...

— Presupuneri și propunere de „Miss“ ! tăie Hanna. Nu ești stewardesă pe un autobuz zburător, ci pilot pe-o R-6, inferioară doar prin dimensiuni unei „fortărețe astrale“ ! Iar astronava „Orion“, spre care ne îndreptăm acum, iată că revine din această faimoasă zonă 7-II-B. Avem o misiune de îndeplinit și o vom îndeplini, la timp ! Lasă-mă pe mine, trec pe manual, decise Hanna, instalîndu-se în cel de-al doilea scaun de pilotaj. Halou complet, detectoarele S în acțiune ! Caută să obții legătura cu Baza 16 sau cu una din micronavele noastre de intervenție.

— Dar am încercat...

— Mai încearcă ! Ți-e frică ?

— Sigur că da, zise Missy. Ar fi o primă misiune ratată.

Auzi, obraznica ! Nu conta că se afla pe aceeași navă cu ea, Hanna Gay, care preluase de altfel comanda, nici că navigau cu 18 My în orb ; pe această „Miss“ o preocupa să nu aibă o misiune ratată la activ.

„Ambițioasă, curajoasă, lucidă, deși înamorată“ ! aprecie Hanna amintindu-și că această caracterizare îi fusese făcută ei, Hannei Gay, în urmă cu zece ani, de fostul șef al Corpului piloților spațiali de intervenție. O caracterizare care i se păruse atunci, cum i se părea și acum, greșită.

Ambițioasă ? Nu se considera astfel. În orice caz, mai puțin ca alții. Curajoasă, lucidă ? Și mai puțin ca alții... Sau poate... cine știe ? Pe vremea aceea, existase și în viața ei un lungan, tot pilot spațial, care-i monopoliza într-adevăr gîndurile. Da, *pe vremea aceea*

exista. Numai că asta n-o împiedicase deloc să se avînte dincolo de limitele cunoscute pînă atunci, ei da, şi dincolo de limitele admise de regulament, dar să revină, spre deosebire de alţii, ba şi cu un bogat material ştiinţific, bine înregistrat, ce dusese la elaborarea teoriei asupra Spaţiilor W; a căror descoperire i se atribuia.

Acum, ea, Hanna Gay, devenise un adevărat „star". Un fotoreporter bun îi făcuse o poză tridimensională reuşită, la vreun an după întoarcerea din acea... cam prea îndrăzneaţă misiune! Imaginea ei — cu casca neglijent agăţată pe un braţ — devenise cu timpul emblemă, simbol, ideal al aproape tuturor puştilor care visa să ajungă în „flotila de elită al Hannei Gay". Conducea de şase ani această nemaipomenită flotilă în permanentă misiune; „intrase în istorie", cum se zicea! Ei şi?

În ultimul timp i se şoptise că se preconiza schimbarea ei din această funcţie, unde obţinuse — cel puţin în ultimii trei ani — numai succese... Aveau chiar s-o înlocuiască?... Ei şi?

Ar fi regretat totuşi... Dar ar fi regretat... numai faptul că n-ar fi avut ocazia să investigheze mai departe nestingherită, la marginea Sistemului Solar, să fie la curent cu toate fenomenele „bizare", să poată interveni imediat, dacă, printr-o minune, El s-ar fi întors!

El Gart avea 30 de ani cînd pierise în bezna abisală. Acum ar fi avut 35! Era pe undeva vinovată de moartea lui?... Şi a celorlalţi trei membrii ai echipajului pe care-l condusese El? Încercase El să sfideze — ca şi ea cîndva — pericolul bine cunoscut? Se avîntase în această 7-II-B, dincolo de Centura relativei cunoaşteri, sperînd să elucideze alte fenomene stranii care se petreceau în acest blestemat sector spaţial? De ce? Era complexat de faptul că rămînea altfel un

pilot anonim în flotila de intervenţie condusă de iubita lui?

Şi dacă avea să se întoarcă totuşi cîndva? Îl iubea încă; şi credea încă în posibilitatea revenirii lui El, chit că echipajul niciunei minuscule R-6 nu ar fi putut rezista dincolo de Zona relativei cunoaşteri mai mult de trei luni! Era absurd să spere, da, i-o spuseseră toţi. Ea însă spera!

Şi despre Glad şi Ela, cei doi astronauţi de pe „Orion", se crezuse în definitiv, pînă foarte curînd, că fuseseră „înghiţiţi pentru totdeauna de acea 7-II-B". Uite însă că nava „Orion" îşi semnalase „imposibila revenire"! Iar primele două mesaje ale Elei Nant dovedeau chiar un moral straşnic. Ce-i drept, Glad Selv şi Ela Nant erau altceva decît... încă puţin experimentatul pe-atunci pilot El Gart, iar puternica astronavă „Orion" cu totul altceva decît o mică R-6.

Glad Selv fusese, chiar în urmă cu zece ani, cînd plecase împreună cu Ela în expediţia „Orion", unul din cei mai buni piloţi spaţiali. Şi *omul care nu recunoştea imposibilul!* cum spusese cîndva despre el bătrînul Cell Anx. Glad reuşise să iasă într-adevăr cu bine — de fiecare dată cu una din ideile lui năstruşnice — din toate misiunile pe care le primise; aproape mereu alături de Ela, drăcoaica aceea care se zicea că dispune de „talentul", de capacitatea de a „coresponda telepatic" cu ordinatoarele biologice. Ela Nant, se pare cea mai bună ciberneticiană a Sistemului Solar!

O pereche reuşită! Cum arătau oare după zece ani de peregrinări spaţiale? Cînd plecaseră, Glad avea vreo 30 de ani. Înalt, blond, veşnic zîmbitor. Ela avea — sau arăta — vreo 20, poate 25 de ani. Foarte frumoasă, brunetă, cu faţa albă şi ochii aceia de neuitat, parcă sfidători, ironici, de un albastru intens.

Da, un cuplu pe deplin izbutit, remarcabil, greu de uitat; care se întorsese şi din zona 7-II-B; proba-

bil victorios; dovedind încă o dată că ceea ce se credea a fi imposibil ... nu era!

Tot așa, avea să se întoarcă și El Gart cîndva? Chiar dacă experții considerau...

— Un semnal 02 în cîmp 12-II, auzi Hanna vocea lui Missy.

— E stația automată 7-14. Te-ai abătut totuși cu o fracțiune de grad, Miss!

— Imposibil! exclamă tînăra. Ar fi trebuit atunci...

— Uită cuvîntul acesta stupid! tăie hotărît Hanna. „Imposibil" pare deocamdată să devii pilotul de elită pe care-l speram! Preia comanda! Pe manual! Te jupoi dacă mai constat că-ți zboară gîndul, cînd pilotezi, la... cine știe ce!

•

Mons Kar se reașeză cu mișcări obosite în jețul cu spătar înalt. În fața sa, dincolo de peretele transparent al cabinetului de lucru, se desfășura panorama binecunoscută a marelui, dinamicului oraș — proiectat de Cell Anx!

Cell Anx! Pînă în urmă cu șase luni bătrînul Anx stătuse în acest jeț maiestuos, conducînd cu energia și calmul lui olimpian, destinele Sistemului Solar. Anx pierise, opera sa de arhitect dăinuia; aici ca și aiurea, rămasă în piatră, oțel și sticlă, în structurile și mai complexe ale sistemului, în memoria oamenilor.

În urma lui, a „tînărului" Mons Kar, *ce avea să rămînă?* Tînărului? Avea 39 de ani. Se simțea însă, cel puțin azi, bătrîn, istovit, epuizat. Incendiul de la Institutul de astrofizică, explozia de la Centrul de statistică, dezastrul din linia principală a metroului se succedaseră cu repeziciune, aici, sub ochii lui, în plină metropolă; și nu erau singurele, nici măcar cele mai mari nenorociri care se petrecuseră în ultima lună,

cînd totul părea că iese din normal. Ceva, ceva rău, se petrecea fără îndoială. Ce ?

Fără să întoarcă privirea, Mons realiză că se apropia de el Run. Pașii șovăielnici se opriră în spatele jețului pe care, înaintea lui Cell Anx, mai stătuseră doi președinți. Run rămăsese în funcția sa de dispecer-șef al informațiilor sub toți acești președinți ; se spunea că era de neînlocuit.

— Ce crezi că ar fi făcut Cell Anx în situația aceasta ? întrebă moale Mons, Run ezită cîteva secunde, începu apoi rar :

— Știu că ți-e foarte greu, dar cred că... și Anx ar fi declanșat Alerta de gradul doi.

Pe una din ușile laterale apăru Si Sen. Veni spre cei doi repede, cu mersul lui de om hotărît.

— Ce vești ? întrebă Mons Kar.

— Încă două explozii. Una în Alaska, la minele din nord, a doua în sudul Australiei, la depozitele de carburanți speciali.

— Ce spune Bilten ?

— Că v-a prevenit, se încruntă Sen. Că trebuia să luați măsuri mai de mult. Propune Alertă de gradul trei declanșată direct.

— Crezi că ar trebui într-adevăr să declanșăm alerta ?

— Nu, Mons. Nu încă, preciză Sen. Astă-seară însă, în ședința Consiliului de coordonare, pe care o prevăd furtunoasă, vom hotărî. Cred că trebuie luate măsuri cu totul excepționale, dar *fără a alarma oamenii*. Sînt destul de afectați de aceste dereglări, pentru a intra și în panică.

— Trebuie dată totuși o explicație asupra a ce se întîmplă, interveni Run.

— Explicație ? rîse Sen. Să recunoaștem că am greșit desconsiderînd avertizările lui Bilten cu privire la ordinatoarele biologice ?

Mons ridică din umeri, se întoarse spre unul din cele șase videofoane care piuia îndrăcit. Fața lată a lui Art Sen, fratele lui Si Sen, apăru pe unul din ele. Șeful serviciului de cercetare a avariilor anunță fără alte introduceri, trăsăturile obrazului său și ochii iritați vorbeau de la sine :

— Regret, Mons, nici un rezultat concret în ancheta desfășurată în urma exploziei de la Delfinariu. Plec pe baza spațială șapte, unde avem un necaz mai mare.

•

Ady Iason cercetă încă o dată, cu o privire satisfăcută, masa pentru numai două persoane ornată impecabil și ieși pe veranda micuței vile care fusese construită în întregime după gustul ei. Investise tot ce avea în această vilă de vacanță, tot ce economisise în ultimii doi ani — ca asistent oceanograf și ca actriță de film. Nu însemna prea mult. Era de fapt studentă în ultimul an la oceanografie, iar ca actriță făcuse un singur film — ce-i drept, de succes, se zicea că fusese „o descoperire neașteptată" — acum se turna cel de al doilea. Azi ar fi trebuit să fie acolo, împreună cu întreaga echipă de filmare. Anunțase că nu poate veni, asumîndu-și toate riscurile ; pentru că astăzi, ei bine astăzi *îl aștepta pe Grig.*

Grig Grifin era reporter la Mondoviziune. Timp de aproape un an nu mai pusese piciorul pe Terra. Realizase reportaje fascinante pe diferite baze spațiale. Ieri, Grig revenise — în mod absolut nesperat — pe Pămînt, îi telefonase la baza oceanografică abia după ce ajunsese pe Marele cosmodrom central, bine dispus, anunțînd-o că are să vină cîteva zile în „Paradisul" lor. Paradisul era această insuliță aflată în Pacific la cîteva mile de Baza oceanografică unde lucra ea. Aici se cunoscuseră cu adevărat, aici...

Petrecuseră doar trei zile împreună. Doar trei zile pe care Ady şi le amintea însă minut cu minut. Era suficient să închidă ochii şi să revadă... ea şi Grig, alergînd goi şi nebuni, beţi de fericire, de iubire, pe plaja cu nisip auriu a acestei micuţe insule havaiene, ei singuri, numai cu broaştele ţestoase şi păsările cu penaj multicolor, ei singuri în această „insuliţă a lor"...

Ady Iason scrută cu privirea întinderea oceanului. De acolo, de undeva dinspre sud, trebuia să apară, dintr-o clipă în alta, aerodina cu care urma să sosească Grig. Nu se zărea nimic, apelul videofonului se auzi însă şi, iritată, Ady reintră în camera principală a vilei presimţind ceva neplăcut.

Pe ecranul videofonului apăru Grig. Un Grig cu faţa trasă, cu ochii înroşiţi de nesomn, care o anunţă, fără alte introduceri, pe un ton grăbit :

— Îmi pare rău, Ady, nu pot veni azi ; nici mîine. Lucrurile s-au încurcat rău. Am aflat că măgarii de-aici nu mi-au transmis nici jumătate din reportajele pe care le-am făcut, că se petrec fenomene sociale de-a dreptul stranii în institutele de cercetări. Mary Danz a descoperit documente despre... un personaj foarte important care pare a fi un mare impostor. Regret, Ady, ţi-am promis, dar... nu pot veni...

— Nici să nu te gîndeşti ! tăie Ady pe un ton ce nu admitea replică, adăugă simţind cum începea să fiarbă de furie : Puţin îmi pasă de „măgarii tăi", de fenomenele stranii şi „descoperirile" drăguţei tale Mary Danz, care trebuie că se află prin preajmă, nu-i aşa ? !

— Ady, lasă fleacurile ! protestă Grig. Reportajele mele...

— Reportajele despre bazele spaţiale, dacă vrei chiar să ştii, nu mai preocupă *pe nimeni !* trînti întărîtată Ady Iason. Fenomenele sociale din institute nici atît, populaţia Terrei se uită la emisiunile sportive şi dansurile maraton...

— Tocmai această indiferență e urmarea denaturărilor, incompetenței, răsturnărilor de valori! exclamă Grig.

— Nimic din toate astea nu mă interesează! stabili Ady Iason. Azi vreau să fii aici, iubitule, azi și mîine, de altfel, și poimîine *nu vreau să aud nimic* despre toate prostiile alea care se petrec sau nu. Te aștept, Grig, te aștept aici, în Paradisul nostru...

— Ady, nu face pe femeiușca proastă, e vorba de dispariția inexplicabilă a unor oameni care au îndrăznit...

— *Minciuni!* izbucni Ady. Poveștile astea le-am mai auzit; despre Mary Danz însăși se zicea că „a dispărut“, dar simt că, din păcate, e acum lîngă tine!

Chipul lui Grig dispăru brusc de pe ecran. Legătura fusese întreruptă. Îi închisese videofonul în nas? Grig făcuse asta?! Dumnezeule! Grig întrerupsese astfel legătura cu ea?! Grig?!!

*

Aproape întins pe spate în fotoliul alveolar, Harald Pin rămăsese cu ochii fixați pe ușa cabinei de comandă. Hanna Gay nu apărea, ceva însemna că era în neregulă *și aici!*

Totul intrase într-o brambureală de neînțeles în ultimul timp. „Misiunea“ lui, da, însăși această „misiune“ a lui i se părea de-o ingratitudine fără margini stupidă, ridicolă! Era *a doua oară* în viață cînd primea o asemenea misiune, în care totul, totul părea să se repete, totul era similar cu prima misiune, la fel de ingrată, încredințată tot de Lewis Gorr, referitoare tot la Glad Selv și Ela Nant.

Ca și acum, „Operațiunea Nessus“ — din urmă cu zece ani — începuse cu apariția unor fenomene ciudate, cu întîmplări aparent disparate, inexplicabile. Atunci aflaseră cel puțin — pînă la urmă — că vino-

...le se făceau acele mici sfere plutitoare, spioni greu ...izabili ai lumii cibernetice care veniseră în „Nava ... cristal". Ca și acum, Ela Nant fusese — după opi... lui Bilten — „vinovatul principal". Bilten inițiase ...unci, din umbră, un fel de „vînătoare modernă de ...jitoare". Vrăjitoare era desigur Ela Nant, care, gra... acelui limbaj „Fita", pe care nici ea nu știa cum ... îl poseda, reușea să comunice... telepatic sau așa ...va .. cu ordinatoarele biologice. Bilten, o somitate în ...aterie, profesor la Universitatea Delphi, considerat ...el mai bun cibernetician al acelor ani, nu reușea performanța de a stăpîni — sau măcar pricepe — limbajul „Fita". Așa pornise de fapt totul, Ela Nant fusese considerată „pionul avansat al Navei de cristal". Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare primise misiunea să cerceteze faptele, iar el, Harald Pin, ar fi trebuit atunci — ca și acum — să ajungă în preajma Elei, prin intermediul vechiului său prieten, Glad Selv!

De Glad îl legau amintiri greu de uitat. Lucra...eră împreună în acțiuni de anvergură. Glad era un tip lucid și perspicace; care rîsese de „Ipoteza Nes...us", mai exact de ideea că Ela ar fi putut să fie pionul avansat al unei lumi ce încerca „să otrăvească Terra în mod perfid". Glad credea în Ela, chit că el, Glad, o descoperise pe Ela în stare de anabioză pe un ...rp ceresc *dintr-un alt sistem solar*, chit că nu știa — *nici azi nu se știa* — cum ajunsese Ela acolo, cine fuseseră părinții „micuței fete congelate", cine o refrigerase și o ascunsese în camera blindată a epavei unei nave spațiale. Lui Glad nu-i păsa de asta, nici de „Fita", credea în Ela și în ciborgii creați de iubita lui, ciborgi care se dovediseră într-adevăr extrem de utili în lupta cu cibernetica „Navă de cristal"! Hellen, mai ales, cel mai izbutit ciborg al Elei, părea că „se sacrificase" pentru a distruge puternica, aberanta lume

a ciberneţilor ce pătrunsese în Sistemul Solar prin acea „Navă de cristal“.

Azi ştiau că ciberneţii aceia ai „Navei de cristal“ fuseseră creaţia unei lumi în agonie, o lume ce suferise din cauza violenţei şi încercase să transmită un mesaj altei civilizaţii *neapărat paşnice*. Scăpaţi de sub controlul uman, mesagerii acelei lumi anulaseră însă, fără să vrea, mesajul ; vedeau civilizaţii agresive şi unde nu existau, fuseseră pe punctul de a produce o catastrofă.

Ce se petrecea însă *acum* ? Ce puteau însemna degringolada, perturbaţiile în toate sistemele informaţionale, şirul de explozii de pe Terra şi Bazele exterioare ? Cine se infiltrase din nou ? Cum ?

Acum, Glad şi Ela se întorceau din 7-II-B, *singurul sector spaţial de unde nu se întorsese pînă atunci nimeni din cei ce plecaseră în direcţia Constelaţiei Orion*. Dar erau pe acea navă într-adevăr Glad Selv şi Ela Nant ? Erau dubluri ale lor ? Erau subordonaţi unei voinţe străine ? Cu ce scop reveneau ? Cum de scăpaseră şi reveniseră, după zece ani de peregrinări, de ce nu transmiseseră în tot acest timp nici un mesaj ?

El, Harald Pin, trebuia să răspundă la aceste întrebări ; să pătrundă adică pe nava „Orion“, înainte ca aceasta să ajungă pe Terra, să joace iarăşi rolul unui prieten venit să-i întîmpine pe Glad şi Ela, să urmărească însă cele mai mici reacţii, cele mai sensibile discrepanţe, orice „scăpare“ ce ar fi putut semnala prezenţa „unor intruşi extratereştri“.

Misiunea nu era numai ingrată, ci şi de copleşitoare răspundere, în eventualitatea că *totuşi* cei doi — sau unul dintre ei — ar fi putut constitui un pericol potenţial.

Ca şi altele pe care le primise anterior, această „misiune“ îl dezgusta. El era specialist în telecomu-

nicaţii spaţiale, în această calitate acceptase să intre, în urmă cu mulţi ani, în rîndul investigatorilor Centrului solar de cercetare a fenomenelor necunoscute. Existau într-adevăr o serie întreagă de fapte care scăpau posibilităţilor umane de a le explica, unele perturbaţii ciudate ale comunicaţiilor, emisii neidentificate şi altele. Se conturase apoi tot mai bine ipoteza unor agenţi temporali — tereştri sau extratereştri, cu rol de observatori ori care tindeau să controleze sistemul global, care ar fi acţionat desigur în secret. Aşa luase naştere Serviciul de cercetare a fenomenelor bizare — condus de Lewis Gorr — care îşi desfăşura activitatea în cel mai strict secret. Cu acest strict secret Harald Pin nu se împăcase niciodată, crezuse că serviciile secrete de spionaj şi contraspionaj ar fi trebuit să sucombe o dată cu perioada nefastă a pericolului unei catastrofe planetare cauzată de împărţirea lumii în „tabere", „sisteme", „lagăre" etc. Lewis Gorr îi explicase însă că descoperirea activităţii secrete a agenţilor temporali — sau a extratereştrilor care s-ar fi putut infiltra pe Terra — nu se putea face decît tot printr-o activitate secretă. Şi Lewis Gorr, „bătrînul Lev" cum îl numeau cei apropiaţi, îl convinsese să se transfere la noul organism care cerceta mai mult activitatea unor presupuşi extratereştri decît fenomenele bizare, inexplicabile de care se ocupa în continuare Centrul Solar de cercetare a fenomenelor necunoscute.

— Dar, vă rog să înţelegeţi, acesta e un scenariu T.V. ! auzi Harald în clipa aceea vocea unuia dintre vecinii săi de cabină care ridicase tonul, părea să-şi fi ieşit din fire.

Se întrebă cine erau de fapt aceşti pasageri, ce căutau alături de el pe o R-6.

— Ştiu foarte bine că este un scenariu de serial TV. Tocmai de aceea nu sînt de acord, auzi Harald

răspunsul la fel de aprins al celui de-al doilea vecin de călătorie.

Cînd urcaseră toți trei pe această R-6, primul dintre acești vecini ai săi se recomandase Y-Tin, părea și după trăsături că a avut bunici japonezi. Cel de-al doilea se prezentase doar Karlst, avea trăsături foarte comune, se dovedise a fi taciturn, lapidar. De ce nu-i spusese Hanna nimic despre ei ? Nu știa nici ea ? Cu numai puțin înainte, Harald Pin prinsese din conversația lor două nume : Anx și Bilten. Aceste două nume erau foarte frecvent întîlnite în aproape orice conversație, părerile erau extrem de diferite, controversele aprinse.

Recenta moarte a marelui arhitect Cell Anx, fost în ultimul an al vieții președinte al Consiliului Suprem de coordonare, declanșase un mare necaz. Ciberneticianul Bilten fusese de părere că decesul subit al lui Cell Anx s-ar fi datorat ordinatoarelor biologice. Disputa era veche, părerea Serviciului de cercetare a fenomenelor bizare era alta. Aceste ordinatoare se pretindea că ar face între ele — independent de voința programatorilor lor — un schimb de informații în limbajul „Fita“, pe care însă doar Ela Nant îl stăpînea la perfecție — nici ea nu știa cum !

Bilten ura ce nu înțelegea. Și începuse o campanie crîncenă. Ținuse conferințe televizate în care subliniase unele greșeli comise de ordinatoarele noi, luptase, de pe poziția înaltă pe care o deținea, cu toți confrații, prinsese apoi și speculase cu un adevărat talent o — posibilă — greșeală săvîrșită de ordinatorul lui Cell Anx, pretinzînd că acea greșeală putea fi repetată, că ordinatoarele biologice erau un pericol și trebuiau desființate. Ultrasensibilele ordinatoare biologice „aflaseră“ de campanie, poate prin enigmaticul — „imposibilul“, zicea Bilten — limbaj „Fita“. Ce se petrecuse în lumea lor nu se știa, fapt era că apăruseră

reacții bizare ale ordinatoarelor biologice, care refuzau uneori să răspundă unor întrebări, ba în ultimul timp dăduseră informații evident greșite ori își încetaseră subit activitatea.

Într-o lume computerizată la maximum, asemenea clacări neprevăzute duseseră la dezastru. O singură eroare, survenită chiar recent, numai puțin înainte de-a pleca Harald de pe Terra, produsese o întrerupere catastrofală în sistemul de alimentare cu energie al unui mare oraș. O zi și-o noapte locuitorii rămăseseră blocați, înspăimîntați, întreaga activitate fusese paralizată, receptoarele informative, rețelele de iluminat, metrourile, lifturile, frigiderele nu mai funcționau, stațiile de pompare și purificare a apei înghețaseră, uzinele, instituțiile își încetaseră activitatea, panica făcuse restul, creînd adică o adevărată stare de coșmar. Bilten și adepții săi profitaseră și de absența lui Lev Gorr — plecat pe Baza exterioară 16 — pentru a discuta personal cu oamenii ce înregistraseră acel mesaj „Omicron III", alt mister greu de elucidat, ce nu fusese recepționat decît de ei.

Și dacă, totuși, ordinatoarele biologice erau un pericol ? Sau măcar acel limbaj „Fita"... pe care — cum oare ? — îl pricepea *numai* această... *posibil străină* Ela Nanț ?

Harald se ridică, atinse clapa ușii care dădea în cabina de comandă. Codul său biologic fusese desigur imprimat în ordinatorul micronavei, dar, cum ordinatorul nu funcționa, auzi în micul difuzor vocea Hannei :

— Cine e ?

— Harald.

— Intră !

Ușa se deschise în aceeași secundă, Harald pătrunse în cabina de comandă, închise ușa în urma lui.

Cele două femei din scaunele de pilotaj nu-l învredniciră nici măcar cu o privire.

— Ce se întîmplă, Hanna?

— Habar n-am! răspunse iritată Hanna. Emisiile care servesc reperajului spațial de pe stațiile automate au încetat să funcționeze. Nu putem stabili legătura cu Baza 16 ori cu vreuna din micronavele noastre.

— Cuplează, te rog, ordinatoarele!

— Nu folosesc la nimic, nu înțelegi? Iar pentru pilotajul manual îmi sînt suficiente navigraful și...

— Fă, te rog, ce-ți spun, voi folosi un canal D! zise Harald scoțîndu-și sintetizatorul de buzunar.

— M-aș mira să recepționezi ceva! răspunse Hanna, dar cuplă computerele puternice de reperaj.

Ce se întîmplă cu reperajul spațial în zona 6-II-B? formulă Harald. Trei secunde mai tîrziu răspunsul apăru pe micul ecran: *Ordinatorul U de pe baza 16 a încetat subit să funcționeze. Cauza necunoscută. Avarii în sistemul informațional și în cel de alimentare cu energie. Alertă generală pe stațiile exterioare. Imposibilă legătura cu navele de intervenție, inclusiv cu cea a Hannei Gay.*

— Am reușit! anunță în aceeași clipă Hanna. Miss, sîntem destul de aproape de „Orion" pentru a putea lua legătura cu ei fără stațiile releu. Apel pentru Glad Selv și Ela Nant! Repede, nu dormi!

Pilotul secund se execută. Harald privi spre ecranul lateral, acolo avea să apară probabil curînd chipul cunoscut al lui Glad sau al Elei.

— Cît crezi că mai avem de făcut pînă să fim pe „Orion"? întrebă Harald.

— Zece minute S pînă la cuplare, 30 cu operațiile de transbordare, asta dacă totul e perfect din punct de vedere microbiologic la ei. O să vedem.

— Atunci... începu Harald.

— Miss, comunică pasagerilor rămași în cabină să se pregătească de transbordare! Întreține o conversație agreabilă, pînă te chem! Nimic despre pilotajul manual, e clar?!

— Ca ziua cosmică! zvîrli pilotul secund, se ridică și ieși din camera de comandă. Hanna atacă scurt:

— O defecțiune a ordinatoarelor, probabil?

— Gravă. Sistemele I și A ale Bazei 16 și ale stațiilor automate au căzut, e alertă generală, toți te caută!

— Să mă caute! mîrîi Hanna. De cînd le cer să-mi dubleze legăturile printr-un canal D ca al vostru. Nici o grijă, piloții mei sînt toți capabili să se plimbe prin cer și-n orb. Ce voiai să-mi spui?

Harald Pin își aminti că prima sa misiune de verificare a Elei Nant eșuase lamentabil. Cum avea să decurgă cea de acum?

— Ai încredere în Glad și Ela? întrebă abrupt Harald, presat de timp, lăsînd de-o parte toate frazele prudente prin care își propusese mai înainte să afle ce-l interesa.

— Ca în mine însămi! veni răspunsul fără șovăire.

— Hanna, temeritatea și încrederea ta trebuie un timp dublate de prudență. Pentru orice eventualitate și... pentru că se petrec totuși niște fapte stranii. Știi cine-i acest Karlst?

— Mi s-a recomandat colegul lui Y-Tin, de la televiziune.

— Cred că e ceva mai mult decît atît.

— Nu vin să le ia un interviu lui Glad și Elei?

Ecranul lateral se aprinse în aceeași clipă scutindu-l pe Harald să găsească un răspuns la întrebare. Pe el apăruse imaginea unui robot umanoid cu trăsături foarte agreabile care începu să spună liniștit:

— Mă numesc Nat! Ela Nant, Glad Selv și toți ciborgii de pe „Orion" așteaptă cu plăcere să sosiți pe navă noastră. V-am pregătit o masă excelentă.

Harald vrusese să spună ceva, izbucni în rîs. Ei, dacă și toți ciborgii „așteptau cu plăcere" venirea lor, era grozav! Ceea ce auzi însă în continuare îl făcu să încremenească; ciborgul pe care nu-și amintea să-l fi văzut vreodată i se adresă:

— Ai învățat să rîzi, Harald Pin! Asta o s-o bucure pe Ela, zicea că nu ți-ar strica mai mult umor. N-am glumit însă. Vei vedea că masa poate fi într-adevăr excelentă și pe-o navă care se întoarce dintr-o călătorie cosmică. Arăți minunat, Hanna, nu te nelinişti pentru alerta generală, toți piloții de pe navele stațiilor exterioare se descurcă într-adevăr admirabil.

— De unde naiba știi? izbucni Hanna. Chiar și că vom veni noi pe „Orion", de unde-ați aflat?

— Prin „Fita", desigur. Marele ordinator de pe Baza 16 ne-a comunicat venirea voastră acum o oră și 18 minute.

Harald își privi ceasul. De cînd Hanna se ridicase din fotoliul alveolar al cabinei pasagerilor trecuse exact o oră. Ela sau unul din acești ciborgi ai ei conversaseră deci cu „Marele ordinator" prin „Fita" doar cu puțin înainte ca acel ordinator U al Bazei 16 să clacheze, producînd avarii și alerta generală. Exista iarăși vreo legătură între aceste două fapte sau era o pură coincidență? Ca orice investigator al Serviciului de cercetare a fenomenelor bizare, Harald suspecta coincidențele.

•

Camera 602! Aici trebuia să fie Pedro!

Roza Link își scoase din poșetă oglinda, constată că arăta groaznic, începu să își împrospăteze fața obosită. După noaptea petrecută în trenul suprarapid, căci

„detesta să zboare", ar fi trebuit să se odihnească. Numai că peste două ore avea să se întîlnească cu șeful unui program de televiziune, peste trei cu coordonatorul spectacolelor pentru tineret, seara avea să fie și mai ocupată. Trebuia să-l vadă pe Pedro acum, acest Pedro ajunsese o mică celebritate care i-ar fi putut da un sprijin. Roza își ascunse arsenalul de machiaj, deschise ușa abordînd un aer destins și plin de vioiciune. Numai că încăperea în care intrase era goală. Mai exista însă o ușă. Roza străbătu camera și intră în cea alăturată, unde însă Pedro tot nu se găsea. Era acolo doar un bătrîn într-un fotoliu pe rotile.

— Bun venit, Roza! Apropie-te, băbuța mea!

Cine era? Că o cunoștea, nu era de mirare, o cunoștea toată planeta, cum își permitea însă șontorogul ăsta scofîlcit să-i spună „băbuță"?!

— Nu te zbîrli, pisicuțo! continuă mumia de pe fotoliul cu rotile. Între fosile vii ca noi nu are rost să umblăm cu marafeturi politicoase. Sînt Bilten.

Bilten? Oh, da, parcă-l văzuse pe bătrînelul ăsta o dată sau de două ori la televizor. Nu arăta însă... în halul în care era acum.

— Bilten? Profesorul Bilten?! Oh, Pedro mi-a vorbit de dumneavoastră! își uită Roza pe moment toată indignarea, Bilten era nu numai șeful lui Pedro, dar și o mare personalitate universitară, de curînd unul din secretarii Comisiei pentru controlul puterii și membru al Consiliului Suprem de Coordonare. Oho, un cuvînt al acestui Bilten cîntărea greu de tot.

— Te-am așteptat cam mult, mormăi Bilten, răsucindu-se cu fotoliul din fața consolei ordinatorului și pironind-o cu privirea. Iar timpul meu e prețios, Roza. Așa că voi intra direct în subiect.

— Oh, deși sînt foarte ocupată în sezonul acesta, începu Roza, dacă-mi propuneți...

— Nu ești deloc ocupată, stabili Bilten pe un ton care excludea orice replică. Tratamentele geriatrice pe care le-ai făcut nu mai au efect, contractele ți-au fost reziliate, altele nu găsești.

Roza rămăsese realmente cu gura căscată de uimire. Înghiți un nod. Nimeni nu-și permisese totuși să-i vorbească pînă acum în acest fel. Bilten o privi cu ochii aceia mici și sfredelitori, indică un fotoliu de lîngă el :

— Stai jos, scumpo ! Pedro nu vine în orice caz. După ce-a primit scrisoarea dumitale patetică, a fugit tocmai în Antarctica. Mie însă scrisoarea dumitale patetică mi s-a părut foarte interesantă.

— În Antarctica ? Pedro ? A fugit de mine ? !

— Exact. Vremea cînd era pe punctul să leșine doar auzindu-ți numele a trecut. Și de altfel mototolul meu de asistent nu te-ar putea ajuta cu nimic. În afară de mine, *nimeni* nu te poate ajuta. Dacă vrei să te convingi, formează două numere la videofon. Acei doi producători, coordonatori de programe sau ce sînt cei cu care trebuia să te întîlnești azi au fugit și ei, unul în Himalaia, celălalt pe Lună. Sînt, desigur, forme încă foarte politicoase de a-ți spune că-ți refuză ofertele. Te-ai îngrășat groaznic, Roza...

— Eu ? ! Am slăbit în ultimul timp...

— Carnea a început să se lase, continuă imperturbabil Bilten. Oricum, nu mai poți să apari în chip de dansatoare, iar altceva, draga mea, nu știi să faci. Spune-mi, îți mai amintești de mine ?

— Da, zise Roza lăsîndu-se încet în fotoliu. Mi-am amintit. M-ați căutat acum cîțiva ani, mi-ați spus „să renunț la Pedro care nu are nici un viitor". M-ați mințit atunci, m-ați păcălit trimițîndu-mi în schimb o maimuțică cu blana albastră.

— Era mai valoroasă decît Pedro, eu m-am păcălit.

Pedro n-a avut și nu are nici un viitor. Eu da și... te-am iubit mai mult decît el.

Roza înlemni pe fotoliul ei, Bilten adăugă cu aerul lui sardonic :

— Asta era acum vreo patruzeci de ani.

— Patruzeci ? !... Exclus ! Eram atunci...

— O studentă mediocră la arheologie. Eu, un asistent banal la catedra de cibernetică prospectivă. Intraseși în hora țopăielilor deja, ai jucat mult și bine, eu am așteptat clipa asta : *cînd vei fi la pămînt*. Prea obișnuită cu gloria ; însă...

— Dar nu-i adevărat ! strigă Roza. Am acum un moment de criză...

— Ai mai avut și le-ai trecut ; tot mai greu ; numai că cel de-acum e definitiv. Ți-ai citit sentința, bioanalizatoarele au dat un verdict clar. Nu mai poți înșela natura, nici pe foștii dumitale admiratori. S-a terminat. Am așteptat, îți repet, mult clipa asta. Aș fi renunțat la acest dialog al răzbunării, între timp am îmbătrînit și eu. Mizez însă pe orgoliul dumitale, Roza ; și pe un talent pe care încă nu ți l-ai descoperit ; pentru a-ți face o propunere.

— Ce talent ?

— Asta e secretul meu.

— ...Atunci ce propunere ?

— Vrei tinerețea din nou ?

— ...Tinerețea ? ! tresări Roza.

— Sînt unicul om care-ți poate face această propunere. Vrei ? susură Bilten.

Roza izbucni deodată în rîs.

— Ascultă ! strigă ea recăpătîndu-și aplombul. Ia spune, nu ești cumva caraghiosul care mă agasa... continuă Roza printre hohote de rîs, ha, ha, ha, tu trebuie să fii cel de care ne-am amuzat eu și încă vreo zece zăpăciți...

— A fost o glumă cretină ce-aţi făcut atunci, mîrîi Bilten.

— Recunosc, zise Roza. Unica mea scuză rămîne că băusem mai mult decît trebuia, veneam de la primul meu mare succes. Nu credeam însă că vei morfoli răzbunarea asta patruzeci de ani. Ca să-mi spui acum grosolăniile pe care mi le-ai spus. Şi să-mi faci o propunere neroadă. Crezi că-mi poţi plăti farsa idioată de-atunci ? Că sînt atît de toantă încît să-mi închipui că, dacă chiar ai poseda vreun „elixir al tinereţii", nu l-ai folosi în primul rînd tu ? ! Nu te vezi cum arăţi, mumie pe rotile ? ! strigă furioasă dansatoarea.

— Nu vreau să răzbun nimic, zise apăsat Bilten. Nu e o farsă, e o propunere pe care ţi-o fac ; pentru ultima oară. Dacă nu vrei, uşa e deschisă.

Roza încetă să rîdă. Îl privea atentă. Tonul babalîcului din faţa ei era totuşi nespus de ferm. Ceva, dincolo de cuvinte, îi spunea că acest bătrîn nu glumeşte, dar în acelaşi timp că trebuie să se teamă.

— Şi dacă aş vrea ? întrebă dansatoarea.

— Trebuie să vrei nebuneşte asta, Roza ! Să vrei fără să-ţi pese *de nimic altceva* ! Mai eşti în stare ?

Din păcate, tot ce spusese despre ea acest ticălos cu un picior în groapă *era adevărat*. Tot, tot. Nu-i rămînea decît să se retragă şi să cultive flori sau viermi de mătase ; ca altă actriţă pensionată. Ea, care pînă în urmă cu un an *sfidase timpul* ! Cucerise săli care-i strigau numele aplaudînd în delir minute nenumărate ! Patruzeci de ani se repetase această beţie a succesului, patruzeci de ani de regină a dansului, succes pe care nici o altă artistă nu-l trăise la o asemenea intensitate. Iar acum... Verdictului blestemăţiei de bioanalizator... consolările ipocrite ale colegelor... Acest mormoloc de Pedro care fugise... pînă şi el... în Antarctica ? !... *Tinereţea* ? ! Ar fi vrut, oh, da ! Mai era ea însă în stare.. .să vrea nebuneşte ceva ?

— Vom întineri amîndoi, Roza! Altminteri, singur, n-ar avea nici un rost. Ai o experiență artistică imensă, gîndește-te ce-ar însemna asta cu un trup de douăzeci de ani!

De douăzeci?!... Pentru o lună în care ar fi avut un trup de 35 de ani și-ar fi dat și viața! Să le invite pe cele două „noi stele" care o detronaseră, în sală, în rîndul întîi, oh, și pe celelalte „steluțe" și pe Pedro, și pe coordonatorii, producătorii care acum fugeau pe Lună de ea. Iar ea *să danseze!* Un vechi dans spaniol sau unul țigănesc, așa cum numai ea mai știuse să danseze cînd avea 30—35 de ani, un dans al mîndriei de-a trăi, de-a fi tînăr și puternic, de-a nu-ți păsa de nimic! Un dans al vieții care sfidează abisurile eterne, al patimii sălbatice pierdute de acest secol rațional și raționalizat, un dans care mai răscolea încă, în creierele parcă la fel de cibernetizate ca ale ordinatoarelor, setea de spații nesfîrșite, de afirmare a omului liber, în clipele cînd desfide zei, boală, moarte și timp! Un dans al femeii care iubește și se vrea iubită!

— Vrei, Roza?

Dar nu era nebun acest plăsmuitor de vise? Cum să aibă 20 de ani? Ce puteau face calculatoarele lui?... *Dar dacă puteau?*

Și să le vadă de pe scenă, pe cele două candidate la titlul ei, acolo, în primul rînd! Dacă n-ar fi murit, amărîtele, le-ar fi scos leșinate cineva din sală. Dar asta numai după ce ar fi hotărît ea să întrerupă vraja, să se oprească, deodată, rămînînd ca o apariție de vis, sublimă, nemișcată, în mijlocul reflectoarelor, pe marea scenă!... Un trup de *20 de ani?!*

— Da sau nu, Roza?

— Da! Dar dacă mă minți...

— Ești gata să faci *absolut orice* pentru un asemenea trup?

— Da! zise dansatoarea. Da, da, da!

— Nu ! Încă nu e bine ! făcu nemulțumit Glad. Pasul înapoi trebuie să fie mai larg, pentru a avea o bază puternică atunci cînd mă arunci ! Repetăm !

— Îmm ! scoase Ela un sunet gutural cu ochii în plafonul sălii. Pricepe că am înțeles, de ce mă chinuiești ? ! protestă ea.

— N-ai înțeles, mișcarea trebuie să-ți intre corect în reflex ! Privește pe monitor ! ceru Glad indicînd ecranul din perete, unde procedeul executat începuse să se deruleze cu încetinitorul. Vezi ? Aici greșești, explică el, adăugă : Și nu-mi mai spune că „te chinui", draga mea, ai început să cam pui grăsime pe șolduri în lunile astea de „hoinăreală prin spațiu și timp" !

— Eu ? ! Ha ! Exact atît cît s-arăt în sfîrșit ca o femeie adevărată ! Nat e de părere că „voi face praf" toți bărbații ! Îmbrăcată într-o rochie, evident, nu în mizeria asta de combinezon spațial !

— Puțin îmi pasă de ce zice Nat cu gusturile lui cibernetice ! Apără-te ! conchise Glad și se aruncă spre ea, se simți în următoarea clipă zvîrlit peste cap, sări în picioare, aprecie : Perfect ! Apropo de hoinăreli, chiar crezi că Hellen a ta ne-a pilotat într-adevăr în acest vagabondaj cosmic pe care-l încheiem ?

— N-am nici o îndoială !

— Eu da. Hellen e totuși un robot, Ela. Și despre care toți știam că a pierit.

— Hellen e un *ciborg* ! preciză Ela. Și ciborgii *mei* nu pier chiar atît de ușor !

— Atacă tu acum !

— De ce naiba ? ! strigă Ela. M-am săturat.

— Pentru a-ți arăta unde greșeai înainte, stabili căpățînos de pedant Glad. Tu inventează ceva pentru a-mi specula greșeala !

— Uăh ! făcu Ela furioasă, zbură printr-un plonjeu lung spre el, bărbatul fentă însă agăţînd-o doar puţin şi dezechilibrînd-o. Constată că Ela se rostogolise în aer şi căzuse în picioare pe saltea ţipînd :

— Minţi ca un robot al lui Bilten ! Asta-i altă figură !

— Îţi testam reacţiile la neprevăzut, rîse Glad. Nu sînt tocmai rele, aprecie el. Ştii însă că nu mi se pare deloc măgulitor pentru noi să revenim din această călătorie — singurii care ne întoarcem din 7-II-B, ba aducînd şi „cheia porţii spre timp" — pilotaţi de-un robot ?

— Ţi-am mai spus de-o mie de ori că Hellen nu e „un robot", se indignă Ela. Parc-ai fi Bilten. Hellen e un ciborg *al meu*, opera *mea*, prelungirea inteligenţei *mele !* Dacă vrei, într-un fel, *Hellen sînt eu !* Aşa că este cît se poate de măgulitor pentru tine să fii iubit de-o femeie foarte isteaţă !

— Iubit *şi pilotat ?*

— Din umbră, ca orice bărbat, evident, rîse Ela.

— Tu parc-ai fi Bilten, pufni în rîs şi Glad avîntîndu-se spre ea, se trezi aruncat cumplit pe salteaua pneumatică, adăugă : Atenţie, Ela ! Mîndria ta începe să semene a orgoliu.

— Iartă-mă ! Ai o contribuţie esenţială la existenţa acestei Hellen. Am creat-o într-adevăr pentru tine, din dragoste pentru tine, ai salvat-o de la pieire de două ori cîndva, altfel nu ne-ar mai fi pilotat acum prin spaţiu şi timp.

— Ce mai ! Sînt tăticul ei bun ! se amuză Glad. Dar nu asemenea pretenţii ridicam eu. Ai grijă, Ela, pe Bilten l-a pierdut, l-a descompus ca personalitate, orgoliul lui nemăsurat !

— Bilten n-a iubit niciodată pe nimeni ! De-aia „s-a uscat", de-aia roboţii lui sînt egoişti şi proşti, ipocriţi, complexaţi, agresivi ! Eu te am pe tine, scandă

Ela încercînd să fenteze, Glad o răsuci brusc, dezechilibrînd-o, o fixă pe saltea... De care n-am să mă despart niciodată ! încheie Ela.

— „Niciodată“ ?! ridică o sprînceană Glad, privi pleoapele femeii care căzuseră peste ochii mari și albaștri, continuă : Știi că, după mine, acest cuvînt nu există.

Nările partenerei sale fremătau ușor, era complet imobilizată, strivită aproape sub greutatea lui, Glad își apropie gura de buzele proaspete care se strînseră însă spontan a refuz. Fața femeii se întoarse ferindu-se de sărutare.

— Ce-i cu tine ?

— ...Nu știu, nu mă simt bine, șopti Ela. Lasă-mă, te rog !

Asta chiar era ceva nou ! De regulă, o înfuria cumplit o asemenea imobilizare, se zbătea, dar sfîrșea prin a-l săruta cu patimă. O Ela care să roage cuminte i se părea de neconceput, ca un cerc pătrat.

Glad își degajă prudent o mînă din priza imobilizatoare, o puse pe fruntea femeii, constată :

— Ai puțină febră.

— Nu cred.

— Atunci ce-i cu tine, Ela ?

Obrazul femeii se răsuci din nou spre el, ochii intens albaștri, aproape mov, îl priveau ciudat, fața albă, încadrată de pletele foarte negre, se destinse într-un surîs bizar :

— Nu sînt Ela. Atita tot.

— Cum ?! înlemni Glad. Ce-ai spus ?

Ușa se deschise în aceeași secundă, Glad ridică privirea și înmărmuri de data aceasta. În sala de gimnastică a navei pătrunsese... altă Ela, cu ochii sclipind de încîntare, o Ela care începu abrupt :

— Să sărute n-am considerat necesar s-o învăț. Dar ai dreptate, ar putea fi foarte necesar.

— Cee ? ! făcu Glad năucit, eliberîndu-şi partenera. Ţi-ai făcut o... dublură ? !

— Aproape perfectă ! aprobă încintată Ela. Dacă te-a păcălit şi pe tine, a trecut examenul cu brio ! La ce-mi trebuie, am să-ţi explic.

— Hello, Glad ! auzi Glad în clipa următoare, constat că pe uşă intrase... intrase el însuşi. Dacă n-ar fi fost în genunchi pe saltea, ar fi putut jura că se privea în oglindă. Nu-ţi fie teamă, continuă noul venit Ela nu s-a îndrăgostit de mine, totuşi ! Zice că preferă originalul. *Încă !* menţionă noul ciborg. Creatura îi furase şi acest „încă" al său, zîmbetul, statura, mişcările erau identice pînă la desăvîrşire.

— Ce ţi-a mai trăsnit prin cap, Ela ? Ce-mi ascunzi iar ? ridică ochii spre ea Glad.

— Nimic important, ca întotdeauna, dragul meu ! A fost o surpriză pe care am vrut să ţi-o fac. La treabă ! porunci Ela şi dublura ei se ridică de pe saltea, ieşi din sală însoţită de „Glad".

— Ce-i acel „nimic important" ? mîrîi Glad.

— Ei bine, scumpul meu, începu Ela instalîndu-se turceşte pe saltea lîngă el, aceste luni pe care le-am petrecut în „Expediţia Orion" n-au trecut fără unele consecinţe... nedorite. În primul rînd — nu ştiu exact cum — aceste luni pentru pămînteni au însemnat ani ! Se pare, vreo zece. Enorm ! În lipsa mea, impostorul de Bilten, regret, dar nu-l pot numi altfel, a făcut numai măgării. În esenţă, am aflat prin „Fita" că vom fi primiţi cu răceală şi... suspiciune.

— Suspiciune ? !

— Pămîntenii au recepţionat ceva ce ei numesc mesajul „Omicron III", nu ştiu încă de cine emis. Au aflat de civilizaţia aberantă, agresivă — cu care Hellen ne-a ferit să ne întilnim — şi-i bănuiesc acum pe toţi cei ce se întorc din călătorii spaţiale îndepărtate, ca fiind „posibili agenţi secreţi" ai acelei lumi de coşmar.

— Vrei să spui că ne vor bănui pe noi, care le-aducem „cheia Porții spre timp?!“ surîse Glad.

— Să vedem ce vom face cu această cheie, deveni gravă Ela. Trebuie să fim foarte atenți cui o încredințăm. Pe Terra s-au produs, din cîte știu, unele perturbații importante. Nu vom putea oferi imediat această descoperire a nucleului temporal, cît timp Bilten și cîțiva acoliți ai săi au monopolizat controlul ordinatoarelor Sistemului solar.

— Ce-au făcut?! i se păru lui Glad că nu a înțeles.

— A murit Cell Anx...

— Asta mi-ai spus.

— Bilten pretinde că ar fi fost ucis de un ordinator biologic, lămuri Ela.

— Cum o să ucidă un ordinator?!

— Furnizînd, de pildă, o informație falsă, dar gravă, unui om bolnav de inimă și aflat deja într-o situație limită. E teoretic posibil, Glad, dar evident neadevărat. Bilten a cerut o anchetă de mari proporții, face parte din comisie, a scos vinovate superordinatoarele biologice de acea serie de perturbații provocate de fapt de nepriceperea unor tembeli ca el. Ordinatoarele biologice, ai remarcat, sînt extrem de sensibile. Au reacționat sinucigîndu-se ori furnizînd date false intenționat.

— „Sinucigîndu-se“?! „Furnizînd date false“? „Intenționat“?! nu-i veni să creadă lui Glad.

— Creierul unui ordinator biologic, ți-am mai spus, e aproape la fel de complex ca unul uman, Glad! Au fost discreditate, calomniate pe nedrept, s-au apărat; cam ridicol poate, dar... într-o manieră destul de apropiată de cea a creatorilor lor. „Unde-i deșteptăciune

multă, e și prostie multă", cum ar zice Nat pe care-l pasionează în ultimul timp proverbele.

— Prin „Fita" ai adunat toate aceste date?

— Bineînțeles. „Fita" e singurul limbaj necunoscut, deci necontrolat de om — ignorat din stupizenie de Bilten — prin care marile ordinatoare comunică și în prezent, își transmit vești, plănuiesc reacții la măsurile întreprinse de faimoasa comisie de anchetă, care vrea să le desființeze. Bilten preferă să rămînă la ordinatoarele clasice, nebiologice, peste care a fost cîndva „stăpîn absolut".

— Asta ar fi un regres cumplit, nu?

— Ar fi un regres, observă cu îndoială Ela. Cît de cumplit nu mai știu, Glad. Prin aceste stupide reacții de protest ordinatoarele biologice s-au dovedit a fi nesigure, capricioase, într-un fel... umane. Dar omul le crease tocmai pentru a avea instrumente precise cu care să poată stăpîni complexa lume economico-socială, nivelul științific extraordinar, tehnologia surprinzător de dinamică și deschisă deopotrivă spre bine sau rău. Suspiciunea s-a extins și în lumea ordinatoarelor biologice; dar e o suspiciune față de om, care circulă nestingherită prin canalele „Fita". Sînt, poate, singurul, unicul om care înțelege acest limbaj. Dar marele ordinator de pe Baza 16 cu care am conversat azi simt că-mi ascunde unele lucruri, nu mai are încredere nici în mine. Mă tem că oamenii — stimulați de Bilten — mă vor privi cu o suspiciune și mai mare.

— De-asta ne-ai creat dubluri? rîse Glad, ridicîndu-se de jos. Ei bine, exagerezi. Bilten nu e singur în această civilizație pămînteană. O civilizație — umană, nu cibernetică — ce a fost capabilă să depășească pericolul autodistrugerii, să se înalțe spre stele, nu poate fi bîntuită de suspiciuni prostești, de ignoranță sau agresivitate. Au să-și dea seama toți ceilalți, mai de-

vreme sau mai tîrziu, cine e acest Bilten, dacă a comis inepțiile de care vorbești !

— Da, surîse amar Ela. „Mai devreme sau mai tîrziu" ! Eu mi-am luat măsuri pentru „mai devreme". Tu m-ai învățat asta, dragul meu ! Că „un om inteligent trebuie să fie întotdeauna prudent cu proștii. Sînt periculoși". Ce e Nat ? se întoarse Ela spre ciborgul care intrase în sală.

— Am un mesaj de salut din partea lui Harald Pin, pentru Glad și pentru tine, Ela. Harald va veni chiar acum, împreună cu trei însoțitori să ne facă o vizită pe navă.

— Minunat ! aprecie Glad. Pregătește atunci o masă bună, Nat, din care să nu lipsească ciupercile ! Harald se dă în vînt după ele. În ce-i privește pe însoțitori... n-a spus cine sînt ?

— Unul e robot, Glad ! interveni Ela. Harald face parte dintr-o înaltă comisie de anchetă. Dar toți investigatorii cosmici sînt dublați, din dispoziția profesorului Bilten, de cîte un robot B.G. 27 ; ultima creație a profesorului Bilten, mai exact spus, a colectivului pe care îl coordonează. Așa că pentru însoțitor, pregătește „o salată cibernetică", Nat !

— Am înțeles, Ela ! făcu simplu Nat și ieși.

— Ce mai e și asta ? întrebă Glad nedumerit.

— O salată cibernetică ? Oh, ai să vezi imediat, dragul meu. Mai important e altceva. Ce culoare zici să fie combinezonul spațial în care să-l întîmpin pe acest „vechi prieten al tău" ? De-un galben leșinat ca suspiciunea ori de-un verde otrăvit ca trădarea ?

— Ca trădarea ?

— Dacă Harald crede măcar unu la sută că eu și cu tine am putea trăda Terra, dacă a primit această misiune, ei bine, eu optez pentru verde, se decise Ela. Vreau ca ciupercile pe care le va mînca să-i stea în gît !

II

CEI CE VENEAU DIN TIMP

— Așteaptă-mă aici ! Gata de plecare în orice moment. Clar ?

— Voi aștepta, Lev ! răspunse ciborgul.

Lewis Gorr coborî greoi din aerodină și începu să înainteze cu pas grăbit pe digul ce scăpase din fericire întreg. Zări silueta zveltă a Inei Sind desprinzîndu-se din spatele unor dărîmături și pornind cu pas lent în întîmpinarea lui.

Mirosul de cauciuc ars se mai simțea încă, chiar în aerul acela primenit necontenit de adierea sărată a mării.

Clădirile laboratoarelor — executate la cererea Inei numai din lemn, cauciuc natural și sticlă — erau acum mormane informe de cenușă, vegetația luxuriantă care făcuse cîndva din acest Centru de cercetări un mic paradis terestru arsese și ea. Rămăseseră doar cioturile trunchiurilor carbonizate și fragmente din aparatajul sofisticat al instalațiilor zvîrlite de suflul exploziei. Tragedia cumplită trebuie că se consumase însă la acvarii.

Un pilon trepied fusese frînt la mijloc și răsucit, zăcea prăbușit perpendicular peste cheu. Lev se opri în fața lui, incapabil fiind, cu volumul pe care-l avea, să escaladeze obstacolul ori să se strecoare prin rețeaua sa metalică.

Ina se apropia din partea opusă. Rămase la un pas de pilonul prăbușit, îl privi cu ochi goi, cu o față străină, epuizată. Femeia izbucni apoi dintr-o dată cu un soi de furie sfidătoare pe care Lev o prevăzuse :

— Ai întîrziat ! Iluștrii tăi investigatori au executat o cercetare metodică, modernă, complexă ! Au

stricat zeci de role de peliculă și benzi, au interogat tot personalul, fără a putea stabili, evident, nimic.

— Asta nu e prea sigur, zise Lev. Și de altfel nu erau „investigatorii mei“, ci ai lui Art Sen, de la „cercetarea avariilor“. Regret incidentul, Ina, îmi imaginez în ce stare ești. Aud că drăguțele tale mamifere dolofane au fost fierte pur și simplu în acvariile lor.

— Ești de-un cinism îngrozitor ! șopti printre dinți Ina. Delfinii mei au murit în chinuri cumplite ! Erau aici cele mai prețioase exemplare, realmente niște creaturi inteligente cu care izbutisem cea mai complexă comunicare între om și un alt reprezentant al faunei terestre. Căpătaseră încredere în noi, înțelegi ? ! Iar noi...

— Am înțeles !... tăie scurt Gorr. Și ți-am apreciat întotdeauna munca, știi foarte bine, te-am ajutat chiar și după ce ai rupt legăturile cu Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare, chiar cînd i-ai dat apă la moară lui Bilten, în campania pe care o va încununa curînd împotriva mea.

— Împotriva ta ? ! făcu Ina nelămurită.

— Am toate motivele să cred că voi fi destituit foarte curînd.

— Destituit ? !

— Oh, pentru incompetență în principal, rîse încurajator Lev. E posibil ca și Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare să fie desființat, după ce se vor strînge „probe suficiente asupra incompetenței oamenilor mei“. Cred că cu asta își pierd vremea acum. Trebuie să le-o luăm înainte. Am venit să-ți cer sprijinul.

— Mie ? !

— Măcar pentru perioada scurtă în care voi fi nevoit... să dispar... Nu spune că refuzi.

— Ba spun ! exclamă hotărîtă Ina.

— Nu spune, nu ai auzit tot. Tragedia de la Centrul tău de cercetări e un nimic, vei afla mîine, sînt o sută de alte necazuri mai mari, pe care băieții lui Art Sen și mai ales ai lui Si Sen le vor pune pe seama ordinatoarelor biologice.

— Nu „le vor pune pe seama“, chiar ele sînt cauza dezastrului și de-aici și...

— Nu, Ina ! zise ferm Gorr. E numai o manevră, nemernică, total inumană ; prin care se vizează două lovituri : discreditarea celor mai bune ordinatoare pe care le-avem și neutralizarea serviciului nostru care le apără. „Omicron III“ nu e o falsificare, am verificat. Manevrele lui Bilten sînt o încercare de subminare, pentru a nu putea rezista unei forțe străine ce amenință realmente civilizația Sistemului Solar. Bilten a reușit, nu știu încă exact prin ce metode, să ademenească o serie de persoane influente care probabil nu știu ce joc fac. Am o ipoteză pe care oameni de încredere o verifică acum. S-ar părea că ceea ce am pretins eu că ar fi un scenariu T.V. serial nu e departe de realitate ; în punctele lui esențiale, desigur. Fapt e că absolut toți membrii Comisiei pentru controlul puterii, unde Bilten are cel mai mulți adepți, refuză sistematic variantele de scenarii T.V. care le-au fost prezentate ; dovedind că intuiția mea e îngrozitor de exactă.

— Ce scenarii ? Nu înțeleg !

— Retrage-te „pentru odihnă, după acest șoc“, în Hawai. Aici, oricum, nu mai ai pe moment nimic de făcut. Pal Pent te va găsi acolo mîine, îți va înmîna un mesaj D. Numai *dacă* probele ți se vor părea convingătoare, urmezi instrucțiunile mele. E bine așa ?

— Ce-ar trebui să fac ? tatonă Ina.

— Să coordonezi activitatea Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare în locul meu ; mă simt prea bătrîn.

— Eu ?!... E, în primul rînd, atîta timp de cînd nu am mai...

— N-ai uitat nimic, sînt convins. Erai cîndva cel mai bun investigator al meu. Şi-mi trebuie un om „certat“ cu mine, dar competent, pe care Bilten să nu-l suspecteze. Acel om va trebui să acţioneze în prima linie, sub năsucurile lor. Nu e cazul să-ţi spun că e periculos. Operaţia „Nessus“ mi se pare azi o modestă variantă de antrenament. Avem de-a face acum cu o civilizaţie inteligentă, nu cu nişte ciberneţi rătăciţi pe-o navă spaţială ; cu adversari ce acţionează de-afară şi din interior. După ce încheiem această operaţiune nouă — cu bine, sînt convins — îmi dau demisia. Cred că am îmbătrînit, că sînt într-adevăr incompetent, dacă aceşti străini au reuşit să se infiltreze atît de bine pînă să-mi dau seama. Cum au reuşit asta am să aflu, oamenii mei cercetează. Îţi doresc succes, Ina ! Sînt sigur că te vei descurca, încheie Gorr, privi lung faţa înlemnită a femeii căreia, în seara ce se lăsase, vîntul îi spulbera pletele lungi arămii, probabil o dată cu iluziile unei vieţi liniştite de cercetare.

Într-un interviu dat televiziunii în urmă cu un an, Ina mărturisise că i-ar fi plăcut să fie o mamă grijulie, dacă n-ar fi fost „Regina delfinilor“, cum o botezaseră tot reporterii. Se gîndise oare acum, după tragedia de la delfinariu, la aşa ceva ? Ruptura cu Harald Pin, pe care Lev ştia că Ina îl iubeşte, însemnase oricum o cauză şi în alegerea profesiei mult prea acaparatoare a acestei femei ?

— Promite-mi că vei fi chiar mîine în Hawai !

— Bine. Voi fi, zise scurt Ina.

Lewis Gorr schiţă un gest de salut, peste bariera pilonului prăbuşit care îi despărţea parcă simbolic, se întoarse, porni cu pasul său iute spre aerodină.

Se întrebă dacă Ina nu va refuza totuşi. Avea să se teamă Ina ? Nu. Va fi descoperită de Bilten ? Ia-

răşi puţin probabil, Ina era suficient de isteaţă pentru a găsi soluţii. Avea să fie depăşită de complexitatea unei munci extraordinar de dificile pe care urma să o desfăşoare fără sprijinul marilor ordinatoare? Iată o întrebare la care era mult mai greu să răspundă cineva.

Lewis privi silueta nemişcată ce abia se mai distingea pe cheul învăluit de umbrele nopţii, urcă în aerodină, decise scurt :

— Porneşte, N-20! Cu luminile stinse. Spre nord-vest!

Aparatul zburător se ridică lin, porni cu viteză. Lewis se gîndi că avea să renunţe foarte curînd la serviciile unui pilot absolut remarcabil, pe care — asta era mai grav — îl primise cadou de la Ela Nant. Ela avea să-i impute desigur acest „gambit", mişcarea era însă obligatorie în situaţia dată.

Cum de reuşise Bilten să înşele atît de uşor oameni inteligenţi din organisme atît de complexe de control, cum izbutea să-şi realizeze interesele personale, venale, distructive? Era încă o întrebare deocamdată fără răspuns. Că în spatele lui Bilten se afla o forţă mult mai mare era evident; că oamenii Pămîntului începuseră să creadă cu prea mare uşurinţă în ce li se oferea îmbrăcat într-o anumită „argumentaţie ştiinţifică" era la fel de limpede. Oamenii Terrei deveniseră prea siguri de sistemul lor; din teama de a nu fi perturbaţi de la munca lor creatoare li se ascunseseră sistematic momentele de pericol prin care omenirea trecuse totuşi după depăşirea crizei din epoca înarmărilor demente. Atmosfera aceea de panică, de groază în faţa unui catastrofal război nuclear debusolase cîndva pe mulţi, stîrnise maladiile grave ale terorismului, stupefiantelor, fanatismului, se apreciase că omenirea trebuie ferită de asemenea veşti şocante, că sistemul e suficient de consolidat pentru a face faţă

oricăror pericole. Şi uite că acum cineva se găsise să speculeze această încredere, să zdruncine brusc sistemul, inversînd semnul plus cu unul minus, răstălmăcind şi folosind în interes personal principiile comisiilor de control, urmărind scopuri josnice, cel puţin retrograde, sub aparenţa necesităţii progresului.

Lewis zări luminile multicolore ale Sediului Consiliului suprem de coordonare, unde în seara aceasta urma să-şi prezinte raportul. Din cîte era informat, Consiliul fusese deja „pregătit", i se furnizaseră adică o serie de date falsificate, care „demonstrau" că perturbaţiile ivite, incidentale, dezorganizarea, avariile, exploziile fuseseră provocate de ordinatoarele biologice pe care o mînă de „savanţi inconştienţi" şi Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare „le ignorau cu încăpăţînare", dovedind „incompetenţă criminală". Iar el, Lewis Gorr, uite că nu era pregătit, nu se preocupase să adune dovezi palpabile suficiente pentru a dizolva această stare de spirit, nu îşi elaborase o apărare solidă. Ar fi fost de altfel inutil. După moartea neaşteptată a lui Cell Anx, conducerea treburilor curente ale Consiliului fusese încredinţată lui Mons Kar, un teoretician remarcabil, dar incapabil să se descurce în hăţişul problemelor practice. Pe Mons îl urcaseră în această funcţie — care îl depăşea — ordinatoarele lui Bilten. Tot ele îl făcuseră să se înconjoare de oameni la fel de nepregătiţi pentru conducerea complexului angrenaj ; ori de savanţi depăşiţi, ca Bilten, care urmăreau doar satisfacerea unor orgolii personale. Indivizi în esenţă şterşi, roşi de ambiţii pe care, cît timp trăise, Cell Anx îi ţinuse departe de treburile publice. Se răzbunau acum, cu o incredibilă răutate şi inconştienţă, înlăturau din calea lor ultima citadelă, marile ordinatoare biologice care reglementaseră practic sistemul.

Lewis auzi bîzîitul radioreceptorului, o voce necunoscută îi amintea că Marele Consiliu este adunat și îi așteaptă raportul.

— Sosesc. Voi fi acolo la ora fixată, anunță Lewis, închise aparatul, se întoarse spre N-20. Aici urmează să ne despărțim pentru totdeauna, N-20. Redu viteza și coboară în apropierea batiscafului pe care-l vezi.

Din apa mării apăruse turela unui submersibil. N-20 execută manevra fără să întrebe nimic, Lewis continuă :

— Este neapărat necesar să dispar în noaptea asta. Voi rămîne pe batiscaf, tu vei continua zborul cu aerodina în direcția Centrului. Un minut mai tîrziu după ce vei rămîne singur se va produce prima explozie, neînsemnată. Vei raporta avaria, vei preciza că am fost rănit și sînt în stare de inconștiență, vei cere ajutor. După alt minut se va produce a doua explozie care va distruge aerodina complet. Sînt nevoit să te sacrific, N-20. Despre mine se va crede că am fost înghițit de rechinii rezervației. Îmi pare rău că pieri, tot ce-ți pot promite e că-i voi vorbi Elei Nant despre marele serviciu pe care îl faci astfel oamenilor Sistemului Solar. Și, cred, ei personal, adăugă Lewis.

— Înțeleg foarte bine, zise simplu N-20. Ai grijă doar cînd cobori pe batiscaf, Lev, să nu cazi cu adevărat pradă rechinilor, mișună în zonă. În ce mă privește, nu îți face griji. Te rog doar să dai copia memoriei mele Elei Nant, încheie ciborgul scoțînd din propriul bust ceva ce părea a fi o casetă modestă. Mă va reconstitui astfel și ne vom reîntîlni, dacă vrei. Atenție însă cum păstrezi caseta, Lev ! Sînt în ea o mulțime de date care nu trebuie să ajungă la altcineva ! E acolo inclusiv ultima misiune pe care mi-ai încredințat-o adineauri.

— Ai vreun mesaj pentru mine ? întrebă Ady Iason intrînd în camera dispeceratului de pe Baza oceanografică I.

Robotul dispecer îi întinse fără un cuvînt două bobine I.C. pe care Ady le introduse imediat în sonorizatorul de pe masă. Unul din cele două mesaje era precis de la Grig Grifin, care regreta desigur măgăria făcută. Da ? Ei bine, avea să-l joace acum puțin ! Auzi, să-i închidă ei videofonul în nas ! Primul mesaj era de la maică-sa. Jeni Iason îi comunica pe un ton disperat : „Taică-tu a înnebunit, a plecat de-acasă după o babă dansatoare. Vino, te rog, imediat, e foarte grav !“ Prostii ! Al doilea mesaj „confidențial important“ venea într-adevăr de la Grig Grifin care spunea însă pe un ton și mai agitat : „Ady, am descoperit, eu și Mary Danz, lucruri înspăimîntătoare despre trecutul și activitatea prezentă a profesorului Bilten. S-ar putea ca acesta să fie ultimul mesaj pe care ți-l trimit, mă tem că sînt pe urmele mele. Cu bine, Ady, te iubesc mult !“ Alte prostii ! El și Mary Danz ! Ce descoperiseră ? Cine să fie „pe urmele lui“ ? Voia să facă pe interesantul cu ea ca un puști ? El și Mary Danz ! Ah, trebuia să meargă acolo ! Să-i spună acestui domn Grifin de la obraz vreo două și mai ales, mai ales acelei... Mary Danz !

•

— Nu înțelesesem că ar fi vorba de-o anchetă ! Ci de-o simplă tatonare, de un studiu discret, menționă Harald Pin.

— Este *o anchetă*, pe care o *conduc*. Sînteți *adjunctul* meu ! preciză Karlst, îi întinse o bobină cît un bob de fasole, adăugă : Convingeți-vă !

Erau amîndoi singuri în capsula alveolară ce urma să-i transbordeze de pe R-6 pe nava „Orion". Karlst ținuse să fie împreună, probabil cu scopul de a-i face această confidență care semăna a ordin. În tot timpul cît fuseseră executate complicatele teste de microclimat, pentru a se verifica dacă „Orion" nu aduce cu sine din spațiile cosmice microbi sau bacterii necunoscute, Karlst păstrase o tăcere misterioasă, dînd răspunsuri evazive la întrebările lui. Iată însă că acum îi stabilea locul. El, Harald Pin, avea *să-l secondeze* pe acest Karlst în anchetarea lui Glad Selv și-a Elei Nant ?

Harald introduse mica bobină în sintetizatorul său, codul era bun, fusese înregistrată la Centrul solar de coordonare care conducea, chiar dacă numai în ansamblu, dar conducea, Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare. Pe ecranul aparatului Harald citi textul următor : *Harald Pin se subordonează lui Karlst Bil în ancheta pe nava „Orion". De cele constatate va depinde accesul lui Glad Selv și Ela Nant pe bazele Sistemului Solar. Indiferent de rezultatele anchetei însă, nava „Orion" se va îndrepta spre Baza exterioară 4, unde se vor lua severe măsuri de carantină.*

Se temeau așadar de Glad și Ela. „Indiferent de rezultatele anchetei", ei urmau să îndure o ostracizare pe Baza exterioară 4, care trebuia să dureze probabil mult. Atunci ce rost mai avea această anchetă ? Voia Karlst să procure „la fața locului" o serie de informații care să fie valorificate ulterior în defavoarea „celor doi suspecți" ?

— Sînt obligat să-l înștiințez pe Lev Gorr despre această modificare a...

— Inutil ! zise sec Karlst. La ora aceasta, preciză glacialul interlocutor al lui Harald privindu-și ceasul, Lev Gorr nu mai conduce Serviciul pentru cercetarea

fenomenelor bizare. I s-a încredințat o muncă mai adecvată capacităților lui, pe Baza exterioară 13.

Harald simți în aceeași clipă și șocul fizic al contactului, cuplarea cu nava „Orion" se executase, realiză că era „ușor depășit de evenimente" cum ar fi zis Gorr, se întrebă ce era de făcut ?

Auzi șuieratul aerului care pătrundea cu presiune în camera ecluză, cîteva clipe mai tîrziu alveola se deschise ca o scoică și Harald păși alături de Karlst pe podeaua navei „Orion". Un ecran se lumină brusc în peretele din fața lor, pe el apăruseră Ela Nant și Glad Selv.

— Bun venit pe „Orion" ! începu Ela imediat, cu nelipsita ei bună dispoziție. Încîntați să revedem un *bun prieten,* accentuă Ela, asta sunase pentru el desigur. Și un specialist atît de bine cunoscut ca foarte tînărul Karlst Bil !

Asta ce mai era ? De cînd era binecunoscut numele lui Karlst Bil și de ce „foarte tînăr", noul său șef arăta cel puțin 40 de ani. Constată că asupra lui Karlst cuvintele Elei nu avuseseră nici un efect, deși ele aveau probabil un subînțeles. Glad surîdea părînd amuzat de noua năstrușnicie a Elei.

— Regretăm, continuă Ela, dar sîntem nevoiți să vă supunem testelor de verificare microbiană. Altminteri, cînd va veni comisia de carantină pe „Orion"... înțelegeți, desigur, nu ?

— Nu e necesar ! păru să se trezească subit Karlst. În ce mă privește, dispun de un certificat de imunitate absolută, obținut înainte de plecarea în misiune. Deschideți ușa !

— Oh, dar pe micronava R-6 ați venit în contact cu cei doi piloți, din care unul, Missy și nu mai știu cum, ne-a anunțat că nu va urca pe „Orion" din cauza unei stări febrile ! anunță cu o expresie de imens regret și

mirare Ela. Fiţi, vă rog, om de înţeles, Karlst, regulile sînt reguli.

De unde scosese „starea febrilă a lui Missy" era un mister, mai probabil una din improvizaţiile de moment ale Elei, ceea ce auzi însă Harald îl făcu să pufnească în rîs. Pentru că, supărat, nervos, Karlst aruncase scurt :

— Eu acum nu sînt om, sînt organ ! Uşa, repede !

Glad izbucnise la rîndul lui în rîs, Ela însă rămăsese absolut serioasă, întrebă uimită :

— Aţi spus că *nu sînteţi om* ? !

— Nu „om de înţeles", ci organ de control vreau să zic, desigur ! preciză şi mai nervos Karlst. Conduc o anchetă, nu tărăgănaţi cercetările, pentru că veţi regreta.

Era o ameninţare grosolană, cum grosolană era întreaga comportare a acestui individ obtuz, ridicol, care-şi lătra parcă răspunsurile, nemişcat, furios.

— O anchetă ? ! păru acum uluită Ela. Oh, da, înţeleg. Probabil in legătură cu comportarea roboţilor profesorului Bilten ?

— Harald, şi tu eşti organ ? interveni Glad zîmbitor ca o zi de primăvară.

— Nu, rîse Harald. Eu sînt gata să mă supun testelor de verificare, prinse el din zbor propunerea discretă a lui Glad de-a ieşi din aceeaşi oală cu Karlst.

— Atunci treci în camera verificărilor medicale, uşa din stînga ! decise Glad. Harald se supuse, intră repede pe uşa din stînga, o închise, Glad îl aştepta după uşă, îl îmbrăţişă.

— În „camera de audienţe" e o dublură cibernetică a mea, explică Glad. Colegul tău, Karlst, e un robot, de care Ela e dispusă să se-amuze, testîndu-l totodată şi înfuriindu-l progresiv ! Roboţii lui Bilten, pe care ni-i oferise la plecare cu generozitate, au avut reacţii imprevizibile, aberante, în situaţii limită. Ela îşi

completează materialul probant de demascare a lui Bilten, rezumă Glad întreaga situaţie.

— Karlst e un robot ?! rămase interzis Harald.

— Mult mai bine elaborat decît tot ce-a imaginat „maestrul" Bilten pînă acum. Ela pretinde că acest Karlst ca şi alţii sînt rezultatul cooperării lui Bilten cu Dent, un cibernetician de pe Baza 17, care a lucrat cîndva cu mine şi cu Ela. Vino, masa e pregătită, presupun că această călătorie te-a înfometat.

— Stai puţin ! făcu înmărmurit Harald. Bine, dar „măgarul ăsta cibernetic" de Karlst, pentru a o cita pe Ela, mi-a înmînat un document înregistrat din care reiese că e...? şeful meu ! Că trebuie să conducă o anchetă aici...

— Nu e singurul „măgar cibernetic", făcu zîmbitor Glad. Unul mai mare decît el, pătruns, după informaţiile Elei, în conducerea Comisiei pentru controlul puterii, „a sărit peste cal" trimiţîndu-l pe Karlst în această misiune. Bilten spumegă acum, şi-a dat seama că Ela va ghici cine-i anchetatorul. A încercat să revoce dispozitia, dar era prea tîrziu, încheie Glad deschizînd o uşă a coridorului.

În faţa lor se găsea imaginea apetisantă a unei mese ornate sărbătoreşte.

— Vom avea la masă ciuperci, poţi mînca fără grijă, deşi Ela a hotărît să se îmbrace în „verde otrăvit" şi să-l tot întrebe pe Nat dacă a separat bine cele două loturi de ciuperci, rîse Glad. E furioasă pe tine, pentru că ai acceptat misiunea de „tatonare a noastră". Eu te înţeleg însă ca si pe Lewis Gorr. Teoretic aveti dreptate. Practic, nu. Dispunem de probe ale activităţii noastre pe „Orion" care vor fi o dovadă concludentă a ataşamentului faţă de Terra. Harald, băiatule, 7-II-B este un nucleu temporal !

— Ce este ? făcu zăpăcit Harald.

— O poartă spre alt timp, trecut sau viitor! Nu am băut nimic înainte de a-ţi spune asta, am trăit o experienţă senzaţională pe care, dacă vrei, am să ţi-o povestesc.

Năucit sub potopul de informaţii, Harald se lăsase pe un scaun. Nat apăru şi întrebă dacă poate să înceapă să servească, precizînd :

— Ela vă roagă s-o iertaţi şi să începeţi să mîncaţi. Efectuează un experiment unic.

— Opa ! Ce face ? se interesă Glad.

— Karlst a cerut să-i fie trimis în camera ecluză, de unde Ela nu-l lasă să iasă, un robot de-al lui Bilten, un B.G. 24.

— Îmi închipui că Ela i-a satisfăcut dorinţa ! făcu Glad încîntat.

— Bineînţeles. I l-a trimis întîi pe robotul care se bîlbîie îngrozitor... de cînd... de cînd l-am demontat eu. „O greşeală recunoscută, e pe jumătate iertată", adăugă Nat.

— Acest B.G. 24 era un fel de „spion cibernetic" al lui Bilten, explică Glad. Ela l-a depistat şi i-a şters din memorie tot ce înregistrase pe „Orion". De-atunci, şocat, acel B.G. 24 se bîlbîie într-un hal fără hal.

— După aceea, continuă Nat, Ela i l-a trimis în camera ecluză şi pe robotul agresiv.

— Ăsta chiar ne-a făcut multe necazuri ; printre altele a ridicat braţul s-o lovească pe Ela, preciză Glad.

— Să lovească un om ? ! deveni atent Harald. Stai puţin ! Ce dracu se întîmplă ? Roboţi care conduc anchete, care încearcă să lovească oameni ? ! Glad, îţi dai seama ce spui ?

— Am fost martor la acest fapt, sublinie Glad. Ela regretă doar că nu a înregistrat pe peliculă momentul. E un B.G. 24 agresiv, cu aberaţii de comportament grave, o dovadă a inferiorităţii roboţilor lui Bilten. Acum mi-nchipui că Ela înregistrează. După cît o cu-

nosc, nu i-a spus lui B.G. 24 că are în Karlst un coleg cibernetic, nici Karlst n-a făcut-o, desigur... El, merită să vedem asta ! făcu Glad, îndreptîndu-se spre ecranul mare al încăperii, care se lumină însă înainte ca el să atingă vreun buton. Ela îi anticipase probabil gîndul, voia ca ei să vadă totul.

Imaginea camerei ecluză apăru pe ecran. Karlst se retrăgea pas cu pas din fața celuilalt robot, un B.G. 24, mai mic de statură dar cu un cap uriaș, care înainta spre el făcînd mișcări sacadate de lovire a unui dușman.

— Ți-am spus că sînt organ de control ! țipa Karlst, B.G. 24 înainta însă neimpresionat, strigînd și mai tare :

— Iar eu sînt un robot al marelui profesor Bilten ! Unic în felul meu, nimeni nu mă poate controla în afară de el. Nimeni, nimeni ! scandă el încercînd să-l lovească pe Karlst care sări într-o parte, se împiedică însă, B.G. îl placă, cei doi roboți continuară să se bată țipînd în continuare unul că era „organ", celălalt că era „unic", în ciuda faptului că în cameră era încă un B.G. identic ce se străduia zadarnic să-i împace într-o limbă greu de înțeles.

— Î-î-î-în-în-țe-țe-le-înțele-în-le-ge... Înțele-ge-ți o o o da-da-tă- că-că-că...

— E suficient, Ela ! zise Glad atingînd o clapetă a aparatului, Ela păru să nu-l fi auzit însă, pentru că vocea ei se distinse clar amplificată, acoperind vacarmul din camera ecluză :

— Spune-i cine ești, dragul meu Karlst, pentru a-l liniști !

— Dar i-am spus că sînt organ de control ! exclamă Karlst. Nu pe voi vin să vă anchetez, ci pe Glad Selv și Ela Nant, pricepe, prostule ! țipă el la robotul agresiv.

— Prost ești tu ! replică B.G. 24 încercînd să-l lovească cu piciorul, erau prăbușiți amîndoi pe podea, cu brațele înlănțuite, vocea Elei se auzi din nou :

— Privește panoul de control, Karlst, știm oricum ce ești ! Mărturisește, ca să-l calmezi, dragul meu, ar fi păcat să distrugă un asemenea minunat organ !

Lampa verde a panoului se stinsese, se aprinsese cea roșie, semn că aerul din încăperea ecluză fusese retras. Cei trei roboți se băteau în vid.

Karlst înțelese, strigă la adversarul său :

— Nu sînt om, sînt un robot al marelui profesor Bilten și eu ! Încetează, idiotule ! Compromiți totul !

Cîteva clipe doar B.G. 24 se opri. Încremenise pur și simplu, „compromiți totul“ și „idiotule“ erau expresiile preferate ale profesorului. Karlst făcu însă greșeala, rod tot al mentalității creatorului său, să adauge :

— Și sînt un B.G. 27, o serie superioară, căreia trebuie să te supui ! Să mă ajuți în...

— Eu sînt cel mai perfecționat robot al profesorului ! izbucni B.G. 24. Minți, ești un ciborg al Elei, inferior, rudimentar și minți cum mint toți ciborgii și oamenii !

Și tărăboiul reîncepu. Lampa verde se reaprinse însă. Capsula alveolară apăru în camera ecluză, cele două părți gemene se deschiseră, Hanna Gay și Y-Tin apărură și rămaseră privind înmărmuriți la amalgamul de corpuri ce se rostogoleau pe podea.

— Karlst e tot robot ! Lasă-i în pace, Hanna, intrați pe ușa din stînga ! se auzi vocea Elei, căci Hanna se repezise să-l salveze pe „omul“ care credea a fi Karlst.

— Și de ce dracu s-au încăierat ? făcu nedumerită Hanna.

— Oh, nimic interesant, își demonstrează reciproc superioritatea ! explică Ela. Vă rog, ieșiți din imagine, totul se transmite în direct stațiilor exterioare, le-am oferit o „oră veselă“ nebănuită.

Harald tresări. Se transmitea în direct ? ! Aranjase asta Ela prin „Fita", prin rețeaua ei de ciborgi și ordinatoare ? ! Ei, bine, asta avea... avea să fie o lovitură absolut cumplită pentru Bilten. Acest drac de femeie care era Ela făcuse, în cîteva minute, mai mult decît reușise să facă Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare. Nu, Ela era un adversar mult prea dibaci, care, chiar dacă și-ar fi propus să-l lichideze, nu s-ar fi folosit de ciuperci. Așa că Harald, într-adevăr flămînd, se servi singur cu o lingură mare din mîncarea preferată, întoarse capul și constată că Nat îi umplea paharul cu ceva ce părea să fie nu „o băutură corespunzătoare pe navele astrale", ci votcă adevărată.

Cum ajunsese sticla aceea acolo ? Eh, cu Ela și cu făpturile ei ciborgice, nu era probabil o problemă. Harald Pin simți că, a doua oară în viață, misiunea lui privitoare la Ela Nant eșuase înainte de a începe.

— Bine v-am găsit ! ridică Harald paharul și-l dădu hotărît peste cap.

Ce putea însemna totuși acel vis, în care el, Ians Iason, se făcea că era șoarece ? Un șoarece nefericit, urmărit de o pisică uriașă, o pisică neagră cu ochi cruzi ?

Ians nu credea în vise. Dar coșmarul trăit în noaptea trecută îl înspăimîntase. Se trezise lac de sudoare, terorizat, nu mai putuse dormi deloc pînă la ziuă. Iar visul acela îl urmărise obsedant și la institut, în orele de lucru. Culmea, trei colegi îi mărturisiseră că, în aceeași noapte, aproape la aceeași oră, avuseseră și ei coșmaruri, fiecare simțindu-se urmărit, vînat de un monstru oarecare.

Ians realiză că în jurul său oamenii discutau ceva cu aprindere. Simți că metroul se oprise. Unde naiba

se oprise însă ? Asta nu era stația în care ar fi trebuit să coboare el ! Și totuși nu greșise metroul !

Constată că ceilalți călători coborau bombănind. Ians înțelese că trenul subteran urma să-și continue drumul, dar spre celălalt capăt al orașului ; aici erau în plin centru. Iason cobori deci și el nedumerit, cu mintea năclăită încă de imaginile coșmarului. Auzi imediat o voce feminină care anunța prin megafon, cu un calm impus, că pasagerii sînt rugați să scuze abaterea de la traseu. Se produsese „un incident nedorit", zicea vocea, la una din stațiile intermediare, de aceea fuseseră aduși pînă în centru, de unde puteau lua, în cîteva minute, un alt metrou care să-i transporte „la destinația dorită".

Din vorbele altor doi pasageri care coborîseră o dată cu el, Ians deduse că „incidentul nedorit" era de fapt un accident grav, o explozie subterană produsă în laboratoarele unui mare institut de cercetări. Unda de șoc avariase stația intermediară prin care metroul ar fi urmat să treacă în mod normal, pentru a ajunge în cartierul în care locuia Ians.

Stația în care fusese acum debarcat era la suprafață. Se afla plasată în plin parc, un parc înconjurat pe-o latură de construcția majestuoasă a vechii Universități Delphi, pe celelalte trei de blocuri ultramoderne. Dintre ele, unul îi plăcea foarte mult lui Ians. Era o suită de apartamente cu grădini suprapuse. Fiecare etaj se așeza peste altul asemenea unui turn format din piesele jocului de domino. Numai că blocul turn în care se aflau camerele de locuit prindea doar o treime din piesa paralelipipedică, cealaltă parte rămînea împinsă mult în afară, acolo erau grădinile, adevărate grădini suspendate, mirifice, cu mult soare fiecare, pentru că fiecare etaj, fiecare „piesă a jocului de domino" era orientată cu partea de grădină spre alt punct cardinal.

Şi-ar fi dorit grozav de mult să locuiască într-un asemenea bloc, unde totul era, din cîte auzise, foarte modern. Era suficient să formezi pe claviatura computerului o dorinţă : un anumit produs culinar, obiect de îmbrăcăminte sau o emisiune sportivă ori culturală şi, în clipa următoare, pe ecran apăreau minimum trei variante pentru care trebuia să optezi. Produsul solicitat putea fi găsit apoi, în cel mai scurt timp posibil, în containerele special amenajate ale locuinţei. Primeai de asemenea legătura cu oricare stadion sau sală de spectacol din lume. Blocul mai dispunea desigur şi de alte amenajări, terminalele ordinatoarelor te puteau pune în contact cu orice bancă de informaţii, inclusiv cu staţiile exterioare de cercetări, apartamentele erau împodobite cu tapete relaxante sau stimulative înfăţişînd peisaje exotice sau jocuri de culori şi lumini. Toate acestea însă pe Iason îl lăsau rece. El ar fi vrut grădina ! Terasa aceea uriaşă, unde să-şi stabilească un colţ numai al lui, cu un hamac la soare, o lădiţă cu băuturi răcoritoare şi un televizor cu emisiuni sportive şi de divertisment, în faţa căruia să lenevească după cele patru ore de muncă plicticoasă de la institut.

Din păcate, în acel bloc primiseră repartiţie doar cei cu un indice de contribuţie socială de la 75 în sus. El, ca şi Jeni Iason, aveau un indice de 15, făceau parte din masa mare a populaţiei care ocupa funcţii modeste, în care fuseseră plasaţi — se zicea, „în funcţie de gradul de creativitate“, stabilit de bateriile de teste anuale — de către superordinatorul central. Chestia asta îl deranja pe Ians Iason foarte mult. Faptul că un computer, fie el şi superordinator, fie el şi biologic, adică de ultim tip, îşi permitea să-i stabilească locul de activitate, dar mai ales gradul de confort al locuinţei, i se părea de neadmis. De ce el şi alte vreo trei miliarde de oameni să rămînă situaţi pe treapta cea mai de jos a sistemului — să beneficieze adică doar de o

locuință cu șase camere pentru o familie de patru persoane, de un televizor cu acces numai la 18 programe, o bucătărie semiautomată și încă vreo cîteva minore și banale amenajări tehnice — toate acestea pentru că *așa decidea un computer?*

Culmea era că cei ce locuiau în blocul cu grădini nu prea aveau timp să se bucure de acele încîntătoare spații verzi suspendate. Profesorul Bilten locuia acolo, la etajul al șaptelea. Ians văzuse, la o emisiune de televiziune, programul de lucru al profesorului. Două cursuri pe zi la universitate, minimum o conferință, trei ore în laboratoarele cibernetice, alte ore de activitate în tot felul de comisii din care Bilten făcea parte. De ce naiba îi mai trebuia atunci unui asemenea om o grădină suspendată, în care probabil nu stătea mai deloc? Și pe deasupra, Bilten mărturisise, nu agrea nici programele sportive, nici cele distractive! Își permitea pentru relaxare și odihnă patru ore din 24, deci de ce-i trebuia o asemenea locuință cu un televizor deschis pentru toate programele și un complex de autoservire la domiciliu, mai ales, dacă ținea regim și umbla îmbrăcat demodat?

Trenul care urma să-l ducă prin rețeaua de subterane ale orașului spre cartierul de periferie oprise în stație, Ians Iason se strecură cu dificultate pe ușa cam îngustă pentru gabaritul său, căci în ultimul timp se îngrășase mult. Și mînca mult. Poate de-asta și visase ce visase în noaptea trecută?

Auzi, să te visezi șoarece! Era stupid și umilitor! Un șoarece care dăduse peste o superbă bucată de cașcaval. Lui îi plăcea cașcavalul și ca om, dar mi-te ca șoarece, sigur că mîncase cu poftă, mîncase pe săturate, abia apoi simțise primejdia, îl văzuse pe monstrul acela uriaș, negru, privindu-l cu ochii lui sticloși, verzi, cumpliți. Iar el, el era șoarece! Ce putea face decît să fugă spre gaura din podea, alergase spre

perete, numai că aici începuse propriu-zis coşmarul, mîncase atît de mult, încît nu mai putea încăpea pe deschizătura strîmtă, mai strîmtă decît uşa metroului. Privise îngrozit în urmă şi constatase că mîţa neagră nici măcar nu se grăbea să-l înşface. Nu se tupila, nu se pregătea să sară, fiara se întindea plină de lene, arătîndu-şi însă ghearele teribile, pornise apoi spre el, cu pas relaxat, dar cu ochi în care lucea pofta de a-l ucide şi ronţăi ! Venea încet, fixîndu-l parcă batjocoritoare, conştientă de faptul că victima nu-i putea nicicum scăpa. Iar el, şoarecele, se chinuia să se strecoare la adăpost, se chinuia inutil, se întorsese cu spatele, încercînd să se împingă prin deschizătură, burta îi era însă rotundă ca acum, cînd era om ; nu reuşea să treacă obstacolul acela circular care-i hotărîse o moarte nemernică. Ians Iason se simţise în acele clipe terorizat şi umilit... aproape la fel...

Uite, la asta nu se gîndise ! Ei, ei, ei ! Dacă pisica aceea lacomă, cu ochi verzi, fosforescenţi, ca ochii computerelor, dacă pisica aceea... putea să reprezinte în realitate... Ei bine, cine îi mînca lui zilele ? Cine îi stabilea „limita posibilităţilor intelectuale“, cine îl osîndise la o muncă tîmpită şi la o locuinţă modestă ? Cine era animalul acela crud care se apropia implacabil, cu o răceală calculată, hotărît să-l înghită, să-l mistuie, după ce avea să-l mai chinuie încă atît cît va avea chef ? Cine ?

*

— Aţi trecut deci de două ori prin acel Nucleu temporal ? vru să ştie Hanna.

— Chiar de trei, zise Ela. Prima dată imediat după plecarea noastră, cînd am depăşit zona limită 7-II-B şi credeam că ne îndreptăm spre constelaţia Orion. Ne-am trezit însă întîmpinaţi de o navă pe care se găsea ciborgul meu Hellen.

— Cel despre care se credea c-a pierit o dată cu „Nava de cristal“ pe care a distrus-o ?

— Exact. Ne-a încunoștiințat... că nimerisem în viitor !

— Cum ajunsese Helen acolo ? întrebă repede Hanna cu ochii la Harald și Glad care discutau ceva în colțul opus al încăperii.

— Asta nu mi-a spus, dar probabil tot printr-unul din nucleele temporale. Dacă am înțeles eu bine, sînt multe în Univers. Hellen face parte dintr-un fel de „patrulă a timpului“. Ne-a îndemnat să ne abatem de la traseul stabilit, precizîndu-ne că Lumea Nag, din care speram să mai găsim supraviețuitori, a pierit ; zdrobită poate de acea lume agresivă despre care ați fost, aud, și voi înștiințați prin mesajul „Omicron III“. Se vede că în acel timp viitor bîntuie navele celeilalte „civilizații“, agresive, cu care oamenii viitorului apropiat par să aibă de lucru foarte mult. Nu se știe de unde vine acest val de idioți războinici, s-ar putea să fi apărut într-o altă constelație ori chiar într-o altă galaxie ; sau dintr-un alt timp ! O întîlnire cu ei nu ne-ar fi fost favorabilă, așa că Hellen ne-a îndreptat spre trecut. Am străbătut în acest scop a doua oară Nucleul temporal cu o viteză și pe niște coordonate specificate de Hellen. Am ajuns într-o civilizație pur cibernetică, Hanna...

— Cum ai spus ?

— Da. Despre asta am să-ți povestesc pe îndelete, voi face desigur și o comunicare. Sînt urmașii unei lumi biologice care a pierit, care i-a lăsat în locul ei, în urmă cu mii de ani.

— Și ați revenit apoi în timpul nostru, trecînd din nou prin acel „nucleu temporal“, adică prin 7-II-B ? *A treia oară*, încheie Hanna.

— Da. Am păstrat, desigur, înregistrările tuturor aparatelor, coordonatele de zbor, toate datele acestor

penetrări ale nucleului. Sper că savanții noștri vor trage niște concluzii importante pentru a putea stabili, cu aproximație măcar, timpul în care vom dori să ajungem.

— Și ce ați remarcat ca fiind specific acestor treceri prin Nucleul temporal ? ajunse Hanna la ce o interesa.

— În primul rînd, intensitatea cîmpului în toate cele trei penetrări a fost foarte mare.

— Ceva similar deci cu Spațiile W ?

— Am și crezut inițial că pătrunsesem într-un spațiu W, asigură Ela.

— Cît era exact intensitatea cîmpului ?

— Plus zece. De fiecare dată cînd ne-am întîlnit însă cu Hellen, apariția instantanee a navei ei era precedată de o intensificare a cîmpului care ajungea, de asemenea, la plus șase.

— Și asta nu-ți sugerează nimic ?

— Glad presupune că ar fi ceva similar cu Relația Q a magistralelor galactice pe care le proiectăm. Noi vrem să construim însă stații fixe, care să servească unor salturi spațiale pentru navele noastre. Ei, oamenii viitorului, se pare că au găsit soluția de a proiecta oriunde doresc asemenea stații temporare însă, pentru a-și conduce navele străbătînd distanțe uriașe. Noi vrem să realizăm „o șosea“, mă rog, să-i zicem „o magistrală galactică“ pe care mai multe nave să parcurgă distanțe colosale, de unde să se abată apoi într-o direcție sau alta. Urmașii noștri au ajuns să navigheze prin aceleași „salturi spațiale“ în orice direcție, făcînd însă pulsații de mii de ori mai lungi și putînd trece inclusiv dintr-un timp în altul.

— Intensitatea cîmpului plus șase ! îngînă meditativă Hanna. Creează deci artificial Spații W de mare intensitate, pe care le pot dirija în direcția dorită. Ei, cum or fi făcînd asta ?

— Probabil au perfecţionat teoria lui Al Kunt asupra Spaţiilor W pe care le-ai descoperit tu ! Folosind desigur nişte ordinatoare biologice şi ciborgi, perfecţionări ale ciborgilor mei, care folosesc limbajul „Fita" ! rîse Ela. Un limbaj de asemenea perfecţionat în timpul lor. Am constatat asta, căci m-a făcut şi pe mine să mă întreb la fel. „Ei, cum or fi făcut asta ?"

— Intensitatea cîmpului plus şase. Şi aţi supravieţuit chiar la plus zece ! rămase Hanna la ideea ei. Trebuie să plec, Ela, adăugă ea ridicîndu-se.

— Mai repede decît crezi ! întări Harald, care privea atent ecranul micului sintetizator de buzunar. Mi se anunţă că două nave străine se apropie concomitent, din direcţii opuse, de Sistemul Solar.

— Cum ? făcu Ela.

— Prin 7-II-B şi 1-III-Z vor încerca să pătrundă cu forţa aproximativ peste 48 ore S.

— E absurd ! obiectă Hanna. Cine poate anticipa cu 48 ore S înainte... o dublă invazie ?

— Evident, numai Serviciul special, preciză serios Harald. Dereglarea ordinatoarelor de pe Bazele exterioare nu e întîmplătoare. Cineva *ştia* de venirea celor două supernave străine şi „a pregătit terenul". Adaug că nava „Orion" va fi... somată să intre în carantină pe Baza 4, chiar şi după această mică demascare ce ţi-a izbutit de minune, Ela. Karlst însă pare să aibă „fraţi" care acţionează. Vă sfătuiesc să nu vă opuneţi făţiş. Au dispoziţii foarte severe cu privire la voi... Şi cu privire la mine, de altfel. Investigatorii Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare sînt căutaţi în acest moment cu străşnicie, numai că „nici unul nu-i de găsit", surîse Harald.

— De unde ai toate informaţiile astea ? întrebă Glad.

— Ştiu la ce te gîndeşti, dar orice dezinformare e exclusă, preciză Harald. Datele primite vin prin ca-

nalul D, al cărui cod nu-l vor putea descifra. Şi vin, asta numai pentru voi, de la Lev Gorr. Să mergem, Hanna! Dejunul a fost delicios, inclusiv ciupercile, Ela, să sperăm că mă voi putea revanşa curînd. Am descoperit nu de mult deliciile bucătăriei chinezeşti vechi. Minunată!

— Am primit un mesaj! anunţă Nat, care tocmai intrase pe uşă. Sîntem invitaţi să ne îndreptăm imediat spre Baza 4, unde vom fi aşteptaţi. Termenii în care e făcută invitaţia... se opri Nat.

— Ce-i cu ei? se interesă Glad.

— Cel care a transmis mesajul cred că stă cam prost cu regulile de politeţe, explică Nat. Parcă ar fi un măgar cibernetic din familia roboţilor profesorului Bilten.

*

— Numai atît vreau să-mi spui! atacă pe un ton inchizitorial Jeni Iason. Ce-i cu acest mesaj? De cînd o cunoşti pe Roza Link? Ce relaţii sînt între voi? De cînd corespondaţi în secret? De ce nu mi-ai mărturisit niciodată nimic? păru să încheie femeia; stătea ca înşurubată în mijlocul camerei, cu o mînă în şold, pocănind cu tocul pantofului în podea, într-un ritm alert care-l făcu pe Ians Iason să bănuiască gradul de nervozitate avansat la care-i ajunsese soţia aşteptîndu-l să revină de la serviciu.

Luat pe neaşteptate şi în totală necunoştinţă de cauză, Ians Iason rămăsese consternat în pragul sufrageriei. Vedea că în mîna nevestei se afla un cilindru mic, roşu cu dungi albe. Asta însemna că primise un mesaj I-C, „confidenţial important" adică, pe care Jeni Iason nu izbutise să-l asculte. Sonorizatorul putea fi declanşat doar de Ians Iason, codul său biologic era singurul ce putea activa aparatul pentru un I-C. Prima dată în ultimii 20 de ani, cînd în casa lor sosea un

asemenea mesaj. Dacă Ians își amintea bine, asemenea I-C-uri schimbase cîndva zilnic cu Jeni, pe vremea cînd erau foarte îndrăgostiți unul de celălalt. Își trimiteau atunci astfel de mesaje leșinate, toate cu indicativele „I-C“, numai că asta durase pînă se căsătoriseră. Pușlamaua lor de fiu dăduse într-o zi peste lădița cu „minicilindri amoroși“ ai părinților, făcuse un calcul meschin : cu taxele cheltuite pe mesajele I-C, cu energia consumată și timpul pierdut pentru redactarea corespondenței s-ar fi putut întreprinde, zicea el, o călătorie de agrement pînă pe Marte. Jeni îl pălmuise pe puștiul obraznic. Ians oftase doar gînditor. Uite însă că acum, după aproape 20 de ani, primea iarăși un I-C, care desigur pe Jeni o alertase. Și încă un mesaj „confidențial important“ de la cea mai cunoscută dansatoare, Roza Link ! Nu era cumva o greșeală ? Cum de-i scria lui celebra Roza Link ? !

— Nu știu despre ce-i vorba, spuse cu un aer foarte firesc Ians, dar mărturisirea nu avu deloc darul s-o liniștească pe soție.

Urmă un val de acuzații și imputări de nesinceritate care picau foarte prost. Lui Ians îi era în primul rînd foame. Burtica lui în continuu progres protesta supărată, căci azi Ians sărise și peste micul dejun, pe care-l lua de obicei pe la ora zece la institut. Intervenise o situație stupidă, unul din ordinatoarele biologice „intrase în grevă“, se blocase inexplicabil. Trebuiseră să facă toți o muncă în asalt, o adevărată corvoadă pentru a centraliza, folosind miniordinatoarele de birou, o serie de date pe care ticălosul de ordinator biologic le-ar fi putut oferi în cîteva secunde. Cu acest prilej se dovedise că mai mulți funcționari, printre care și Ians, uitaseră pur și simplu o serie de procedee zise „elementare“ de lucru. Se comiseseră greșeli care trebuiseră depistate și eliminate din maratonul opera-

ţiilor matematice. Şi celor vinovaţi li se pusese în vedere să-şi ceară de urgenţă reciclarea.

Pe Ians Iason reciclările îl îngrozeau. Însemnau cel puţin o lună petrecută departe de casă, adică departe de micile lui tabieturi. Şi un orar de muncă istovitor, cu teste zilnice, pentru că — ziceau profesorii şi blestematele de ordinatoare biologice care concepuseră programul — e inutil să încerci să înveţi pe cineva ceva nou, cît timp acel cineva nu stăpîneşte perfect cunoştinţele predate în ziua precedentă. Perspectiva unei apropiate reciclări apăruse subit ca o criză de ficat. Asta nu era însă tot. Către prînz, imediat ce terminase calvarul socotelilor pentru raportul solicitat institutului lor, un coleg îi şoptise lui Ians că superordinatorul municipal — tot biologic dar care încă nu „intrase în grevă", asemenea altor confraţi ai săi — dăduse verdictul necesităţii reorganizării institutelor de cercetare din localitate. În funcţie de aptitudinile descoperite de testele complexe care se aplicau anual, o serie de funcţionari urmau să fie recalificaţi pentru alte munci „mai adecvate personalităţii lor". Recalificarea însemna trei dacă nu şase luni de incomoditate, căci filmuleţele ştiinţifice şi vizitele în institute, care se includeau ca „divertisment funcţional" în cursul de recalificare, nu însemnau decît sîcîitoare prostioare în plus, care pe Ians Iason nu-l tentau deloc.

Ians Iason se obişnuise cu rutina plăcută a trebuşoarelor zilnice, cu o masă bună şi prelungită, cu un program de divertisment real în faţa televizorului, stînd în halat şi papuci pe canapea, cu partidele de biliard, şah sau table, cărora le rămăsese credincios, în ciuda noilor jocuri logice complicate pe care ordinatoarele moderne le inventau în ultimul timp aproape săptămînal, dar care erau atît de instructive, încît îţi pierea cheful să le înveţi regulile.

A treia figură pe care i-o făcuseră azi ordinatoarele consta în devierea circulației. Ajunsese în sfîrșit acasă, rupt de foame, dar dăduse peste o consoartă care bătea din picior interogîndu-l asupra unor fapte în legătură cu care, culmea, nici măcar nu se simțea vinovat.

Jeni Iason parlamenta și-acum cu același ton batjocoritor, suspicios, îi amintea că la dans nu mai fusese cu ea de zece ani, că, și atunci cînd merseseră, el se mișca aidoma unui robot din primele serii, deci Jeni se întreba, plină de spirit retoric, de unde pînă unde o corespondență confidențială între mototolul ei soț și vedeta numărul unu a dansului ? !

Foamea care-l mistuia pe Iason fusese subestimată de Jeni. Soțul ei făcu ce nu făcuse niciodată. Se repezi brusc, smulse din mîna soției micul cilindru și-l aruncă în incinerator. Hotărî apoi fără drept de apel :

— Pui masa numaidecît sau plec într-o reciclare de șase luni chiar azi ?

Jeni Iason rămase paf. O clipă doar ; căci contraatacul ei fu crîncen :

— Reciclare ? Unde, mă rog, vrei să pleci șase luni ? Și unde mi-ai întîrziat azi pînă la ora asta ? Ce cuprindea mesajul pe care l-ai ars, de vrei să pleci atît de repede de-acasă imediat după ce l-ai primit ? Unde vrei să fugi, Iason, ce ți-a venit, ce ți-a putut face femeia aceea îngrozitoare ? !

Tonul tindea să devină prevestitor de plîns. O scenă cu lacrimi chiar nu era dispus să suporte, așa că o porni decis spre dormitor, unde își trase de pe dulap geanta de voiaj.

— Stai ! Ai înnebunit ? Unde vrei să pleci ? strigă Jeni venind după el, adăugă însă abordînd o variantă războinică mai subtilă : Pun masa într-o clipă, ți-am pregătit un sufleu minunat azi, dar n-ai să mănînci pînă nu ascultăm amîndoi mesajul acela, vreau să știu ce cuprinde !

— L-am ars ! Gata, s-a terminat.

— Am o copie ! replică prompt Jeni.

— Ce ai ? !

— Am făcut o copie, da, ce vrei, mă gîndeam că... în sfîrșit, nu știu cum, dar aș fi aflat eu pînă la urmă cumva ce cuprinde.

— Jeni ! făcu Iason flămînd. Tu ești nebună ! Să mîncăm întîi, după aia ascultăm împreună tot ce vrei !

— Crezi c-aș putea înghiți vreun dumicat ? !

— Eu simt că pot înghiți o balenă ! țipă Iason.

Jeni extrăsese însă, ea știa de unde, copia secretă a mesajului buclucaș, îl vîrî în sonorizator, luă mîna soțului și-i apăsă degetul arătător pe clapa declanșatoare. O voce caldă, aproape senzuală, pe care Iason nu o auzise niciodată, începu atunci să plutească prin cameră într-un ritm inițial lent, apoi tot mai sincopat, dinamic, de-a dreptul drăcesc. Între dansul Rozei Link și mesajul ei părea să fie o deplină concordanță.

„Minunatul meu Ians Iason ! Chiar dacă nu am vorbit pînă acum niciodată, dă-mi voie să-ți spun așa, dragul meu ! Cînd am citit ieri proiectul Ligii împotriva ordinatoarelor pe care l-ai elaborat cîndva împreună cu Tel Tern, mi s-a părut că visez, că te cunosc de-o viață, că gîndurile mele căpătaseră o formă concretă, se materializaseră parcă într-o statuie de bronz, într-un monument de protest, pe care singură n-aș fi fost în stare să-l concep nicicînd !

Cum ai putut să renunți, Ians, la un proiect atît de grandios, de magnific, la un gînd de salvare a bieților noștri semeni ? ! Dragă Iason, cum te-ai putut lăsa păcălit de vorbele fără sens ale unor doctori venali, cu mentalitatea înlănțuită de benzile scîrbavnicelor ordinatoare ! ? Ai fi putut deveni idolul nostru, al tuturor ! Idolul meu, în primul rînd, frumosul meu Iason ! Azi ți-am văzut și fotografia în cotidianul vos-

tru. Şi, din acea clipă, Iason, din acea clipă de neuitat, mă simt subjugată, subjugată de tine".

Iason se lăsă moale pe un fotoliu. Îi publicaseră deja fotografia ? ! Veniseră nişte nemernici de fotoreporteri la institut, ce-i drept. Pretinseseră că fac un reportaj asupra dezastrelor produse de ordinatoare, dar la plecare şeful lui Iason le ceruse să publice fotografiile ca o dovadă a „delăsării, lenii de-a gîndi" etc., etc. Publicaseră deja ? Acei nemernici îl făcuseră de rîs ? La sugestia acriturii lor de şef ? !

— „Subjugată", da ? mîrîi doar Jeni Iason, privind cu ochi de canibal burtica soţului ei.

„Iason, iubitule, continuă ca o şoaptă fierbinte mesajul, ai un chip de zeu antic, de argonaut cum ţi-e şi numele ! Cu fruntea ta jupiteriană, cu ochii aceştia de geniu deschizător de noi orizonturi, cum ai putut să renunţi totuşi la ideea de-a deveni mîntuitorul nostru ?"

— Ea-i nebună ! Te vede acum pe post de Mesia ? izbucni Jeni Iason, soţul îi făcu însă un semn drastic să tacă.

„Împotriva ta s-a urzit un complot, Iason, aflu că te-au trimis un an la reciclare, că vor să-ţi pună zăbala, să te umilească, cerîndu-ţi să te recalifici, ţie, care ai fi putut înscrie o pagină nouă în istoria omenirii ! Iason, ordinatoarele în totalitate nu pot fi distruse, ele ne scutesc de o muncă uriaşă ! Cele biologice însă, dragul meu, ele sînt tot marasmul, ele deregleazā sistemul, ele, doar ele cer reciclarea, înlăturarea unor oameni ca tine, care vor să trăiască liniştiţi, fericiţi, şi stăpîni ai maşinilor obtuze, nu sclavii lor ! Dacă eşti de acord cu mine, dar nu-mi imaginez să nu fii, răstoarnă această tiranie, leul meu superb ! Înfiinţează o ligă nouă la care vor adera miliarde de oameni conştienţi, care nu trebuie să mai suporte să fie o turmă de oiţe ! Va adera apoi la ligă toată populaţia

Sistemului Solar, care te va recunoaște ca salvatorul civilizației noastre! Ordinatoarele biologice trebuie să piară! Oamenii trebuie să fie liberi de programele lor scîrboase! De chinuitoarea reînnoire a cunoștințelor! Ele, mașinile, să-și înnoiască mereu cunoștințele, nu noi! Noi să fim fericiți, Iason! Pentru asta sîntem făcuți! Voi dansa azi pentru tine, Iason, un dans vechi, pe care televiziunea l-a înregistrat acum cîțiva ani, atunci cînd, fără să te cunosc, visam să apară un om ca tine! Privește-mă dansînd, Iason, iubitule! Gîndul meu va fi numai la tine, cu speranță, cu dragoste, cu durerosul regret că n-am putut încă să te îmbrățișez, idolul meu!"

— Ah, vipera! strigă ca opărită cu ulei încins Jeni Iason. Și urmă un torent de invective la adresa femeii nemernice care „încerca să-i fure bărbatul".

Iaпs Iason însă n-o auzea. Îi trecuse pînă și foamea. Să fi fost adevărat? În urmă cam cu zece ani, acea misterioasă doctoriță Marr îi spusese că mai existaseră peste o sută de încercări zadarnice de constituire a unor ligi împotriva ordinatoarelor. *Dar nu-i arătase nici o dovadă!* Îl ținuseră prizonier în clinica aceea „de recuperare", îl reciclaseră, îl dopaseră cu pilule, îl chinuiseră cu gimnastică, îl convinseseră că numai lenea lui era de vină pentru că se simțea depășit. Îl robiseră într-adevăr. Îl transformaseră pe el, pe el care, uite, o mare personalitate a vieții artistice îl aprecia... îl respecta, îl adora... îl numea salvatorul... Pentru că, da, nu numai el era în cauză! Atîția alți oameni erau hărțuiți de blestematele ordinatoare biologice! Sigur că da, nu ordinatoarele clasice, pe care le mînuiai atît de ușor, nu ele erau de vină, ci aceste noi și sofisticate, capricioase și incapabile ordinatoare biologice, ele erau rădăcina răului, ele...

Programul T.V. ! La ce oră o fi fost dansul acela, dansul acela pe care Roza Link zicea că-l va dansa *pentru el ?*

Ians Iason se ridică decis din fotoliu, deschise televizorul, Jeni Iason se aruncă furioasă spre el, voia să-l închidă. Ians o anunță însă pe un ton aparent liniștit :

— Dacă mai scoți un singur sunet sau te atingi de aparat, te omor.

— Cum ? !... Ce-ai spus ? ! făcu Jeni parcă nepricepînd.

— Calea mea este alta ! Am pierdut destul timp pînă azi. Plec ; definitiv.

La televizor nu dansa Roza Link încă, profesorul Bilten susținea o expunere științifică ce îi umplu lui Iason sufletul de o mare speranță, dar și de indignare. Bilten, profesorul celebru al Universității Delphi, nu făcea altceva decît să repete, aproape punct cu punct, obiectivele pe care el, Iason — Tel Tern avusese doar un rol secundar — le stabilise pentru Liga ce fusese înăbușită de niște nemernici care complotaseră împotriva lui. Da, și el — ca și Bilten, ca și Roza Link — tot la aceste ordinatoare *biologice* se gîndise de fapt. Liga trebuia înființată, iar atunci, el, Ians Iason, avea să devină...

— Unde ? ! La cine pleci ! ? Te-așteaptă dansatoarea aia care țopăia și pe timpul cînd eu eram la grădiniță ? auzi Iason vocea neputincioasă a invidiei.

— M-așteaptă datoria, răspunse grav Iason, și adăugă convins : Sistemul Solar mă așteaptă. Asta nu poți pricepe însă tu, oițo !

•

— Cum a reacționat Ina ? se interesă Lewis Gorr.

— Inițial a fost șocată. Avea de ce, i-am pus la dispoziție întregul material documentar, preciză Pal Pent.

Se aflau amîndoi pe Stația unu, în camera așa-zisă de rezervă a comandantului Magistralei solare. Comandantul era singurul om care le cunoștea identitatea reală. Vorbeau totuși aproape în șoaptă.

— E bine, aprecie Gorr. O cunosc ; se antrenează greu, dar după aceea nu mai dă înapoi nici un pas.

— Mîine la ora nouă dimineața vom afla dacă va acționa conform instrucțiunilor primite sau nu. Dacă totuși nu ?

— Vei continua împreună cu Harald Pin, conform variantei de rezervă. Nu-mi imaginez însă ca Ina să refuze misiunea. Obiectivele pe care urmează să le realizăm în primă urgență ar fi trei, clarifică Gorr. Primul, prevenirea invaziei.

— Care invazie ? tresări Pal.

— Sînt informat că prin 7-II-B și 1-III-Z vor încerca să penetreze două nave străine. Misiunea lor e să infiltreze în sistemul nostru de apărare elemente cu scop diversionist, pentru a ușura misiunea celui de-al doilea val.

— Ce fel de elemente ?

— Nu știu.

— De unde aveți informațiile acestea ?

— Nu-ți pot spune, replică liniștit Lev.

Pal nici nu clipi. Întrebase și așa prea mult, Lewis continuă :

— În sectorul 7-II-B sînt Hanna Gay și Harald, prin care am înștiințat-o de pericol. Am încredere în ei. Nu am aceeași încredere în Dent Hon, comandantul forțelor spațiale de intervenție din zona 1-III-Z. Iar invazia trebuie neapărat respinsă pe ambele fronturi.

— Dent știe ce-i așteaptă ?

— Nu sînt sigur. I-am trimis lui Sen Si un mesaj de avertisment, cu două ore înainte de a fi fost „înghițit de rechini". Cu mențiunea de a-i înștiința de primejdie imediat pe Mons Kar și pe Dent Hon.

— Mă tem că n-a făcut-o, mormăi Pal.

— Şi eu. Plec de aceea chiar acum pe „Memfis", folosind Magistrala solară. Într-o oră voi fi în zona operaţiilor, în patru sper să ajung pe nava de comandă a lui Dent. Al doilea obiectiv al nostru ar fi ca legăturile între investigatorii noştri să rămînă intacte. De coordonarea operaţiunilor depinde ieşirea din această criză, limitarea calamităţilor care au început să se producă în lanţ ; în ultimă instanţă, capacitatea Terrei de a se apăra.

— Propun ceva simplu şi eficace, zise Pal Pent. Harald mi-a comunicat că Glad şi Ela s-au întors cu „Orion" prin 7-II-B, aducînd cu ei... „poarta spre timp". Dacă i-am trimite înapoi împreună cu întregul material documentar pe care-l avem înregistrat azi. Dacă „Orion" s-ar întoarce *în trecutul* nostru, cînd Bilten era abia la începutul acestei campanii diabolice pentru putere...

— În ciuda evidenţelor, mă tem că noi doi — cei de-atunci — am fi primii care nu i-am asculta pe Glad şi Ela, rîse Gorr. Din păcate, omenirea n-a învăţat niciodată suficient din greşelile trecutului ; care oricum erau certitudini, amintiri groaznice şi unele apropiate. De ce crezi că ar vrea să înveţe din greşelile viitorului ? Ideea călătoriilor în timp e apreciată ca posibilă, după prognoza savanţilor noştri, abia peste 20—30 de ani. Cei doi — şi noi, eventual, alături de ei — ar fi acuzaţi de fantasmagorii ! În al doilea rînd, sînt principial împotriva unei intervenţii în trecut, Pal. Efectele sînt greu previzibile.

— Mă gîndeam că am salva sutele de morţi rezultaţi din acest lanţ de explozii, pagubele economice pricinuite, am fi astfel mai bine pregătiţi pentru a preîntîmpina cele două valuri ale invaziei de care vorbeaţi.

— Omenirea va depăşi momentul critic aşa cum a făcut-o de-atîtea ori, zise Lewis. Dintr-o intervenţie în trecut nu ştii niciodată ce poate ieşi. Ar fi vorba atunci de milioane de morţi ?! De miliarde ? Nu le putem cere să facă asta, lui Glad şi Elei, nu cred că ar accepta şi, în al treilea rînd, planul propus de dumneata, Pal, nu este realizabil. Mă îndoiesc că navei „Orion" i se va permite să urmeze un alt drum decît cel spre carantina de pe Baza 4. Bilten ştie că pericolul numărul unu pentru el îl constituie Ela Nant. Va face tot ce-i stă în putinţă pentru a o neutraliza.

— Ar trebui s-o ajutăm.

— Am făcut ce era strict necesar, zise Lev. Dar Ela dispune de o forţă mai mare decît a noastră : ordinatoarele biologice.

— Aş vrea să vă pot împărtăşi optimismul, Lev, începu Pal, uşa se deschise însă în aceeaşi clipă. Comandantul magistralei apăruse în cadrul ei ; închise uşa, anunţă :

— Două veşti proaste.

— Era şi timpul, bombăni Gorr. Azi nu primisem decît vreo trei. Care sînt ?

— În hol sînt doi indivizi în costume spaţiale ale forţelor de intervenţie. Şeful grupei locale pe care l-am consultat nu-i cunoaşte însă, presupune că ar fi o misiune specială.

— Ne-au descoperit, surîse Gorr. L-am învăţat pe Sen Si mai mult decît trebuia.

— Am să mă ocup eu de ei, spuse cu aceeaşi linişte ciudată Pal.

— A doua veste proastă e că pilotul principal al navei Memfis e indisponibil. Doctorii nu-şi dau seama încă ce are, dar...

— A fost neutralizat, probabil nu întîmplător, constată Gorr. Cine l-ar putea înlocui ?

— Pe moment nimeni. Sau.. doar eu, zise comandantul.

— E necesar s-o faci, aprecie Gorr.

Pal Pent nu mai aşteptă alte instrucţiuni, ieşi din cameră, urcă scăriţa în spirală şi apăru în holul larg al staţiei.

Îi remarcă dintr-o privire pe cei doi, costumele lor vişinii cu o dungă albă pe piept erau uşor reperabile. Fără îndoială, oamenii lui Sen mai aveau încă de învăţat.

Prefăcîndu-se că nu a observat nimic, Pal căută cu privirea pe cineva, o porni spre cel mai apropiat grup sanitar, păstrîndu-şi un aer preocupat, neliniştit. Simţi că unul din cei doi îl urma. Important era însă să-i lase calea liberă lui Gorr, orice întîrziere a plecării cu Memfis spre zona 1-III-Z putea însemna o catastrofă.

Pal se opri în apropierea uşii ce dădea în grupul sanitar, hotărît să încerce pentru început cel mai simplu truc, prin care să testeze şi pregătirea adversarilor. Continua să caute cu privirea pe cineva în holul staţiei, observă că omul în combinezon vişiniu se aşezase pe un fotoliu din apropiere şi îl supraveghea atent.

Spre grupul sanitar venea în sfîrşit un bărbat corpolent. Faţa lui Pal se destinse, făcu un semn mic, bărbatul corpolent nu îl văzu, intră pe uşa grupului sanitar. Pal aruncă o privire în jur, îşi luă un aer aparent degajat, îl urmă şi se postă după uşă.

Trei secunde mai tîrziu, uşa se deschise aşa cum presupusese, combinezonul vişiniu intră. Pal lovi scurt. Realiză într-o fracţiune de secundă că greşise. În a doua fracţiune de secundă îşi corectă greşeala, lovind cu celălalt braţ alt punct vital... pentru roboţi însă. Combinezonul vişiniu se lăsă spre podea, Pal îl sprijini, îl împinse în prima cabină, desfăcu fermoarul costumului, scoase din pieptul robotului contactul. Era

un B.G. 27 din ultima serie. Execuția plastică impecabilă. Da, Bilten și echipa lui făcuseră progrese în ceea ce privea aspectul fizic al acestor roboți.

Se auzi pasul grăsanului care se îndrepta spre ușa de ieșire. Pal îngenunche lîngă robotul prăbușit, deschise ușa cabinei, abordînd un aer suferind.

Bărbatul corpolent îl privi uluit. Pal arătă spre combinezonul vișiniu, ceru cu vorbe sincopate :

— Te rog... în hol e... un coleg. În costum spațial... ca al lui...

— Ce naiba s-a întîmplat ? ! exclamă grăsanul acum de-a dreptul speriat.

— Cheamă-l... fără panică... spune-i că îl cheamă colegul lui, te rog, repede ! adăugă Pal și se prefăcu că își pierde cunoștința.

Auzi pașii grăbiți ai celuilalt, ușa se deschise și se închise, Pal sări în picioare și se postă din nou în locul de pîndă.

Trecură cinci, zece secunde lungi. Ușa fu impinsă apoi cu prudență, o voce cunoscută avertiză scurt :

— Fără fleacuri, Pal. Sînt Irv Neg.

Era șeful grupei de intervenție a stației, un bărbat la 50 de ani, excelent profesionist. Prost era că îl recunoscuse cu toată deghizarea și machiajul pe care Pal se străduise să le facă impecabil.

— Unde-i celălalt ? întrebă Pal apărînd în ușă.

— A suferit, săracul, „un atac de cord“, rîse acum Irv. L-am transportat la cabinetul medical. Grăsanul era cu tine ?

— Nu !

— Pentru orice eventualitate, l-am oprit și pe el, îl îngrijește o soră medicală în altă cameră, arăta îngrozit. Ce-ai comis aici ? Alt robot, nu ? făcu Irv descoperind corpul căzut din cabină. Tot B.G. 27, aha ! E al treilea pe care i-l confisc profesorului Bilten doar azi.

— Mai ai și alții ?

— Șase în total. Îi fabrică pe bandă rulantă, se pare, doi au încercat să se strecoare în camera ordinatorului.

Irv își cunoștea meseria... Sau... făcea un abil joc dublu.

— Vreau să-i văd ! zise Pal.

— Înțeleg, zîmbi Irv. I-ai scos fișa ?

— Da.

— Atunci urmează-mă ! făcu Irv pornind-o prin holul larg tocmai la timp, căci din direcția opusă veneau doi brancardieri, care aveau să atragă atenția pasagerilor.

— Nu sînt Pal, înțelegi ? ! preciză Pal Pent.

— Atunci ești un B.G. care i-a furat trucurile colegului meu Pal ! pufni în rîs Irv. Te-am urmărit prin monitor de cînd ai pătruns în stație, Pal ! Și-ți cunosc șmecheriile, poți să-ți schimbi tu mersul, fața și îmbrăcămintea cît vrei.

— Nu sînt Pal, nu m-ai văzut, nu mă cunoști, deveni mai explicit Pal.

— În regulă ! se strîmbă Irv. Nu era nevoie să-mi spui. După mine însă... Lewis și cu tine continuați greșeala *de-a nu avea încredere* în cine a dovedit că merită ; *și a lăsa mînă liberă* unor impostori. Știi că Si Sen te caută cu înverșunare ? Mi-a precizat că 90 la sută vei sosi pe Stația Unu și mi-a cerut să-l înștiințez imediat. Poftim, adăugă Irv deschizînd o ușă. Aici sînt clienții, spune-mi ce să fac cu ei ?

Încăperea arăta a cabinet medical. Pe fotolii, părînd că picotesc osteniți, se aflau patru B.G. cărora li se scoseseră hainele, alți doi erau pe mese de operații.

— Cine mai știe de povestea asta ? se interesă Pal.

— Cei patru oameni ai mei. Și cei trei medici.

— Enorm ! aprecie Pal. Dacă Sen și Bilten află că...

— N-au să afle ! Ce să fac cu păpușile astea ?

— La incinerator. Blocul memorie al fiecărui exemplar să fie însă pus în container și expediat pe Terra. În... Hawai, ezită Pal, gîndindu-se dacă nu greșea spunînd asta și dacă Ina avea să trimită pe cineva să ridice suficient de discret prețioasele dovezi. La institutul de astrofizică de-acolo.

Se cunoșteau de mult, participaseră împreună la operațiuni de anvergură. Irv îi remarcase ezitările, întrebă și mai scăzut :

— Pal ! Cum dracu, totuși... am ajuns în situația asta ?

— Vom afla-o, sper, cîndva. Și... mă tem, Irv, că... vom cam fi judecați. Aspru. Pe drept motiv.

*

— Vreau să vorbesc cu Grig Grifin ! ceru Ady Iason pe un ton ferm și constată că fața plictisită a individului de pe ecranul videofonului se prăbușise subit.

— Nu, nu știu ce să... Încercați la...

— Uite ce e ! se zbîrli Ady Iason. Mi s-au dat pînă acum șase numere, nimeni nu pare să fi auzit măcar de Grig Grifin, ca și cum nu ar fi lucrat niciodată în Mondoviziune, ca și cum reportajele lui... Ce se petrece de fapt, de ce mă ocolește ? Ultima dată cînd mi-a trimis un mesaj mi-a înșirat niște prostii gogonate...

— Cine... cine sînteți, vă rog ? tatonă interlocutorul ei.

— Mă numesc Ady Iason.

— Oh ! scăpă involuntar bărbatul, adăugă pe un ton scăzut, ca de scuză : Îmi pare foarte rău, dar trebuie să vă dau o veste... o veste tare proastă. Asta tocmai eu, care... Grig mi-a vorbit de dumneavoastră. Eu l-am transportat la spital ; am mers cu el...

— La spital ? !... Cînd, de ce ? !

— Un accident. Un accident stupid... fatal... cum se întîmplă multe, în fiecare zi. Grig Grifin a dispărut, nu mai există printre noi, domnișoară Iason.

III

REACȚII IMPREVIZIBILE

Bilten atinse unul din nenumăratele butoane ale biroului de lucru. Pe ecranul din fața sa, obrazul oval, foarte bronzat al Inei Sind crescu tot mai mult, rămînînd apoi în prim plan.

Ina îi solicitase o întrevedere. Fusese rugată să aștepte singură într-o cameră alăturată, fără să i se spună, evident, că nu numai acest obiectiv al camerei T.V. pe circuit unic îi urmărea cea mai mică mișcare, ci și un analizator Psi III. Bilten aprecie că fosta „Regină a delfinilor" rămăsese încă o femeie foarte prezentabilă. În ciuda ochilor verzi ce vădeau acum o imensă oboseală, a celor două cute adînci ce încadrau rombul aproape perfect al gurii Inei Sind, cascada blond-arămie a părului zburlit într-o manieră artistică dădea femeii aceleia un aer ciudat, atrăgător, o notă de impetuozitate încă sigură, aproape dominatoare.

Deși, Bilten știa bine, Ina Sind „era la pămînt". Prăbușită, definitiv. Venea, probabil, să-i ceară un mic post la Universitate? Acest gînd îl umplea pe Bilten de o satisfacție vecină cu voluptatea.

Pentru că — erau vreo 15—16 ani de-atunci — această Ina Sind îi fusese studentă. Biociberneticiana zveltă, absolut strălucitoare ca femeie la cei 20 de ani pe care-i avea în acea vreme, îl fascinase pe Bilten, care își pusese în gînd să și-o facă asistentă. Îi propusese, Ina îl refuzase; cu tact, dar *îl refuzase*. Bilten

nu suporta să fie refuzat. Mai mult decît atît, aflase că Ina își abandonase temporar delfinii de care se ocupa de la 16 ani și intrase în corpul investigatorilor Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare condus de Lewis Gorr. Cea care ar fi trebuit să-i fie principala asistentă acționase, împreună cu Harald Pin, pentru prevenirea „deturnării navei Pallas“, apoi pentru reanimarea și adaptarea micuței extraterestre, Elta.

Încîntată „de creația sa“ — Elta, care și prin nume amintea de Ela Nant, păruse iremediabil pierdută inițial — Ina Sind hotărîse să se dedice biologiei cosmice, s-o educe și s-o studieze în același timp pe acea Elta, renunțînd pentru aceasta nu numai la delfinariu, ci și la munca de investigator special. Bilten simțise posibilitatea de a interveni hotărîtor în această supărătoare ascensiune a Inei Sind, imediat după plecarea Elei Nant în „Expediția Orion“. Știa că între cele două extraterestre — o considerase întotdeauna și pe Ela Nant nepămînteană — se statornicise o simpatie reciprocă puternică, pe care Ela o justifica prin faptul că amîndouă comunicau în „Fita“. Printr-un om devotat, Bilten implementase în trei ordinatoare biologice, aflate aproape de locul unde era păstrată sub o strictă observație Elta, informația că plecarea Elei Nant în „Expediția Orion“ fusese cerută de Ina Sind. Știa că despărțirea Elei de Elta fusese dramatică. Mica extraterestră pierduse de fapt atunci singura ființă cu care putuse dialoga „în cel mai rapid și complex limbaj universal esențializat“, așa numea Ela Nant limbajul „Fita“. Limbaj Fita care se părea că există totuși, pentru că imediat după acea implementare a informației mincinoase, Elta începuse să manifeste o răceală tot mai pronunțată față de salvatoarea ei. „Fita“ o fi fost sau nu „o cale universală de comunicare“, calomnia se dovedea sigur un mijloc nu exclusiv destinat manipulării ființelor terestre.

Elta reacționase la fel ca o pămînteancă. Încercările Inei Sind de a afla motivele acestei rezerve a Eltei nu duseseră decît la o îndepărtare și mai pronunțată, la o izolare completă a micuței străine, care se cufundase în lumea poeziilor ei, scrise într-o limbă de neințeles, alta și decît „Fita". Elta sfîrșise prin a-i spune Inei că „refuză să-i mai fie cobai", că o urăște. Și Ina Sind, derutată, rănită de această lipsă de recunoștință, revenise la delfinii ei zîmbăreți și prietenoși. Revenise însă într-o stare depresivă pe care Lewis Gorr încercase să o neutralizeze trimițîndu-i-l în insula unde se afla Marele delfinariu, pe Harald Pin, chipurile ca să ancheteze un caz. Lewis nu acționase la întîmplare. În setul materialelor de verificare întocmit în momentul cînd o inclusese pe Ina în corpul investigatorilor spațiali, Lewis găsise o informație veche din care pricepuse că Ina era îndrăgostită în secret de Harald Pin. Asta Bilten avea să afle mai tîrziu, Harald Pin constituia însă în acel moment un obstacol în calea scopului urmărit. Bilten se hotărî deci să reia „aria calomniei". Prin același om de încredere, Bilten strecurase într-un set documentar pe care urma să îl studieze Harald, o suită de informații false din care se putea înțelege că un cercetător care murise fusese în relații foarte apropiate cu Ina. Un fel de jurnal intim al decedatului, scris de calculatorul care asimilase metodic particularitățile scrisului „fostului iubit al Inei" desăvîrșise opera. Erau acolo relatări compromițătoare, penibile, referitoare la Ina Sind, care „trădase" și unele date pe care le poseda în calitate de investigator al Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare. A doua torpilă lansată de Bilten lovise în plin. Harald înghițise momeala ca un pește lacom, abandonase cazul, cerindu-i lui Lev Gorr un concediu prelungit. Nu mai pusese piciorul în insula cu delfini zîmbăreți niciodată.

Ina Sind recepționase și mai greu această lovitură. Ani în șir, experiențele ei stagnaseră. Apoi începu să se redreseze. Rezultatele așteptate păreau să apară totuși, în sfîrșit. Asta devenea un obstacol și mai periculos, așa că Bilten reuși să atragă pe un cercetător, ce-i drept incompetent, leneș, de care Ina se debarasase, află de la el multe despre mersul experimentărilor și repetă manevra cu utilizarea limbajului „Fita". Folosi de această dată Marele ordinator biologic al Universității Delphi, aflată nu departe de Insula Delfinilor. Cu ajutorul unor studenți la biocibernetică, Bilten elaborase „o teorie program hazardată". Asemenea teorii erau „la modă" pe-atunci, în principiu constau în lansarea celor mai aparent nelogice, incredibile idei despre un fenomen familiar, pentru a se găsi „căi de atac noi în lupta cu necunoscutul mult prea cunoscut". Această „teorie program hazardată", formulată chiar de studenții care făcuseră practică în Insula Delfinilor și cărora Bilten le pusese la dispoziție datele cercetătorului „expulzat de Ina", fu introdusă în Marele ordinator biologic al Universității Delphi, „omițîndu-se" să se menționeze însă caracterul ei „hazardat". Rezultatul fu de această dată mai spectaculos chiar decît cel scontat. Cele două ordinatoare biologice ale Inei Sind recepționară prin Fita „teoria", și începură să plaseze sintetizatorului date contradictorii. Nu numai că un timp rezultatele activității Inei și a colaboratorilor ei stagnară din nou, dar Ina dădu chiar un interviu televizat în care blama ordinatoarele biologice; „constatase în urma unor verificări meticuloase că greșeau grav"! Era mai mult decît sperase Bilten, dar efectul mașinațiunii continuase.

Ina nu înlocuise imediat ordinatoarele biologice cu unele clasice. Pe de-o parte, sfătuită de Lewis Gorr să mai verifice, pe de alta, pentru că demontarea și

montarea unor mari ordinatoare nu era o operaţie tocmai simplă. Probabil dereglate, în urma informaţiilor contradictorii pe care le aveau înmagazinate, bioordinatoarele de pe Insula Marelui delfinariu comiseseră o greşeală, aparent măruntă. Urmase ceea ce se chema „dezastrul de la delfinariu", care se adăuga altor nenorociri provocate de ultimele generaţii de ordinatoare.

Paradoxal, acest succes presupunea şi „un revers al medaliei". Bilten avea acum încă o dovadă că „Fita" există, că, indiferent de intervenţia umană, ordinatoarele biologice făceau frecvent schimburi de informaţii ! Era însă o dovadă pe care Bilten preferă să o ignore. Cea mai bună cale de luptă împotriva acestui Fita pe care nu îl înţelegea era stîrpirea completă a ordinatoarelor biologice şi-a ciborgilor cu membrane biologice, de tip N—N de la Ela Nant, auzi impertinenta ! Bilten declanşase campania împotriva ordinatoarelor biologice, metodic, neobosit.

Şi uite că acum, ce-i drept cam tîrziu, această Ina Sind, care-i refuzase cîndva propunerea, venea spăşită la el, fostul ei profesor... cu ce scop ? De presupus că nu-şi oferea candidatura pentru postul de primă asistentă ! Ei nu, că în cazul acela, ah, în cazul acela merita învăţată această... ratată ce însemna să-l înfrunţi pe profesorul Bilten !

Dar mai era totuşi... valorificabilă ? ! Nu, nu, nu era bine să se grăbească. Ina Sind trebuia întîi „golită complet", înainte de a i se da lovitura de graţie.

— Datele sondajului Psi ! ceru Bilten şi vocea asistentei cibernetice începu prompt :

— Ina Sind, 36 ani...

— Ţi-am spus să rezumi la ce e strict esenţial ! pretinse enervat Bilten. Cunosc bine subiectul, mă interesează *ce gîndeşte acum !*

— Are un psihic Beta I, dificil de urmărit pentru a se desprinde concluzii pertinente într-o singură ședință, profesor Bilten.

— Te-am adus aici s-o înlocuiești pe proasta care mă agasa tocmai cu o mie de pretexte idioate de acest gen! Cu ipoteze și variante care-mi mănîncă timp! stabili Bilten. Spune-mi exact ce ai constatat, *atît cît* ai putut să constați! Ce gîndește, ce a gîndit de cînd așteaptă acolo! Și vorbește pe înțelesul meu, fără farafastîcuri psihologizante, sînt prea bătrîn să le mai învăț acum!

— Au fost suite de imagini retro privind fostul loc de muncă al subiectului. Aceste imagini revin, fie obsesiv, reflectînd o marcare puternică, fie, păru să ezite asistenta cibernetică, o concentrare *voită* asupra acestor imagini, intersectate numai fragmentar de gînduri referitoare la rezultatele activității anterioare.

— *„Voită" ?!* Crezi că bănuiește sondajul Psi III și vrea să ne deruteze intenționat?

— Nimic imposibil la un subiect care s-a ocupat 12 ani de corespondența telepatică și mai ales la un fost investigator special din serviciul lui Lewis Gorr. Acest Lewis penetrează uneori, dar numai fugitiv în cîmpul de idei al subiectului.

— E cel mai important aspect pe care l-ai relevat pînă în prezent, aprecie Bilten. Încearcă să continui, m-ar interesa cînd a avut loc ultima întîlnire cu Lev Gorr și ce au discutat atunci, în ce relații sînt.

— Imposibil de stabilit cu precizie natura relațiilor. Ar fi fost mult mai economic să-mi permiteți o expunere metodică, profesor Bilten, pornind de la generalități, din care derivă aspecte particulare, concrete, ce nu ar mai avea nevoie de explicații și întrebări...

— Bine! acceptă Bilten convins că asistenta sa preluase prea mult din structura psihică a fostei asis-

tente, umane, a cărei memorie o copiase și că trebuia perfecționată neapărat. Bine, prezintă-mi subiectul cum vrei, dar în maximum un minut!

— Personalitate complexă, începu brusc asistenta, inteligență deasupra mediei, marcată progresiv de un temperament vulcanic pe care această Ina Sind a fost silită să-l înăbușe. Școala Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare, dintotdeauna învăluită într-o mantie de mister, unele eșecuri consecutive ce au urmat perioadei de strălucită afirmare din tinerețe, ratarea unei iubiri...

— Pe cine-a mai iubit?

— Harald Pin, investigator...

— Altcineva nu apare?

— Nimic semnificativ în acest test. Mi-ați mîncat cinci secunde. Deci, toate acestea au compus o fire bănuitoare și perseverentă, aproape îndărătnică; ce s-a răsfrînt negativ asupra capacității de creație și maleabilității de gîndire, determinînd alte eșecuri ce au accentuat procesul declanșat în relație de reciprocitate.

— Vrei să spui că e o ratată?

— Imposibil de afirmat. Are o voință aprigă și resurse mari, cunoștințe întinse, în domenii diferite, pe care nu găsește doar soluția pentru a le aduna și orienta într-o direcție sigură. Starea de dezorientare a fost accentuată de pierderea delfinariului și de această întîlnire cu Lewis Gorr; recentă, *după* dezastrul de la delfinariu...

— Aha, aha! făcu înveselit Bilten.

— ...Care a accentuat un conflict interior. Închei spunînd că subiectul are deopotrivă deschise căi de afirmare certă, urmare a acumulărilor anterioare și-a... înrăirii treptate, care o pot duce la o perseverență temerară exclusivistă, la o mizantropie capabilă și de

mari performanțe... sau la un eșec fatal, pe care nu l-ar putea suporta. Am încheiat, profesor Bilten.

— Mulțumesc. Zi-i să intre! hotărî Bilten. Și fă-mi un raport complet pe care-l implementezi în codul B.

Citeva minute mai tîrziu, Bilten asculta cu plăcere un fel de spovedanie tristă care-l făcu să aprecieze totuși constatările asistentei sale.

— De cînd am renunțat la biocibernetică, spunea cu surîsul ei amar Ina Sind, am început să ratez tot mai des, profesor Bilten. Nu v-am ascultat atunci cînd mi-ați propus să devin asistenta dumneavoastră...

— Ei! Ai devenit asistenta principală a lui Lewis Gorr! o încurajă caustic profesorul.

— Nu-mi mai amintiți de perioada aceea, vă rog! A contribuit, așa cum ați prevăzut, la... destrămarea mea.

— De ce? Regret că Lewis a murit, regret că, începînd să se ramolească, s-a situat pe o poziție ce am fost silit s-o sancționez... Nu știu dacă ai remarcat cum se prostise în ultimul timp bătrînul Gorr. Cînd ai vorbit ultima dată cu el? tatonă Bilten.

— Imediat după dezastrul de la delfinariu. Chiar înainte de a pieri acest bătrîn tembel pe care cîndva l-am stimat, dar care a produs, mă rog, prin ordinatoarele acelea biologice — pe care le-a apărat și din care aveam două la delfinariu — irosirea întregii mele munci. Regret și-acum, profesor Bilten, că v-am dat un sprijin atît de slab în campania pe care ați dus-o împotriva acelor ordinatoare.

— Lewis a avut nerușinarea să te caute *după* ce delfinariul explodase?

— Și să încerce chiar „să mă rerecruteze"! scînteiară ochii verzi ai Inei. Cred că voia să-l caute și pe Al Kund... dacă ar mai fi avut timp.

— Apropo ! o întrerupse Bilten. Ai primit mesajul meu de răspuns la această „audiență“ pe care mi-o cereai ? L-ai găsit cumva pe Al Kund ?

— Desigur, profesor Bilten. Mi-a făcut plăcere să vă fac acest mic serviciu. Al Kund va veni azi aici, cred că foarte curînd.

Ei, drăcie ! Uite că o subestimase ! El, Bilten, îi făcuse trei invitații consecutive lui Al Kund, care rămăseseră fără nici un rezultat. Da, poate că merita „valorificată“ această fostă „Regină a delfinilor“ ! Care îl ajutase într-adevăr în campanie, combătîndu-l pe Lewis Gorr, ba amintind în mod negativ și de „limbajul Fita al Elei Nant“, se părea cu sinceritate.

— Ai auzit că reapare acea Ela Nant ?

— De-asta am venit la dumneavoastră, profesor Bilten ! Am încercat cîndva să sondez psihicul micuței vipere fără să reușesc. Rald a ratat, de asemenea, o misiune privitoare la acea *bizară* Ela Nant.

— Rald ? A ! Harald Pin ? O, ce mai face, știu că erați foarte apropiați ! căută Bilten să-și verifice din nou asistenta cibernetică.

— V-aș ruga să nu-mi amintiți nici de acel om, zîmbi și mai amar Ina. Am ratat și în dragoste, Rald Pin s-a despărțit de mine imediat după ce renunțasem să mai activez în faimosul lor serviciu. Ela Nant însă mă preocupă. Am o mică teorie proprie, o ipoteză, poate fantastică, recunosc, asupra acestei femei, pe care aș vrea să mă ajutați s-o verific. Să mă documentez.

Orice ipoteză, *oricît de fantastică ar fi fost*, oricare teorie, *indiferent dacă era adevărată sau falsă*, putea servi campaniei de anvergură pe care Bilten simțea că trebuie s-o declanșeze mult mai convingător împotriva Elei Nant. Relația de adversitate între cele două femei trebuia speculată neapărat.

— Cred că ai face un serviciu Sistemului Solar, zise cu un calm impus Bilten. Te-am apreciat întotdeauna, Ina, ca pe-o femeie foarte inteligentă, cu voință crîncenă și fler ! Te ajut cu plăcere, acceptă condescendent Bilten. Ce-ți trebuie ?

— Profesorul Al Kund a sosit, se auzi în clipa aceea vocea asistentei cibernetice.

— Roagă-l să ia loc exact un minut ! decise Bilten, își întoarse privirea de la ecranul de birou spre Ina, care se ridicase.

— Oh, nu mai e timp acum...

— Nu, nu, nu, draga mea ! Spune-mi de ce ai nevoie !

— De acces la marile ordinatoare *ne*biologice ale Universității Delphi.

— Îl ai. Altceva ?

— Cum să vă explic pe scurt ? Una din ipoteze se referă la niște pretinși părinți tereștri ai Elei Nant.

— Asta e o ipoteză ? se strîmbă Bilten.

— A ei ! A Elei Nant ! sclipiră iarăși pătimaș ochii Inei. Crease cîndva un ciborg care începuse niște investigații în acest sens.

— Ia te uită ! făcu realmente uimit Bilten.

— „Ipoteza Nessus" și plecarea în „Expediția Orion" i-a amînat acel plan, la care însă nu cred că va renunța. Vreau să i-o iau înainte, să pregătesc un documentar solid. *Nu cred că Ela Nant are părinți tereștri !*

— Și te pot ajuta cu ceva ? păru mirat Bilten.

— Nu știu, ezită Ina. Cred că mi-ar trebui un permis de acces la arhiva specială a Centrului condus de Sen Si și unul de investigator științific pentru a putea discuta cu oameni influenți.

Bilten ezită. Asta însemna să confirme colaborarea sa foarte apropiată cu Sen Si, fapt pe care căuta să îl ascundă. Dar miza merita.

— Nu-mi prea place acest Sen Si, rîse Bilten. Cred chiar că reciproc nu ne agreăm; dar ne tolerăm. Sen Si nu e totuşi Lev Gorr. Îi voi explica necesitatea de a întreprinde cercetarea aceasta a dumitale.

— Vă mulţumesc, profesor Bilten, spuse impresionată Ina. Aţi rămas acelaşi om minunat. Vă las acum...

— Te rog să mă ţii la curent cu investigaţiile! Iar pentru moment să-l mai delectezi cu prezenţa dumitale pe Al încă un minut, trebuie să-i dau secretarei mele cîteva indicaţii urgente.

Zece secunde mai tîrziu, Bilten preveni robotul care intrase în cameră :

— Ai 30 de secunde pentru a-mi spune ce-ai stabilit despre Al Kund.

— Timpul prea scurt de investigare Psi nu-mi permite să pot afirma cu certitudine decît că subiectul se află într-o stare de excitaţie deosebită. Pe fundalul unor stări conflictuale ale propriului eu, care par să fi determinat retragerea în ultimul timp a profesorului Kund inclusiv de la predarea cursurilor universitare, se conturează, imperios dominatoare, o recentă întîlnire cu Cell Anx.

— Cu cine ? ! se crispă în scaunul său Bilten. Te-ai dereglat ? !

— Ştiu că Cell Anx a murit de doi ani, profesor Bilten, zise asistenta. Poate fi vorba desigur şi de un vis, pe care, în starea de epuizare nervoasă în care se află, subiectul l-ar putea confunda cu realitatea. Dar aş opta pentru ipoteza că... Al Kund este *aproape convins că a discutat recent cu Cell Anx*, încheie robotul.

— Crezi că... a luat-o razna ?

— Nu, profesor Bilten. Profesorul Al Kund pare mai degrabă să se afle în pragul unei revelaţii ; de maximă importanţă pentru Sistemul Solar.

— „Revelații“ ?! Kund ?! Te-ai dereglat, compromiți totul cu prostiile tale! exclamă furios Bilten. Trimite-l încoace pe Kund și verifică din nou datele înregistrate! După ce pleacă și profesorul ăsta dubios să-mi faci legătura cu Sen Si! Mișcă-te odată, nu vreau să-l pierd pe impostorul de Kund!

Robotul ieși, Bilten se răsuci cu fotoliul, apucă și înghiți două pastile, gîndindu-se că această mult așteptată discuție cu Al Kund avea să fie dramatică.

Profesorul Kund — aureolat de teoria „Relației Q“ pe care o elaborase încă în urmă cu 12 ani și pe baza căreia fuseseră realizate „magistralele spațiale“, ba și sistemul de funcționare al celor mai moderne nave astrale — era nu numai cel mai vechi rival al său, dar și cel mai puternic, dacă era exceptată „extraterestra Ela Nant“. Spre deosebire de el, Bilten, — care urcase pas cu pas, greu, treptele celebrității, scrîșnind și chinuindu-se neîncetat, luptînd permanent cu o mulțime de „confrați“ care îl contestaseră mult timp cu nerușinare — Al Kund elaborase, la 28 de ani, acea teorie pe relația spațiu-timp, favorizat de datele pe care „i le adusese pe tavă“ Hanna Gay și de mintea iscoditoare a Ritei Gay, sora Hannei. Peste noapte, absolut necunoscutul asistent Al Kund devenise cel mai mare fizician al secolului. Spre furia lui Bilten, conducerea Palatului Științei, cel mai bine dotat laborator de cercetări înființat pe Baza exterioară 12, fusese încredințată *aceluiași Al Kund.* Care, totuși, de trei ani, se retrăsese din activitate, renunțînd la Palatul Științei, la „sclipitoarele“ sale prelegeri universitare, pentru a lucra numai el știa la ce, singur într-o cameră obscură a Universității Delphi, unde Al Kund se zicea că și dormea.

Ce moșmondea acolo? De ce nu folosea nici ordinatoare clasice, nici biologice? Și ce căuta în gîn-

durile lui Al Kund — acum, la doi ani după moarte — Cell Anx ?

Pe Cell Anx, pe celebrul arhitect, Bilten îl urîse cel mai mult. Chit că nu intraseră niciodată nici în cea mai neînsemnată controversă, cu Cell Anx era greu, dacă nu imposibil, să te certi. Cell Anx începuse prin a proiecta — impecabil — o magistrală subterană. La 26 de ani ! La 30 proiectase Universitatea Delphi, într-o manieră „modular extensibilă", la 35 imaginase noua Metropolă, cu grădinile ei suspendate și numeroasele nivele subterane luminate totuși de Soare ! Stațiile magistralei interplanetare și proiectele stațiilor viitoarei magistrale galactice, navele „Pallas" și „Jupiter", Palatul Științei urmaseră apoi, an după an, fiecare însemnînd o noutate pentru contemporani. Mereu jovial, trecînd doar cu o glumă peste orice încercare de contestare a meritelor sale, avînd pretutindeni aliată jumătatea — feminină — a populației Sistemului Solar, Cell Anx condusese apoi cu mînă sigură, în ultimii ani de viață, „destinele umanității în expansiune". Și, în această calitate, își permisese să-i facă o morală ironică repetată lui, profesorului Bilten, sfătuindu-l „să recunoască noul care altfel îl va înghiți" ! Bioordinatoarele însemnau în capul lui Anx acest nou „impetuos și întotdeauna victorios" !

Arhitectul însă murise. Fizicianul încă trăia. Bilten ridică privirea și constată că Al Kund se afla în fața biroului său, privindu-l nemișcat, cu o expresie absolut bovină.

— Al, dragul meu prieten ! exclamă Bilten pe un ton de-a dreptul fericit. Ce bine-mi pare că, în cele din urmă, ai primit invitația mea ! Nu credeam că ai rămas atît de sensibil la frumos, bătrîne, te felicit ! rîse Bilten sardonic.

Constată că vorbele sale nu avuseseră nici un efect. Al Kund îl privea cu aceeași expresie placidă.

Apoi, brusc, Al Kund începu să umble prin cameră, se îndreptă spre fereastră, se aşeză într-un fotoliu şi îl cercetă, de data aceasta întrebător.

— Ascultă-mă cu atenţie, Bilten! începu rar Kund. Ce crezi... cum crezi că ai reacţiona... dacă... dintr-o dată, te-ai trezi pe fotoliul acesta cu Cell Anx?

Bilten înmărmuri. Culmea era că Cell Anx murise acolo, chiar pe fotoliul pe care stătea acum Al Kund. Murise după o discuţie „amicală", în care Anx încercase să-i dea sfaturi idioate ca întotdeauna, cu o nonşalanţă aparentă, plin de tact... dar care, se pare, fusese rezultatul unui efort prelungit. O boală de inimă desconsiderată de Anx pusese capăt în acea zi vieţii „celui mai mare arhitect". Ştia Kund ceva? De unde? Cum? Era o intuiţie? Era o coincidenţă?

— Dacă aş fi Al Kund, pară prudent Bilten, aş fi bucuros că mi se dovedeşte... practic posibilă cea mai fantastică ipoteză ce derivă din „Relaţia Q".

— Ceva în genul acesta mi-a spus şi Anx, sclipiră ochii lui Kund. De cîteva zile nu mai sînt bun de nimic, adăugă cu o mină răvăşită fizicianul. Văd şi revăd, aud mereu glasul, vorbele acelui om care ştiu bine că a murit, mă întreb dacă totuşi nu am visat... deşi ceea ce mi-a spus el... Oh!

— Ce ţi-a spus? deveni interesat Bilten.

— Ei bine, şovăi Kund... Că vine, că a venit la mine... din trecut. N-am înţeles exact sau nu a vrut să-mi precizeze, dar pare să fi fost o experienţă făcută de oameni din viitor... N-am priceput însă dacă de oameni ai Terrei, Bilten, sau de... alţii! Pricepi?

— Nu, zise Bilten gînditor.

— Asta are totuşi o importanţă foarte mare, pentru că... Ah, trebuia s-o iau altfel. În sfîrşit, Cell Anx mi-a atras atenţia că greşesc enorm chinuindu-mă să dau oamenilor o nouă teorie...

— Asta făceai deci în laboratorul tău?

— Ar fi ceva mult mai cuprinzător decît „Relaţia Q", Bilten! Deşi totul era acolo, rădăcinile noii teorii se aflau în chiar miezul „Relaţiei Q"!

— Îhî, îhî! Felicitări şi pentru asta, Kund!

— La naiba! Anx zice că omenirea poate trăi foarte bine şi fără noua mea teorie! Dar că e în pericol din cauza dumitale, Bilten, a faptului că ţi-a permis să greşeşti consecutiv şi să perseverezi în greşeli într-adevăr... diabolic!

— Aşa zice Anx? surîse subţire Bilten.

— Da. Dar aşa spun acum şi eu! Că de trei zile... am încercat să mă documentez. Am aflat, ieşind din laboratorul meu, fapte care par de o gravitate...

— Ce fapte? se interesă Bilten.

— Uite ce e! sări de pe fotoliul său fizicianul. Nu te face că nu ştii, n-are sens! Pare să fie adevărat ce mi-a zis Anx, despre totala degringoladă care s-a produs în sistem, despre propaganda dementă pe care o faci împotriva duşmanilor dumitale *personali*, despre înlăturarea din funcţii a unor ciberneticieni de primă mînă care „au îndrăznit să te contrazică". Vrei sau nu, Bilten, ordinatoarele biologice sînt cele mai perfecţionate în prezent, singurele capabile să coordoneze întregul nostru sistem economic şi social.

— Daaa? zîmbi strepezit Bilten. De-aceea nu le foloseşti totuşi în cercetarea dumitale?

— Asta e altceva! se enervă Kund. E poate eroarea dumitale capitală, Bilten, faptul că ai încercat, că bănuieşti posibil să poţi pune ordinatoarele *să creeze* în locul tău! Noua mea teorie se va naşte aşa cum s-au născut toate marile teorii! Pe hîrtie! De ordinatoarele pe care aud că le controlezi a început să-mi fie şi frică!

— Frică? se amuză Bilten. Ei, de ce?

— Pentru că văd ce ai fost în stare să faci cu creaţiile înaintaşilor dumitale, Bilten! Nu vreau să

fii blestemat, și eu alături de dumneata, pentru ce poate să urmeze de-aici! Am un băiat pe care nu vreau să-l las să trăiască într-o lume debusolată, anarhică, în care furtul ideilor de valoare să devină lege.

— Furtul ?! Despre ce furt vorbești ? deveni atent Bilten.

— Despre ultimele dumitale „creații", profesore, făcu dezgustat Kund. Îl exploatezi pe Dent Hon, care a furat și a adaptat greoi ideile Elei Nant. Bilten, privește lucrurile în față! Ești bătrîn, epuizat în ce privește creativitatea, orbit de boala celebrității, care tinde să te afunde într-un smîrc otrăvitor! Vreau să-ți fac o propunere care te va interesa.

— Oh, cu asta trebuia să-ncepi! rosti domol Bilten. Propunerile confraților întru celebritate m-au interesat întotdeauna, știindu-le sincere. N-o poți scoate totuși la capăt fără ordinatoarele mele, așa-i ?

— La dracu, nu de ordinatoare, nici măcar de teoria mea nu-i vorba! izbucni Kund. Îți propun cea mai măreață victorie, asupra ta însuți, Bilten! Renunță într-un mod inteligent la campania care a produs atîtea nenorociri! Recunoaște că ai greșit, a greși e omenesc și oamenii vor înțelege și te vor aprecia pentru recunoașterea asta!

— Propunerea e de-a dreptul tentantă, măreață într-adevăr, ce să zic! aprecie rîzînd Bilten.

— E mai măreață decît crezi, prostule! răbufni Kund. Cell Anx mi-a explicat că a fost prevenit: el va uita ce-a constatat venind în acest prezent al nostru, iar intervenția sa, discuția cu mine, *nu va avea nici un efect*. Oamenii viitorului au descoperit o „lege a compensației", potrivit căreia *nimeni nu poate interveni în timp, în trecut și cu atît mai puțin în viitor!*

— Dar vorbindu-ți de această lege — descoperită în viitor — și prevenindu-te cît de ticălos sînt eu,

profesorul Bilten, Cell Anx a intervenit deja în viitor, adică în prezentul nostru! observă amuzat Bilten.

— Ei bine, i s-a spus *că-i totul zadarnic*. Înțelegi acum?! Vreau ca noi doi să înfrîngem această „lege a compensației“! S-o sfidăm, pot fi încă anulate o serie de nenorociri viitoare, dacă renunți la o faimă dubioasă, contestată, pentru a deveni primul om care a înfrînt legea aceea a compensației, pentru ca omenirea să nu irosească zadarnic vieți, energie, timp, spre a-ți descoperi și corecta erorile tale păgubitoare!

Bilten îl privi lung pe acest fizician de cabinet care devenise patetic. Începu să rîdă apoi, cum nu mai risese de mult, întrebă în sfîrșit cu o voce scăzută:

— Și *dacă nu pot?*

— Cum? făcu aiurit Kund. De ce nu poți?

— Crezi că aș putea mărturisi, cu lacrimi în ochi, că am săvîrșit crime, bunule Kund? Tu m-ai ierta?

— Crime?!... întrebă parcă lovit cu un par în cap Kund.

— Da, dragul meu prieten, întări Bilten cu același ton de bunic bonom. Au fost necesare. Și nu mai am, în consecință, de ales. Decît drumul spre o putere deplină, *absolută*. Care șterge ușor micile pete întunecate din trecut, cei învinși neputîndu-i judeca niciodată pe învingători decît în vis. Nu celebritatea in cibernetică o doresc eu, dragul meu Kund, pe asta o am, de mult. Vreau să obțin, cu complicitatea ta, Al, cîrma pe care nici Cell Anx, nici bicisnicul de Mons Kar nu au știut s-o țină cu fermitate suficientă.

Al Kund îl privea acum din nou cu expresia aceea impenetrabilă, înstrăinată, se răsuci dintr-o dată spre ușă, să iasă, ușa era însă blocată. Kund se întoarse încet spre biroul sofisticat și spuse rar:

— Niciodată, Bilten. Deschide ușa!

— Ei, nu te grăbi așa, minunatul meu „salvator al omenirii în suferință“! se amuză Bilten. Am să-ți

spun și eu cîteva cuvinte care ți-ar putea schimba optica foarte mult. Ia mai bine loc, Al, ai să simți nevoia să șezi. Stai pe fotoliul acela unde ai stat, îmi place să te văd în el.

Kund nu se mișcă din loc, îl privea ca pe un nebun. Ei, da ?

— Cum vrei, Al, acceptă Bilten. S-o luăm metodic atunci. Mă acuzi că am furat ideile Elei Nant prin Dent Hon. Recunosc, am luat *tot ce merita luat* din ideile năstrușnice ale Elei Nant, excluzînd membranele biologice prin care ciborgii N devin superiori omului, „conversînd prin Fita" !

— Deci știi că Fita pe care o declari fantasmagorie, există ! nu se putu stăpîni Kund.

— Da. Dar eu nu posed acest limbaj, deci trebuie să dispară ! clarifică Bilten. Tu ai făcut același lucru, Al, ți-amintești ?

— Eu ?

— Teoria pe „Relația Q". Mesajul „Alfa" din care o parte „s-a pierdut" și care a rămas oricum nedescifrat de colectivul Ritei Gay, trei ani de la data cînd fusese primit de la acea civilizație necunoscută. Dar care, desigur, cu totul întîmplător, printr-o coincidență bizară, se referea tot la...

— E o minciună sfruntată ! se înroși Al.

— Am spus că e o coincidență bizară, se apără moale Bilten. V-am înțeles pe tine și pe Rita perfect. Tentația era uriașă. Mă acuzi și de dorință nemăsurată de celebritate. Dar cine a anulat primul salt spațial al navei „Pallas", dragul meu Kund, încercînd, pe cont propriu o experiență similară ce risca viața tuturor oamenilor de pe Baza 12 ? Erau acolo sute de specialiști de primă mînă ! Un șir lung de crime posibile, Al !

— A fost o nebunie a Ritei Gay ! țipă aprins la față Kund.

— De care tu nu știai nimic, evident, chicoti Bilten. Cu atît mai mult *cred asta* cu cît Rita Gay a plătit *cu pierderea completă a memoriei* acel experiment îndrăzneț.

— Știam, adică mi-a spus ce vrea să facă, zise Al Kund. Am prevenit-o să nu încerce nimic, dar era ca nebună în acea zi, m-a blocat pur și simplu în propriul meu birou, a plecat împreună cu Iv Pard...

— Foarte, foarte plauzibil ! rîse Bilten. Șeful Bazei 12 încuiat în propriul birou de prima sa asistentă devotată *care-i verifica teoria !* Iată dovada, pe ecranul din spatele tău !

— Jur că nu mi-a spus nimic Rita despre așa ceva ! strigă Al.

— Ei, dacă un fizician *jură*, împotriva calculelor... Va suna desigur convingător în fața comisiei de anchetă. O anchetă în care vreau s-o implic și pe sora Ritei, pe Hanna Gay, care nu mai poate conduce flotila de elită a Sistemului Solar. Să închei cu tînărul tău fiu, Al, *singurul* pe care l-ai avut vreodată, căci cel ce a murit acum patru ani, pe care l-ai plîns îndelung... *nu-ți era fiu !* Iată dovada codurilor genetice, rîse fericit Bilten, reatingînd clapa care schimbă imaginea de pe ecran. Nu vrei să privești ? Păcat Al, am și alte imagini edificatoare, una referitoare la cel de-al doilea fiu al tău, cel bun, încă în viață, care se droghează și face trafic cu „pilule verzi și roz“ ! Am intervenit desigur prin Sen Si pentru a fi lăsat în libertate, dar locul lui, Kund, cred că ești de acord, ar fi într-un spital de recuperare. Nu vrei să te așezi în fotoliu ?

O liniște aproape stranie se așternuse pe fața lui Kund.

— Te ostenești inutil, Bilten, zise el scăzut. Se pare... că acea lege a compensației este mai puternică decît am presupus.

— Ca să sfidezi legile trebuie să fii mai puternic decît ele, Al ! Iar tu ești un om slab, surîse compătimitor Bilten. Refuzi, deci... Nu mă așteptam, Al ! Oricum, asistenții mei îți vor prezenta un ultim argument ; mai convingător decît tot ce ți-am spus. Aștept să revii aici și... *să mă rogi* să-mi devii complice. Discuția noastră prietenească mi-a făcut plăcere oricum, încheie Bilten și atinse o clapetă a consolei.

Ușile duble ale încăperii se deschiseră prompt.

•

— Ai avut dreptate ! recunoscu Glad privind ecranul camerei de comandă, prin care se vedea aproape jumătate din cosmodromul Bazei 16.

— Eu am întotdeauna dreptate, observă Ela cu modestia ei obișnuită. Asta au priceput pînă și ciborgii mei.

Imensul platou era pustiu. Absolut pustiu. O mașinuță cu opt roți uriașe apăru în sfîrșit undeva, în fundalul vastului cîmp placat cu material ultradur, începu să se apropie cu repeziciune de nava „Orion", care asolizase exact în centrul cosmodromului.

— Iată că totuși cineva ne-a zărit ! rîse Glad, pe lîngă nava astrală, mașinuța cu opt roți părea un rac venit în vizită la un elefant. Vehicolul se opri, din el coborîră doi indivizi înalți, în costumele grele de intervenție ale echipelor de carantină. Unul din cei doi apropie de gură brațul stîng și în cameră se auzi o voce pițigăiată care spunea cu emfază :

— Sînt doctor Eg Tul. Reprezint Oficiul de carantină al Bazei 16. Glad Selv și Ela Nant, ați încălcat dispozițiile primite asolizînd aici, în loc să vă prezentați pe Baza 4, destinată în principal cercetării persoanelor ce se întorc din călătorii îndelungate. Vă somăm să coborîți imediat și să vă puneți la dispoziția echipei mele de investigații medicale. Numai după

aceea veţi putea lua legătura cu alţi oameni de pe baza aceasta. Vă cerem să coborîţi imediat! Altfel nu răspunem de consecinţe.

— Caraghiosul! remarcă Glad. Somează o navă astrală, care ar putea face ţăndări întreaga Bază 16 într-o secundă.

— Prin Fita, marele ordinator al Bazei 16 mă anunţă că sînt îndreptate asupra noastră două tunuri L! preveni Ela. Şase nave R-5 se află, de asemenea, „gata de intervenţie, pe orbite convenabile". În cei zece ani cît am lipsit, „s-au perfecţionat", Glad!

— Blocaj Omega, halou complet, Ex! ceru Glad. Ciborgul Elei care se afla în scaunul principal de pilotaj răspunse cu vocea sa egală, liniştitoare:

— Am luat deja măsura, Glad.

— Perfect. Ce propui, Ela?

— Îmbrăcaţi-vă costumele etanşe, cu rezervoare de oxigen! se întoarse Ela spre cele două dubluri ale lor. Altfel, lipsa de aer de pe Baza 16 „v-ar putea dăuna la ten". Vom coborî imediat, răspunse apoi Ela după ce atinsese o clapetă a mesei de comandă. Vă mulţumim, doctor Tul, pentru amabilitatea cu care ne primiţi! Şi vă asigurăm că numai completa epuizare a rezervelor energetice ne-a împiedicat să ajungem pe minunata Bază 4 pe care, presupun, aţi transformat-o într-un adevărat paradis!

— Este bine că aţi înţeles. Şi este tocmai ce trebuie într-adevăr pe Baza 4 pentru... cercetări medicale foarte complexe, adăugă Eg Tul. Aşteptăm să coborîţi. Grăbiţi-vă!

Ela decuplă legătura radio, avertiză:

— Insensibil la ironie! Cartea de vizită a orătăniilor cibernetice proiectate de Bilten!

— Sînt amîndoi roboţi, remarcă Ex. Cosmodromul nu are decît o gravitaţie de 4 Gy. Namilele astea două trebuie să cîntărească fiecare după modul în care pă-

șesc, pe puțin de trei ori cît un om, aprecie ciborgul Elei.

— Fii liniștit, dragul meu, se întoarse Ela spre Glad, dublurile noastre au exact aceeași greutate ca noi. Sînteți gata ?

— Nu prea știm însă care e misiunea noastră, Ela ! răspunse dublura lui Glad.

— V-am explicat, una foarte simplă ! bagateliză Ela. Să păreți, cît mai mult timp, Glad și Ela. Asta înseamnă să tergiversați rezultatele controalelor „Psi" și „Bio". În rest, dispuneți de toate datele necesare pentru a ne reprezenta cu cinste ! Aveți mînă liberă !

— Pot să te sărut, Ela ?

— Și pe Glad, draga mea.

— Cee ? ! făcu Glad strepezit.

— Am perfecționat-o, într-o oarecare măsură, în privința asta, ar putea fi necesar, clarifică Ela, se sărută cu păpușa care-i semăna leit și care se apropie de Glad, îl privi hoțește, se ridică pe vîrful picioarelor și mimă o sărutare fără să-i atingă obrazul.

— N-a învățat nimic, rîse Glad.

— A, nu ! Vreau să mă întorc vie din misiunea asta, zise dublura Elei. Sau să fiu reconstituită cîndva.

— Nat ! strigă în aceeași clipă Ela. Măgar cibernetic, ce i-ai spus despre mine ? Unde te ascunzi ?
Dintr-un colț al camerei Nat apăru imediat, cu mutrișoara lui spășită.

— Ela, dublura ta cred că trebuie să îți semene *pe deplin*, se apără el. Uitaseși să-i implementezi această trăsătură...

— *Inventată de voi !* se înfurie Ela. Cînd ați fost în stare să mă credeți... geloasă pe Hellen ! Și să născociți cele mai stupide bancuri pe socoteala mea !

— Am reținut, Ela ! interveni „Ela". Nu ești geloasă deloc, pe mine și mai puțin ; vei dovedi asta reconstituindu-mă, dacă voi pieri ! Da ?

— Şterge-o, escroacă mică! mîrîi Ela. Fii sigură că am să te reconstitui, dacă va fi cazul, dar fără dinţi şi fără coama aia de păr pe cap, nu văd la ce ţi-ar trebui!

„Glad“ şi „Ela“ îşi fixară căştile şi intrară în liftul ce ducea la camera ecluză. Îi văzură numai 30 de secunde mai tîrziu coborînd scăriţa extensibilă şi înaintînd spre maşina cu roţi supradimensionate. Cînd cei doi ciborgi ajunseră aproape de vehicol, alte patru maşini — dar blindate — apărură din trape ale cosmodromului şi se îndreptară în plină viteză spre vehicolul staţionat.

— Adevărata comisie care „ne va ura bun venit“ se prezintă abia acum, comentă Glad.

Din blindate săriră şase oameni şi 20 de roboţi, toţi în costume grele de intervenţie, care se înşiruiră repede, barînd drumul spre „Orion“ şi deschizînd două culoare spre maşinile blindate.

— Ne separă! tresări Ela.

— *Îi* separă! o corectă Glad. Dacă ai de gînd să plîngi după ei, ţi-i pot încă recupera cu un fascicul F neutralizant.

— Nu! Fixezi totul *pe peliculă*, Ex, da?

— Desigur, Ela.

Cele două dubluri ale lor fură urcate în maşini, toate vehicolele se îndreptară spre dreapta, unde asolizau două nave de intervenţie R-5.

— Îi duc direct pe Baza 4, presupune dublura mea, traduse Ela un flux Fita pe care Glad nu îl recepta. În acest Mark Inc, şeful Bazei 16, ai deplină încredere?

— Da, spuse Glad. O dovadă ar fi faptul că ne-a prevenit, prin ordinatorul Bazei 16, asupra acestei originale primiri!

Alte patru R-5 apăruseră de dincolo de linia de orizont a marelui asteroid devenit Baza 16, încadrînd

cele două nave în care fuseseră urcați „Glad“ și „Ela“, aflate acum deja pe cerul negru al vidului cosmic.

— „Glad“ și „Ela“ transmit că sînt fiecare din ei fixați pe cîte un scaun H, zise printre dinți Ela. Încadrați de cîte doi roboți B.G.-26. Nu li se răspunde la nici o întrebare. Panoul-oglindă al navigrafului din camera pentru pasageri e blocat, nu știu pe ce coordonate vor zbura. Glad, eu nu cobor de pe „Orion“, hotărî deodată Ela.

— Nu ? Și ce-ai vrea să facem ? întrebă Glad.

— Nu știu, să plecăm din nou ! exclamă Ela. Spre constelația aceea cibernetică pe care am întîlnit-o, spre viitor, sau aiurea, nu mai vreau pe această Terră a ta la care am visat să revin !

— A mea ? ! făcu Glad amuzat.

— Încep să simt că *nu* sînt într-adevăr o terestră. Și nu vreau să fiu ! strigă deodată Ela. Nu la această lume am visat în cele patru luni ale expediției ! Iar „cheia porții spre timp“ nu o merită.

— Cred că exagerezi, rîse Glad.

— Exagerez ? ! Ce vină avem noi, Glad ? *Că ne-am întors ? !* Cum a fost posibil să lase un nemernic să terfelească tot, cu pocitaniile lui de roboți stupizi ? Ah ! Simt că, dacă aș rămîne, aș deveni „o extraterestră agresivă“ ! Vrei asta ?

— Vrei să fugi, Ela ?

— Da ! Da, da, da ! decise îndrăcită Ela. Nu știi tot ce mi-a comunicat marele ordinator. Pe Baza 4 sînt duși cei „deveniți indezirabili“ ! Alte două baze și „o colonie“ de pe Marte au devenit „spitale de recuperare“, unde oamenii care încearcă să se opună campaniei împotriva ordinatoarelor biologice sînt surghiuniți, drogați, sau lichidați și înlocuiți cu roboți !

— Au lucrat într-adevăr într-un ritm foarte accelerat ! observă Glad flegmatic. Frica e principalul aliat al lui Bilten. Iar Bilten văd că te-a învins, draga

mea! Să mergem mai bine să discutăm cu Mark! hotărî Glad apucîndu-i umerii în palmele lui mari. Ela se smuci însă, strigă din nou:

— Eu nu merg nicăieri!

— Am să merg atunci singur.

— Glad, interveni din nou Ex. Prin marele ordinator...

— Taci! ţipă Ela.

— Nu pot să tac, Ela. Glad e comandantul navei şi mesajul îi e adresat, obiectă Ex.

— Uitasem asta — remarcă Glad. Nat, ia-o pe această mică recalcitrantă şi administrează-i un flacon Pa.

— Ştii că, în cazul Elei, nu ajută, Glad.

— Atunci ce propui, Nat? Să fugim?

— Sigur că nu, Glad. Nava „Orion" e în prezent o forţă a Sistemului Solar, preciză pedant Nat. N-avem voie să fugim, iar Ela ştie asta. E doar într-un moment prost, impresionată de soarta dublurilor voastre. Se va răzgîndi însă repede, înţelepciunea populară a stabilit de mult că „între un da şi un nu al unei femei nu-ncape un vîrf de ac".

— Devii agasant cu înţelepciunea ta populară! îl preveni Ela. Eu vă vorbesc de fapte, de o atitudine care nu pare să ne fie doar nouă rezervată! Atitudine a acestui Sistem!

— Nu mi-ai răspuns totuşi la întrebare, Nat, aminti Glad. Ce-i de făcut cu această membră a echipajului care tinde să facă propagandă favorabilă insubordonării faţă de comandantul navei?

— Ei bine, Glad, tot înţelepciunea populară a stabilit, specifică Nat, că „femeia nebătută e ca moara neferecată". Din cînd în cînd se pare...

— Te topesc, auzi?! izbucni totuşi în rîs Ela.

— Femeia „nemîngîiată" voiam să zic, Ela, se corectă Nat. Proverbele mai trebuie uneori modernizate.

— Să verificăm a doua variantă mai întîi, Nat, zise Glad. Mîngîie capul Elei, care părea să toarcă, dar ca o panteră neagră, întrebă în aceeași clipă : Care e mesajul pentru mine, Ex ?

— Mark și doctorul Zlah, care spune că îl cunoști foarte bine și pe el, întreabă dacă pot să vă facă o vizită pe „Orion".

— Minunat ! aprecie Glad. Ex, transmite... tot prin familia voastră, că îi așteptăm cu nerăbdare. Să aducă și două sticle de șampanie ! Cineva aici de față a dispus consumarea „rezervei blindate", pe cînd ne aflam abia la intrarea în Sistemul Solar și era atunci într-o dispoziție mai bună.

— Am transmis, Glad.

— Adaugă mulțumirile comandantului navei și ale echipajului pentru nepreţuitul sprijin dat de Mark și de marele ordinator de pe Baza 16.

— Foarte bine, Glad, i-am comunicat. Acum îi voi ajuta lui Nat să pregătească cea mai grozavă masă festivă, da ?

— Nat, se auzi glasul Elei, ca să te iert pentru toate obrăzniciile spuse, trebuie să ne asiguri o masă festivă cu care să mă pot lăuda c-am pregătit-o chiar eu.

— Am înțeles, Ela ! spuse Nat. Dilema a dispărut.

— Care dilemă ? întrebă Ela bănuitoare.

— Mă întrebam ce meniu să pregătesc, dar acum știu. Fac numai o supă de alge, încheie Nat și ieși repede din cameră pe urmele lui Ex.

— Canalia ! strigă Ela pornind spre ușă, Glad o prinse însă de braț, observă :

— Ar trebui să fii mîndră de el, draga mea !

— Dar devine de nesuportat, devine... „o boală"... mania asta a lui cu proverbele ! Dacă se-apucă să trîntească cine știe ce la masă ? !

— „De nesuportat“?! ridică Glad o sprînceană. Ela, „confratele“ tău, Bilten, a început, probabil, la fel. Considerînd supărătoare adevărurile despre el.

— Vrei să spui că nu știu să gătesc decît supă de alge? se răsuci vexată Ela.

— Și salată de alge. Nu-mi amintesc să-mi fi gătit altceva. Dar nu mă deranjează, cît timp l-ai zămislit pe Nat. Nu ăsta e însă fondul problemei. Mergi mai bine și îmbracă-te frumos, fardează-ți și ochii. Vreau să arăți sclipitoare, am nevoie de două balize autonome.

— Să-mi fardez ochii!? Eu?!

— De! zise Glad. „Bărbații au ochi să vadă, femeile să fie văzute“.

— Bine că vine și doctorul Zlah! făcu furioasă Ela, pornind acum decisă spre ușă. Va putea constata prima boală contagioasă transmisă de la ciborg la om!

•

Imediat după ce părăsise „definitiv și irevocabil“ domiciliul conjugal, Ians Iason realiză că ... se cam pripise. Sigur, era el ferm hotărît să înființeze Liga împotriva ordinatoarelor, a celor biologice, bineînțeles, vorbele Rozei Link le auzea încă și acum, făcîndu-l să se simtă un fel de nou mîntuitor al omenirii. Numai că... nu prea știa cum să pună pe roate... liga la care aveau să adere curînd milioane, apoi miliarde de oameni.

Ians Iason stătea complet derutat pe o bancă din parcul cartierului, cu valijoara lîngă el. Foamea începuse să-l chinuie. Admise că nu ar fi trebuit să fie chiar atît de tranșant cu Jeny, înainte de ... de-a mînca măcar ceva. Se mai și înnoptase; începea să se facă și rece. În sfîrșit, acestea erau evident chestiuni absolut minore față ... față de misiunea lui! Se gîndi la acele milioane. Chiar dacă nu erau miliarde, oricum multe

milioane de oameni trebuie că erau — de nefericiți care nu puteau să înțeleagă mecanismul tot mai complicat al acestor noi generații de... tinichele. Dar cum anume să facă? Să organizeze! El... nu prea fusese însă un bun organizator niciodată... Ians Iason hotărî să meargă mai întîi să mănînce la un restaurant bun. După aceea, aveau să-i vină și idei! Dădu să se ridice de pe bancă, își aminti însă că cele două mari restaurante din cartierul lor intraseră în renovare. Se „modernizau" și-astea! Stația de metrou era și ea în reparații la această oră, se lucra la reconectarea cu linia ce fusese avariată... de ordinatoarele biologice!

Măcar pe aceste sute de mii de oameni care fuseseră afectați de avarierea liniilor de metrou *putea fi sigur*, aveau să adere toți la ligă numaidecît. Numaidecît... sau ceva mai tîrziu, mă rog. La drept vorbind, dacă ieri cineva i-ar fi spus *lui* că se înființează o ligă la care e invitat, rugat chiar să... devină membru... *ce-ar fi făcut el?* Hm! Ședințe, întruniri după orele de lucru, la acele ore cînd la televizor se dădeau cele mai bune programe; și plecarea de-acasă, și întoarcerea pe propriile-i picioare — la gabaritul lui, nici un taxi automat nu accepta să-l ia decît în caz „de forță majoră", recomandîndu-i sănătosul mers pe jos! Da... inerția și comoditatea erau... erau doi dușmani foarte puternici ai ligii! Vor mai fi fost și alții? Oare autoritățile... cum vedeau apariția unor asemenea ligi? Cum de se rezolvase în urmă cu zece ani *atît de rapid* internarea lui în spitalul de revitalizare al doctoriței Marr? Nu, precis, autorităților nu le plăceau ligile, de nici un fel! Și, *la drept vorbind*, cui plăceau?... Prima ligă, el se decisese s-o înființeze fiind băut... băut bine de tot. Iar *dacă* chiar ar fi fost cîteva zeci de mii de oameni care doreau o ligă... Dar o doreau într-adevăr? Dacă o doreau atît de mult, de ce naiba nu o înființase nimeni pînă acum?!

Ce-l apucase, în fond ? Ce-i venise lui să devină, acum, în pragul pensionării... „salvatorul omenirii“ ? ! Și să se certe pentru asta cu sărmana Jeny ; care desigur plîngea la această oră ?... De ce stătea el de cinci ore ca un nătîng aici, pe bancă, bătîndu-și capul ca prostul pentru soarta omenirii ?

Ians Iason se sculă deodată hotărît de pe bancă, își luă valijoara, o porni spre casă, dar imediat se opri. Plîngea oare acum Jeny Iason ? Mă rog, poate. Dar... cum avea să-l primească — indiferent dacă plîngea sau nu ? Ce putea el să-i spună ? Că stătuse în parc, pe bancă ? Avea să-l creadă „oița“ ? ! Hm ! Hm ! Ce mama dracului era de făcut ? Dar cu Roza Link ce era de făcut ? Femeia aceea admirabilă își pusese toată speranța în el ! Poate visa, visa că el... el constituise deja liga ! Păi da, ea visa, alții mîncau, se uitau la un meci sau ei știau ce mai făceau, numai Ians Iason stătea în frig și cu burta goală, în parc, frămîntîndu-se *pentru ei !* Înainte de orice, nu trebuia să se îmbolnăvească ! O băutură fierbinte cum ar fi căzut acum ? Automatele ! Automatele de la colțul străzii ! Aveau și sandvișuri !

Ians Iason o porni cu pas vioi, foarte vioi, cum nu-și amintea să mai fi mers cam de mult, parcurse parcul în care nu mai erau decît îndrăgostiți romantici. Da, și el întîrziase cîndva pe o asemenea bancă împreună cu Jeny, vorbind... și despre Roza Link. Pentru că, adevărul adevărat era că... Da, Jeny avea totuși dreptate, Roza Link ajunsese deja o celebritate încă înainte de a se cunoaște el cu Jeny ! Cîți ani să fi avut azi această Roză ? Ei, da, cam mulți, cam mulți ! Și-atunci... ce-i abătuse veteranei ăsteia... să-l rupă pe el de familie și să-l facă... Ce voia să facă din el și de ce ? Ians Iason bău două pahare de vin roșu fierbinte, înfulecă un sandviș cam nesărat — nu se putea compara „hrana“ asta cu ce pregătea Jeny Iason — se

hotărî să mai bea un pahar, dar cînd apăsă pe butonul de comandă, o voce feminină, caldă, ca de mamă, avertiză prompt :

— „Nu faceți, vă rog, această greșeală, veți regreta ! Senzorii îmi spun că sînteți într-o stare de agitație interioară, într-un moment de derută. Mergeți mai bine acasă, odihniți-vă pînă mîine ! Totul vă va părea, în lumea soarelui de dimineață, mult mai clar și mai frumos. Vă mulțumesc pentru că m-ați ascultat, cred că ați înțeles. Noapte bună !“

Lui Ians Iason îi veni să-i spună ceva cu totul neacademic acestei... mame vitrege, să pocnească automatul acela stupid cu valiza. Își aminti însă că făcuse ceva în acest gen în urmă cu ani ; în seara aceea fusese invitat de doi roboți să urce în mașina lor. Și se trezise la spitalul de revitalizare, unde încăpuse pe mîna altor roboți și a ordinatoarelor care îi stabileau programul zilei, îi hotărau viața așa cum voiau ele ! Tinichelele ! Tinichelele ! !... Nu, Roza Link nu știa. Nu ordinatoarele *biologice*, ci *toate* ordinatoarele, toți roboții trebuiau desființați, topiți, dar asta n-avea decît s-o facă cine voia, el unul... El unul avea chef acum să mai bea un pahar de vin și gata !

Ians Iason dădu ocol automatului, căută cu privirea în jur, descoperi plasat discret, chiar în spatele aparatului... ce căuta. O tijă lungă de bambus, „rătăcită pe-colo din întîmplare“. Ians luă bambusul și, de la circa doi metri distanță, apăsă cu ajutorul lui pe butonul dorit. Paharul de vin roșu își făcu apariția imediat în cămăruța sa. Ians Iason înhăță paharul și-l bău cu o satisfacție nebună. Luă apoi tija cu el și repetă operația la alte două automate, simțind că, pe măsură ce bea, admirația lui pentru iscusința umană — ce se dovedea superioară „tinichelelor“ de orice calitate — creștea tot mai mult. Fără îndoială că și la serviciu, în contact cu ordinatoarele biologice sau nebiologice,

trebuia să existe un truc, un „bambus“ cu ajutorul căruia, fără nici o ligă, să poată trage pe sfoară acele mizerabile mașini ticăloase. La asta avea timp să se gîndească însă mîine. Azi trebuia să se împace mai întîi cu Jeny. Da, asta trebuia acum rezolvat, în primul rînd... Nu, nu în primul rînd. În primul rînd, trebuia să-i spună de la obraz acelei Roza Link vreo cîteva vorbe, pentru tot ce... îl făcuse să sufere degeaba. Da, merita să-i spună... babei aceleia ceva, numai ea era de vină, numai ea !

Ians Iason se îndreptă spre cabinele cu videofoane. Ceru ordinatorului pe un ton cît putu de ferm să i-o găsească „pe dansatoarea Roza Link, imediat, oriunde ar fi“. Spre mirarea lui, ordinatorul îl anunță prin micul său ecran că Roza Link se afla chiar în orașul în care locuia și el, la hotelul „Apollo“, îi dădu numărul apartamentului. Iason formă numărul și pe ecranul superior apăru imediat o fată tînără, roșcată, splendidă, care exclamă prompt :

— Ians Iason ! În sfîrșit ! Roza Link așteaptă de cîteva ceasuri acest apel ! Sînt secretara ei, vă felicit pentru hotărîrea pe care ați luat-o și de care nu ne-am îndoit măcar o clipă ! Totul e pregătit, dragă Ians ! surîse făptura încîntătoare. Vă rog doar să veniți aici, camerele ce vor găzdui cea mai importantă Ligă din istoria umanității galactice sînt pregătite. Aveți un birou personal cu trei încăperi, două secretare, doi consilieri și o echipă operativă, mașinile ce vor asigura deplasările și materialele de propagandă ! Nu pierdeți nici o clipă, Ians Iason, omenirea și gloria nu trebuie lăsate să aștepte !

Un surîs mai fierbinte decît vinul băut, o sclipire încurajatoare a ochilor aceia de neuitat și imaginea se șterse, ecranul redeveni cenușiu.

Complet uluit, Ians Iason constată mai întîi că avea încă în mîna stîngă tija de bambus. Valiza însă...

unde-şi lăsase oare valiza ? Iar el... Ce trebuia să facă acum ? Zarurile... Zarurile păreau deja aruncate... şi încă bine. Se arătau a fi nişte zaruri absolut norocoase. Un birou personal... cu trei încăperi ?... Maşini care să nu-i pretindă să se deplaseze pe jos şi... şi două secretare !...

Fără îndoială, omenirea avea într-adevăr mare nevoie de el. Oiţa, ei bine, oiţa putea să mai aştepte.

•

— Nu înţeleg totuşi unde este şampania ! făcu nedumerit Glad Selv, imediat ce Mark şi Zlah, scăpaţi de costumele etanşe pătrunseseră în camera de zi de pe „Orion".

— Din păcate, nu avem pe Baza 16, mormăi obosit Mark. Şi nu cred că avem nici timp, nici dispoziţie, Glad, pentru o masă festivă.

— Da, din păcate, într-adevăr ! oftă din greu Zlah, trăgînd cu coada ochiului spre cele şase platouri cu aperitive. Mă rog, pentru volumul la care am ajuns poate nici nu-i rău, înghiţi în sec doctorul, se întoarse spre Glad, constată : Tu văd că arăţi neschimbat ! Dar Ela unde e ?

— Va veni imediat. Ce necazuri aveţi ?

— Foarte multe, începu Mark instalîndu-se pe un fotoliu. Emisiunea transmisă de Ela, demascarea acelui Karlst, a produs o reacţie foarte puternică, neaşteptată, pe bazele exterioare care au recepţionat-o. Azi-dimineaţă, Pal Pent a descoperit şi el pe Staţia Unu a Magistralei că era urmărit de roboţi ai profesorului Billten îmbrăcaţi în costume ale forţelor spaţiale de intervenţie. Şeful echipelor de pază de pe Baza 17 s-a dovedit la rîndul său un B.G.-27, fapt ce a produs acolo un „mic război civil". Soldat cu doi oameni morţi şi cinci răniţi, dar cu izolarea completă a roboţilor de pază în camera gărzilor. Sînt în stare de alertă de ase-

menea Bazele 8 și 12. Vrem să urmăm exemplul Bazei 17, zise Mark. Și, fiind două deja, am avea dreptul să ne constituim într-o uniune independentă.

— Cred că Bilten ar avea motive să vă felicite pentru o asemenea idee ! rîse Glad. Disensiuni în Sistemul Solar, poate între bazele exterioare și Terra. Navele de intervenție ar începe să se ocupe de voi, în loc să sprijine flotilele Hannei Gay și a lui Dent Hon.

— Dar însuși Dent Hon pare să fi fost înlocuit ! exclamă Zlah. Doctorul Wint, cu care am vorbit recent, mi-a spus că acel Dent refuză orice control medical de cînd a fost numit comandantul celei de a doua flotile din 1-III-Z !

— Importantă deocamdată este unitatea oamenilor din Sistemul Solar, zise Glad. Pentru aceasta nu e nevoie decît să fie bine și corect informați. Mai aveți să-mi dați și alte vești încîntătoare ?

— Nu ți se par suficiente ? izbucni Mark. Acea „invazie" poate avea loc mîine, eu am o bază în care oamenii sînt supravegheați la fiecare pas de roboți declarați și de patru „specialiști" trimiși acum două zile de profesorul Bilten, în locul ciborgilor N, care mi-au fost consfiscați și trimiși, cred, la topit. Baza 17 așteaptă să-i dau un răspuns cu privire la uniune...

— S-o luăm în ordine, zise Glad. Cînd lucrurile se precipită, trebuie să-ți păstrezi sîngele rece și umorul. De sectorul condus de „Dent Hon" am să mă ocup eu, voi pleca imediat acolo.

— Dar sînt 4.000 ore S pînă la cealaltă margine a Sistemului Solar, Glad ! exclamă Mark.

— Distanța e o problemă relativă, zise liniștit Glad. Cu „Orion" voi ajunge la Dent Hon pînă mîine.

— Imposibil ! exclamară Zlah și Mark în același timp.

— Mi-ați mai spus asta cîndva, aminti Glad. Baza 16 pe care ne aflăm este situată la marginea Siste-

mului Solar. De-asta am preferat o bază exterioară, în loc să mergem pe Baza 4, de unde ar fi fost mai greu să fac două pulsații pe Relația Q. Fii liniștit, Mark, „Orion“ va fi la timpul potrivit în sectorul lui „Dent Hon“. Am nevoie doar de două stații baliză F în locul celor pe care le-am pierdut în „Expediția Orion“. Și de o serie de materiale necesare ; care, nefiind șampanie, cred că Baza 16 mi le poate asigura.

— Dacă nu-mi ceri energie, se poate orice, zise Mark.

— Energie „Orion“ își procură singură din Spațiile W, risipite din belșug în Galaxie !

— Dar cum o să aducem materialele și balizele pe „Orion“ ? ridică din umeri Mark.

— Te vei întoarce și îi vei convoca pe cei patru „specialiști“ și roboții pentru „comunicări importante“, legate, să zicem, de unele constatări ale doctorului Zlah. Dacă reușești să faci asta, Mark — și în calitate de coordonator principal al Bazei 16 trebuie să poți — totul va fi bine și peste două zile ne revedem pentru a lua în sfîrșit o masă... excelent pregătită de Ela.

— Eu ce trebuie să fac ? întrebă Zlah.

— Să rămîi aici, doctore, cineva trebuie să dea gata și platourile astea, nu ? În locul dumitale, va merge cu Mark un ciborg al Elei căruia îi voi încredința o misiune specială.

— În locul meu ? pufni în rîs Zlah. Aveți un ciborg de gabaritul meu și... care să semene cu mine cît de cît ?

— Va semăna perfect ! se auzi în spatele lor vocea Elei, apăruse în ușă într-o rochie lungă, roșie, strălucitoare, adăugă : Îmi trebuie pentru asta 30 miniunități de timp. Să mergem, doctore !

— Ai înțeles ce vreau să facem, Ela ?

— Desigur, dragul meu. *Tu* nu știi însă... ce am de gînd să fac *eu* !

Glad o privi lung. Remarcă abia acum prezența în cameră a lui Nat care, așteptînd să servească masa, îi transmisese probabil Elei, prin Fita, toată discuția lor, inclusiv presupunerea că Dent Hon fusese „înlocuit". Cu Dent Hon lucraseră cîndva împreună, era un om minunat. Iar ciborgii N... Ochii îngustați ai Elei păreau să pună în umbră strălucirea cu sclipiri de văpaie a rochiei.

— Presupun că vrei să demonstrezi ce înseamnă o extraterestră agresivă ! ghici Glad.

— Se poate spune și-așa ! conveni Ela, îl luă de braț pe Zlah care înghețase, rîse încurajator : Pe-aici, doctore ! Nu-ți fie teamă, pe dumneata te servim abia la desert !

IV

COPACII NU CRESC PÎNĂ LA CER

— Luați loc ! Rezultatele investigațiilor îmi vor sosi imediat.

Ina Sind aruncă o privire spre brățara ei. Totul părea în ordine în camera aceasta, întrebă totuși :

— Cum se asigură secretul profesional al investigațiilor medicale pe care le efectuați ?

Rely Roy, la 25 de ani medic principal la Institutul de prognoză a sănătății, era o femeie înaltă, blondă, palidă, mai mult uscățivă, cu ochi verzi și inteligenți. Își cercetă cu o privire rapidă pacienta, asigură :

— Foarte bine. Nici măcar eu, desigur nici altcineva nu află din seriile de teste pe care le execută investigatoarele decît atît cît este strict necesar, cît

poate interesa pacientul, pentru a se putea trata. Restul informațiilor intră în banca centrală de date și se prelucrează statistic la nivel global. Orice mijloc străin de aparatura medicală care ar fi introdus de cineva sau „uitat“ de vreun pacient aici mi-ar fi semnalat imediat. Brățara dumneavoastră, zîmbi Rely Roy, mi-a fost semnalată de cînd ați intrat, chiar dacă nu este decît tot un detector.

— Dacă a fost detectată, înseamnă că trebuie să o schimb, surîse și Ina. Atacă totuși pe ocolite problema pentru care venise : Visez tot mai des în ultimul timp un număr ciudat : X-47484, zise ea cu un aer nedumerit și cercetă ochii verzi ai femeii, care nu clipiseră măcar. Asta îi convenea Inei, eventuala sa înlocuitoare îi semăna nu numai fizic, ci și sub aspectul stăpînirii de sine. Și al prudenței, pentru că doctorița intră în joc dîndu-i parola de răspuns printr-o aparentă greșeală :

— Visați deci des numărul X-48494. Da, interesant. Este bine că ați venit la mine. Puteți să-mi relatați totul pe larg, cazul mă interesează.

— Am preluat Inelul ! rosti rar Ina și observă mai atentă fața celeilalte femei.

— Înțeleg, spuse liniștită Rely. Am fost prevenită asupra acestei posibilități. Ce trebuie să fac ?

— Primele obiective vor fi Bilten, Ela Nant și Glad Selv, stabili Ina Sind. Îmi trebuie cîte un profil Psi III dublat de cîte un S-IV recent asupra fiecăruia. Ela și Glad se află în prezent pe Baza 4. Iei legătura cu Oll Ner. Rezultatele investigațiilor asupra celor doi trebuie să-ți parvină neapărat înainte de a ajunge la Sen Si, care i le-a cerut și el azi. Oll să efectueze, indiferent dacă i-a cerut-o Sen Si sau nu, sondaje Psi III în somn, fără asentimentul subiecților ! Știu că e interzis de etica medicală, dar în stare de veghe Ela e în stare să blocheze orice aparat modern de investigații

Psi, mi-a dovedit-o cîndva. Prelucrarea datelor se va face deci şi ea fără ordinatoare cu membrane biologice, altfel e posibil ca informaţiile să-i ajungă mai întîi Elei Nant. A doua chestiune ar fi cea referitoare la posibilitatea ca eu să fiu descoperită de cei cu care luptăm sau de alţii cu care nu ştim că luptăm, avertiză Ina. Trebuie să-mi preiei atribuţiile în acel caz. Şi să mori, dacă vei fi descoperită, aşa cum voi fi silită să fac şi eu. Eşti în stare ?

Rely Roy păru cîteva clipe preocupată de ordinatorul pe care-l avea în faţă. O privi lung, zise la fel de liniştită :

— Nu.

— E foarte bine că mi-ai spus, aprecie Ina.

— Uite ce e ! începu pe un ton explicativ doctoriţa. Cînd Lev Gorr mi-a făcut propunerea...

— Iartă-mă, am greşit, zise inciudată Ina.

— Ce se întîmplă, de fapt ? Ce este acest război care se poartă ? Între cine şi cine ? Suspectăm pe cei mai capabili oameni ai Sistemului Solar *pentru ce ?* În ce scop îmi ceri să mor ? Pentru cine ?

— Trebuia să-ţi spun despre ce e vorba, am greşit, recunoscu Ina Sind Sînt obosită, cred...

— Epuizată, în pragul unei psihoze, în ciuda calmului pe care-l afişezi, preveni Rely Roy. Datele care mi-au sosit acum prin ordinator...

— Îmi închipui ce-arată, n-am dormit trei nopţi consecutiv. Şi, din păcate, nu-i numai atît.

— Mai gravă decît oboseala e o doză imensă de subiectivism, refulare, care te vor măcina, zise doctoriţa. Ina Sind ! Am învăţat despre dumneata în şcoală. Dar acum... nu poţi face munca la care te-ai angajat.

— Rely, nu te îngriji de mine, voi rezista. Şi sînt obiectivă. Fă deocamdată ce ţi-am cerut. Te-asigur că merită. Ori Bilten, ori Ela, ori amîndoi... şi poate mulţi

alții... fac un joc mare, fiind, conștienți sau nu, în serviciul unei forțe străine, extraterestre.

Doctorița izbucni în rîs.

— Îți imaginezi că nu sînt în toate mințile? zîmbi strîmb Ina.

— Nu. Atunci n-aș rîde. Puteți găsi însă o poveste mai verosimilă. Ce urmăriți de fapt?

— Nu crezi ce ți-am spus?

— Nu, preciză net Rely Roy. Și atîta timp cît nu îmi vei spune adevărul, te previn că nu voi întreprinde nimic.

*

— Harald, repet, eu cred în Glad și Ela, zise Hanna.

— Și eu, acceptă posomorît Harald. Dar asta poate fi dăunător.

— Știu! făcu o grimasă Hanna. Serviciul vostru consideră că „e mai bine să verifice întotdeauna tot".

— Un principiu verificat și el! rîse Harald.

— Nu ați fost în stare să-l aplicați în cazul Bilten

— Sau în cazul Elei Nant, nu? remarcă Harald.

— O perturbație de cîmp! se auzi vocea limpede a lui Missy.

— Mă duc să văd ce meșterește Y-Tin la stația navei, încheie Harald, Hanna o porni în direcția opusă, intră în cabina de comandă, întrebă:

— De cît timp?

— Cinci secunde înainte de-a te anunța.

— Mult! zvîrli Hanna, se instalase deja în scaunul de pilotaj, cu ochii pe ecranul navigrafului, plesni clapeta „Apel general", începu abrupt, în maniera ei: Distorsiune W, tip 5, mărime 4, în 7-II-B-4-02. La 18 My distanță de noi. Sîntem pe traiectul N-7, în limita parametrilor. Raportați!

— Aici 02, itinerariu stabilit, totul normal, se auzi vocea lui Mul Haad, care era cel mai aproape de sectorul lor, urmară 03 și 04, apoi 05 și 06 care nu aveau, de asemenea, nimic de semnalat.

— Harald, Tin, instalați-vă în fotoliile alveolare, imediat ! hotărî Hanna.

— E acolo un obiect care înaintează spre noi cu 4 My pe oră S, constată Missy.

— Redu treptat viteza tot pînă la 4 My ! Ce se întîmplă, 07, dormi ?

Urmară trei clipe de tăcere, apoi o voce de femeie anunță precipitat :

— Sînt 08, itinerar stabilit, la mine totul normal. 07 mi-a semnalat puțin mai înainte o defecțiune minoră la stația de emisie-recepție.

— Pe-amîndoi vă jupoi ! scrîșni Hanna, întorcîndu-se spre pilotul de lîngă ea, 07 era Poco, „africanul lui Missy". Navele 09, 10, 11 și 12 raportară lipsa oricăror evenimente, Hanna se interesă : Harald, Y-Tin, sînteți în alveole ?

— Da, Hanna, veni imediat răspunsul lui Harald.

— Halou 63, frontal, Missy ! Și reduci la 02 My.

Priveau amîndouă încordate ecranul central, pe care însă telescoapele nu reușeau să aducă nici o imagine. Acolo, în față, încă departe, era acea zonă 7-II-B-0, unde se afla, poate, nucleul temporal.

— Pare să fie... pare să fie... în față, chiar 07 ! exclamă Missy cu ochii la ecranul locatorului de cîmp.

— Constat ! strecură printre dinți Hanna. Sînt curioasă ce caută la 20 My abatere față de traseul ordonat și cum de i-a apărut „o defecțiune minoră" în misiune specială ? !

— Sînt 07, se auzi vocea lui Poco. Traseu stabilit, nimic anormal, mica defecțiune remediată.

— Unde ești ? ! tresări Hanna, radiolocatorul indica ultimul mesaj ca venind de la 16 My dreapta, nu

din față. Vocea africanului se auzi răspunzînd nedumerită :

— Traiect T-8, sector 7-II-B-5-01, la 15,8 My de R-1 !

— Dar acolo, înaintea noastră este o *altă R-6* ! strigă Missy. A redus la 02 și ea ! Hanna, nu poate fi decît El ! șopti înfiorată Missy.

— Apel către 01 ! se auzi o voce bărbătească. Sînt 02, revin la formație !

— Aici 02, se auzi aproape imediat în receptor vocea parcă vexată a lui Mul Haad. Perturbație apărută și în sectorul meu, dar... de unde s-a ivit această... ?

Hanna Gay crezuse că, pentru prima oară în viață, avea să leșine. Auzi glasul lui Missy, care spunea cu un calm impus :

— Liniștește-te, Mul ! Totul este în ordine. În fața noastră se află El Gart, pe *vechea* 02 !

Urmară clipe lungi de tăcere, numele lui El Gart era cunoscut. Unii din actualii piloți pe R-6 fuseseră colegi cu el, tînărul Mul nu.

— Hanna, cine-i cocchipiera ta ? întrebă El nelămurit.

Missy întorsese privirea spre ea, Hanna apucă cu greu microfonul, îl apropie mult de buze, spuse ca o răsuflare fierbinte :

— Bun venit, El !... Cum te simți ?

— Știu că am lipsit 26 de zile, Hanna ; dar trebuie să-ți dau, numai ție, informații de maximă importanță.

26 de zile ? ! Lipsise cinci ani ! Nucleul temporal *era deci o certă realitate*. Informațiile pe care le posedau *veniseră tot de la El ?* Știa ceva nou despre „invazie" ?

Grație puternicelor telescoape, imaginea navei R-6 în care se afla El începuse să se distingă acum în sfîr-

șit pe ecranul central, nu numai pe cel al investigatorului de cîmp.

— Oprește nava, El ! hotărî Hanna. Ne vom apropia noi. Tot echipajul e sănătos ?

Alte clipe de tăcere ; apoi vocea lui El Gart, obosită :

— Echipajul a pierit, Hanna... Sînt singur... Trebuie să-ți spun... imediat... numai ție, ceva hotărîtor... Vino aici !

Hanna simți pe umăr mîna lui Harald. Cînd pătrunsese în cabină ?

— În nici un caz ! zise Harald scăzut. E o cursă !

— Micronava „Meteor“ să fie gata de expulzare, Missy !

— Nu ! strigă parcă electrizată Missy. Nu ! Voi merge eu !

— Ar fi inadmisibil să-ți părăsești flotila acum ! preveni apăsat Harald. Hanna, ești...

— Hanna, te rog, grăbește-te ! îl întrerupse vocea suferindă parcă a lui El Gart.

Hanna Gay se desprinsese deja din fotoliul alveolar.

— Se va găsi cine să conducă, Harald. Oricare dintre piloții mei o poate face cu succes. Ai avut dreptate, Missy, nu ești vinovată de perturbația apărută în drumul spre „Orion“ ! Ești un pilot excelent, rămîi la comandă ! Concentrație tip V a navelor 04-08 ! Celelalte pe itinerariile stabilite, dar cu o pătrime din viteză. Am plecat, Harald. Totul va fi O.K., te asigur !

— Stai ! făcu repede Harald. Merg cu tine și eu.

— Nu este posibil. Pe o mini „Meteor“ nu încape decît o persoană, anunță Hanna în timp ce-și fixa casca.

— Dă-mi voie atunci să te conduc, nu se lăsă Harald. Am să te-ajut să te îmbarci pe Meteor, adăugă el deschizînd ușa camerei de comandă.

— Oh, asta trebuie să virîm în program neapărat! Dessy, te rog eu! se miorlăi Lessy.

Dessy aruncă o privire spre cubulețul roșu din mîna surorii gemene, strîmbă din nas:

— Paola?! De cînd te omori tu după tahitiana aia leșinată? Care dansează aproape goală?

— Te implor, Dessy, e senzațională tipa și... îi place lui Raul.

— Lessy! făcu Dessy intransigentă. Întrebă însă repede, învinsă de curiozitate; Cine mai e și Raul ăsta, cum l-ai cunoscut?

Urmă o descriere exhaustivă a lui Raul și-o relatare punct cu punct a modului în care Lessy făcuse cunoștință cu uimitorul electrician de intervenție; la barul de zi al Mondoviziunii. În acest timp, mîinile celor două femeiuști lucrau harnice grupînd cubulețele de culori diferite, care considerau că merită să fie vizionate.

Lessy și Dessy alcătuiau una din cele 24 perechi de „bigudiuri", cum le numiseră principalii alcătuitori de programe divertisment ale emisiunii T.V. „Magazin solar", „bigudiuri", pentru că, spuneau cu malițiozitate profesioniștii, aceste perechi „le stăteau pe cap", manifestînd „o incompetență crasă". Nu era tocmai așa. Dessy și Lessy erau studente la psiho-sociologie și, la fel cu celelalte 23 de perechi care constituiau „corpul selectiv al opiniei publice", cîștigaseră un concurs complicat la care trebuiseră să dovedească multe cunoștințe în materie de psihologie socială, muzică, dans, cercetări științifice de actualitate, sport și hobyuri la modă. Cele 24 de perechi, bărbați și femei adunați de prin toate colțurile planetei și de vîrste diferite, alcătuiau cîte un „program trăsnet" care intra în computer. „Computerul coafor", tot în limbajul sar-

donic al profesioniştilor, selecta în ordinea preferinţelor numerice acele 24 de opţiuni — care de regulă se băteau cap în cap —, le „pieptăna" în funcţie de o programare prealabilă şi alcătuia patru versiuni principale din care specialiştii trebuiau să ofere una publicului Terrei, în „Magazinul solar" : noutăţi ştiinţifice de primă mînă, veşti de la nave plecate în expediţii, curiozităţi de perspectivă, muzică nouă, dans stimulativ, performanţe sportive nebănuite, modalităţi de petrecere activă şi plăcută a timpului liber, vechi obiceiuri ciudate, descoperiri arheologice şi multe altele.

— Toată lumea mă-ntreabă, rîse Lessy, de ce nu selectăm informaţiile documentare privind nava „Orion". De cînd s-a auzit că ăia doi s-au întors... Cum o fi mai arătînd Glad Selv ? Tipii, eu cred c-au avut o baftă grozavă să plece şi să se-ntoarcă prin acelaşi 7-II-B, nu ? căzu pe gînduri Lessy.

— N-am nici o idee, mormări Dessy. Oh, iar o noutate răsuflată a profesorului Bilten. Iar o să ne povestească despre „minunatele lui făpturi cibernetice" şi despre „nefastele ordinatoare biologice".

— Nu-mi dau seama care, din celelalte 23 de perechi, selectează în fiecare săptămînă „curiozităţile" astea ale „faraonului pe rotile", rîse Lessy. Fapt e că nu scăpăm de ele în nici o emisiune şi lumea ne-njură pe noi, Dessy, înţelegi ?

*

— Unde este Lev Gorr ? întrebă răspicat Mons Kar.

Run se apropie cu paşii săi bătrîneşti de biroul semicircular de lucru, depuse pe marginea acestuia cîteva casete şi începu rar :

— Rapoartele echipelor de cercetare sînt negative. Lev pare să fi murit într-adevăr ; victimă a propriei încăpățînări.

— Vrei să-mi spui că iarăși ordinatoarele cu membrane biologice sînt de vină și pentru moartea lui Lev ? ! exclamă iritat Mons Kar.

— Pilotul care conducea aerodina ce a explodat era un ciborg cu membrane biologice, aminti Run. S-au găsit multe fragmente din acest „pilot" — preferat de Lev. Așa cum s-au găsit bucăți, sfîrtecate de explozie, din costumul de protecție al lui Lev. Rechinii rezervației au făcut restul. Știu ce te frămîntă, Mons, continuă bătrînul Run. E vorba desigur de acel mesaj personal pe care Lev ți l-a trimis, referitor la „invazie".

— Ți se pare că nu merită atenție ?

— Mi se pare o eroare a lui Lev. Mons, crede-mă, am analizat această supoziție bizară a lui Lev Gorr pe toate fețele. I-am consultat pe cei de la Institutul de prognoză, pe șefii Centrului de studiere a fenomenelor necunoscute și pe profesorul Bilten. Verdictul este același : O informație neverosimilă...

— Și dacă, în mod excepțional...

— Ei bine, avem un sistem global bine structurat, maleabil. După cum știi, Mons, nici o mare civilizație nu poate fi distrusă, decît dacă ea este măcinată de conflicte interne, puternice ; care la noi nu mai au cum să apară. Flotilele de intervenție vor fi oricum în măsură să apere Sistemul Solar, asigură liniștit Run. Cele două sectoare unde Lev presupunea, din informațiile sale misterioase, că ar urma să încerce acei necunoscuți tentativa unei „invazii" sînt 7-II-B — unde patrulează permanent flotila de elită a Hannei Gay — și 1-III-Z — unde se află cea mai modernă flotilă spațială, complet automatizată, condusă de în-

ăuşi Dent Hon, unul din cei mai buni ciberneticieni ai noştri.

— Nu ţi se pare ciudat? întrebă Mons. Sînt vizate ca puncte ale „debarcării" tocmai cele mai bine păzite sectoare ale Sistemului Solar. De ce? Şi ce se va întîmpla *dacă*, totuşi, aceste două principale bariere vor cădea?

— Totul este nu ciudat, ci explicabil, motivă cu glasul său obosit Run. Nu acei prezumtivi invadatori au ales cele două sectoare, ci noi am asigurat dintotdeauna cu cele mai bune flotile de intervenţie şi investigare ştiinţifică sectoarele în care s-au petrecut deseori fenomene stranii. Spaţiile W au în aceste sectoare — aflate la poli opuşi — maximum de intensitate, iar din 7-II-B nu s-a întors nici un astronaut... cu excepţia lui Glad Selv şi a Elei Nant care... să vedem mai întîi dacă sînt într-adevăr ei.

— Dar cine vrei să fie? făcu sarcastic Mons.

— Asta e ceva mai greu de spus, observă încruntat Run. Eu prezint faptele...

— Faptele mi le poate prezenta şi un robot! izbucni enervat Mons Kar.

— Nu tocmai, pentru că le selectez în funcţie de importanţă, pe baza îndelungatei experienţe pe care o am. Este foarte mult, Mons. Chiar dacă îmi ceri mereu opinii personale, pe care deseori greşesc să le exprim...

— Greşeşti?!

— Da, zîmbi strîmb Run. Experienţa îndelungată m-a învăţat că toţi cei ce au stat cîndva pe jeţul acela pe care stai, chiar şi Cell Anx, uită repede zece păreri bune, dar nu iartă una proastă. Eu mi-am păstrat această funcţie tocmai pentru că m-am ferit, cît am putut, să dau sfaturi. Pentru aceasta ai consilierii speciali, menţionă bătrînul secretar. Constată că Mons Kar îl privea acum cu o atenţie deosebită. Este bine

să cunoşti totuşi conţinutul acestor trei casete, Mons, schimbă vorba Run.

— Ce cuprind ? !

— Prima este un apel pe care ţi-l adresează Dan Dort, cel mai tînăr membru al Comisiei pentru controlul puterii, fost reporter de televiziune. Dacă omul acela nu este afectat cumva de o boală psihică nedepistată sau instalată subit... ideile lui sînt absolut consternante, preveni Run. Afirmă că ar fi descoperit „o maşinaţiune de anvergură“ a lui Sen Si, care viza înlocuirea simultană a oamenilor Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare, spre a doborî ultima baricadă ce apăra ordinatoarele biologice. Lewis ar fi aflat de această intenţie a lui Sen Si şi ar fi preferat „să dispară“ împreună cu toţi oamenii lui.

— Dă-mi caseta ! ceru aprig Mons.

— Totul poate fi şi o contrafacere abilă ! avertiză Run. Indirect, este vizat şi profesorul Bilten, adăugă Run. Acest Dan Dort afirmă că s-au făcut presiuni şi asupra lui...

— Presiuni ? ! Asupra unui membru al Comisiei pentru controlul puterii ? De către cine ?

— Nu ştiu, nu preciza. Solicita însă o întrevedere urgentă. Mesajul a fost emis ieri. Azi deja, la două ore după primirea lui, a sosit un al doilea, în care Dan Dort retracta tot, specificînd că este vorba de o confuzie, de interpretarea denaturată a unor date prelucrate greşit de un ordinator biologic. Acest al treilea şi ultim mesaj a sosit adineauri. Este confidenţial.

— Dă-mi caseta ! repetă Mons Kar. Luă din mîna lui Run micul container argintiu, îl introduse în aparatul de pe birou, declanşă preocupat, în timp ce Run părăsea încăperea cu acelaşi mers istovit.

Pe ecranul din faţa sa, Mons văzu apărînd brusc un chip cunoscut. Da, acest Dan Dort devenise celebru în urmă cu un an prin anchetele sociale între-

prinse de televiziune asupra efectelor cibernetizării. Acum, obrazul oval, fruntea înaltă ale fostului reporter erau brăzdate de cute pronunțate. Omul acesta — care nu avea din cîte știa Mons mai mult de 30—35 de ani — arăta de 45. Părul rărit al lui Dan Dort era zburlit, accentuînd nota de agitație, de surmenare a celui mai tînăr membru al Comisiei pentru controlul puterii. Realmente, expresia feței lui Dan dădea impresia unui om hăituit.

— Sînt nevoit să urmez exemplul lui Lev, începu precipitat Dan Dort. Altfel...

Altfel ce ? Imaginea încremenise pe ecran, mesajul fusese fie întrerupt subit, dintr-un motiv necunoscut, fie deteriorat.

Mons declanșă mecanismul de control. Acul ultrasensibil cercetă rapid bobina casetei, nu semnală nici o altă înregistrare pînă la sfîrșitul ei, nici vreo amputare sau ștergere. Mons atinse o clapetă a videofonului pe circuit special, ceru scurt :

— Legătura cu Dan Dort, de la Comisia pentru controlul puterii !

Trei secunde mai tîrziu, pe ecranul din fața sa Mons văzu apărînd imaginea lui Oscar Lon.

— Unde este Dan Dort ? atacă direct Mons.

— Regret, Mons, îl căutăm și noi, zise, fără a încerca măcar să-și ascundă neliniștea, șeful Comisiei. Voiam chiar să vin la tine, să discutăm cîteva aspecte care mi se par alarmante. Cînd mă poți primi ?

— Numaidecît ! Te aștept, Oscar, neapărat împreună cu Dan Dort pe care trebuie să-l găsim cu orice preț.

— Înțeleg, șopti Oscar Lon. Voi cere sprijinul...

— Ba nu ! reveni Mons. Nu alerta pe nimeni, rămîi în camera lui Dan, voi veni eu acolo. Acum !

•

Oll Ner simți că o pufnea rîsul. Se abținu cu greu, întrebîndu-se totodată de cînd nu mai rîsese? Nu-și amintea. *Nu-și mai amintea cînd rîsese ultima oară... nici cînd plînsese ultima oară.* Da, fenomenul cel mai cumplit în urma invadării Bazei 4 de către roboții profesorului Bilten... era că *oamenii se robotizau.*

Cearta la care era martoră acum ar fi trebuit să fie de tot hazul. Șeful ei, doctor Inod Zob și doctor Eg Tul, șeful celor ce îi aduseseră de pe Baza 16 pe cei doi „vinovați" că se întorseseră din „Expediția Orion", se certau de mama focului. Se certau ca niște oameni proști, deși amîndoi erau roboți, „cei mai perfecționați roboți ai profesorului Bilten". Țineau să fie considerați oameni toate aceste nenorocite păpuși, probabil pentru a nu stîrni o reacție umană de protest. Ajunseseră ca și aici, pe Baza 4, să se dea drept oameni în fața unor medici care ghiciseră ușor cu cine aveau de-a face. Pe Baza 4 însă, o dată cu venirea lor, orice posibilitate de protest fusese practic anulată. Oll o constatase pe propria piele, cînd vrusese să plece și i se refuzase transferarea chiar pe o altă bază exterioară, nu numai pe Terra. Oamenii trebuiau să execute exact ce li se cerea, își pierdeau dreptul de decizie, deveniseră de fapt executanții unor executanți roboți. Da, cel mai trist era că oamenii se acomodaseră treptat acestei situații, că se robotizau.

Nu toți! Căzuseră de fapt cei slabi. Tonul rezistenței îl dăduse Gelt Borg, „fanatic admirator al lui Bilten", venit pe Baza 4 la cererea lui, în calitate de principal coordonator al bazei. Cu Gelt, Oll se înțelesese dintr-o privire și cîteva vorbe. Îl întîmpinase pe cosmodromul bazei, atunci, în prima zi, cînd Gelt sosise aici; plină încă de speranță că-i va aduce o veste în legătură cu memoriul pe care-l înaintase ea, pentru a i se permite totuși plecarea de pe Baza 4. Ochii inteligenți, pătrunzători ai lui Gelt se opriseră în ochii

el, Gelt spusese scăzut, dar cu o fermitate masculină, dominatoare şi prietenească în acelaşi timp: „Copacii nu cresc pînă la cer, Oll. Rămîi, te rog! Am nevoie de dumneata aici!"

Continuase să-l observe apoi tot mai atentă pe Gelt. Cînd Gelt reuşise să oprească dezafectarea ordinatorului biologic al bazei, începuse să-l admire. Producţia de ordinatoare clasice era — bizar lucru — în scădere. Toate forţele umane devotate lui Bilten lucrau la proiectarea roboţilor B.G., deci, pe un ton măgulitor, Gelt îi trimisese un mesaj lui Bilten, în care îi arăta că Baza 4 poate să se lipsească de un ordinator nou, cel existent, biologic, urmînd a fi utilizat doar foarte rar şi numai pentru a-şi desăvîrşi el, Gelt, unele experimentări pe care le făcea asupra „bioordinatoarelor criminale". Bilten se lăsase păcălit.

Pe Baza 4, Gelt îşi realizase cu răbdare opera, purtîndu-se iniţial anost, chiar grosolan cu oamenii, pentru a le studia reacţiile. Unii îl tratau cu ironie şi Gelt răspundea cu ironie, dar în perfecta literă a regulamentului bazei şi cu o deplină seriozitate... prevenitoare. Apoi, cîţiva mai isteţi constataseră că regulamentul mereu mai drastic aplicat de Gelt era — paradoxal — şi mai greu suportat de roboţii lui Bilten, ducînd totodată la izolarea roboţilor de oameni. Mesele la ore fixe „pentru asigurarea unui ritm optim de muncă", zicea Gelt, le furnizau de fapt zilnic minimum o oră, oră în care puteau fi siguri că „specialiştii" lui Bilten vor sta încuiaţi în camerele lor. Era un timp preţios, în care locurile divulgate „din greşeală" de Gelt ca fiind amenajate cu complexe video-acustice ascunse, temporar dereglabile, erau folosite din plin, ore cînd se puteau intercepta mesaje de pe Terra şi de pe bazele exterioare „complotiste". Cenzurarea de către Gelt personal a tuturor mesajelor care plecau de pe Baza 4 tăia posibilitatea „specia-

liştilor" lui Bilten de-a transmite şi altceva decît rapoartele măgulitoare pe care comandantul nou al Bazei 4 le trimitea regulat atît lui Bilten cît şi lui Sen Si. Doi din cei mai „refractari" şi întreprinzători „specialişti" ai lui Bilten fuseseră avertizaţi că, pentru „iniţiative care semănau a insubordonare", urmau să fie trecuţi la prima abatere în rîndul pacienţilor, ceea ce produsese o liniştire imediată a tuturor „specialiştilor" — internarea în camerele comune ale spitalului echivala cu descoperirea lor, iar descoperirea faptului că nu erau oameni însemna, se pare, un fel de „ratare a misiunii". Unul din cei avertizaţi era Inod Zob, şeful ei, care continua acum să se certe cu Eg Tul. Inod susţinea că cei doi prizonieri aduşi de Eg trebuiau internaţi imediat, conform regulamentului, în camere izolate, Eg că era necesar să fie „sondaţi numaidecît" pentru a se stabili date de maximă importanţă pe care el primise dispoziţii încă de pe Baza 16 să le raporteze neîntîrziat.

— Cred că am găsit o soluţie care să vă satisfacă pe amîndoi, interveni Oll, abandonîndu-şi lucrările de pînă atunci.

— Ce soluţie, mă rog ? întrebă Eg Tul.

— Glad Selv şi Ela Nant vor fi internaţi în camere izolate ale spitalului şi vom efectua sondajele Psi în somn. E de altfel o dispoziţie pe care am primit-o direct de la Sen Si.

— Nu ! Nu sînt de acord ! strigă Eg cu o voce piţigăiată.

— Cu ce nu eşti de acord ? ţipă şi Inod. Cu o dispoziţie a şefului Centrului de prevenire a... ?

— Eu am o dispoziţie personală a profesorului Bilten ! avertiză Eg. Vreau să ştiu mai întîi dacă aceste două persoane sînt într-adevăr Ela Nant şi Glad Selv !

— E primul aspect care m-a preocupat și pe mine, doctor Eg, preciză Oll, care era pregătită pentru această eventualitate. Vă rog să priviți! zise Oll. Atinse o clapă a consolei, pe ecranul mare de pe peretele camerei apărură codurile bio : al lui Glad și al Elei. Acestea sînt codurile celor doi astronauți aflate în banca de date, înregistrate înainte de plecarea lor în „Expediția Orion". Și-acum priviți pe ecranul alăturat, vă rog! Vor apărea imediat codurile celor pe care mi i-ați adus. Le-am înregistrat cu ajutorul analizatoarelor ascunse în fotoliile pe care i-ați așezat, preciză Oll și atinse aceeași clapetă.

Inod și Eg priviră un timp cu atenție cele două ecrane, Oll explică :

— În mod cert, nu au fost înlocuiți în această expediție. Sînt oameni ai Sistemului Solar, iar Ela este Ela Nant, vă asigur.

— De unde concluzia aceasta ? se interesă Eg.

— Primul sondaj Psi II efectuat cu analizatorul cel mai bun pe care-l avem... Uitați, vă rog, ce rezultat a prelucrat ordinatorul biologic al Bazei 4 !

„Doctor Eg Tul se află în slujba unei inteligențe extraterestre" se putea citi pe ecran acum, Eg se răsuci spre ea ca scurtcircuitat, întrebă absolut prostește :

— Ordinatorul biologic a îndrăznit să mă sondeze *pe mine ? !*

— Sigur că nu, doctor Eg ! asigură Oll. Nu ar fi putut da acest rezultat de altfel. E numai dovada de care vorbeam. Ela Nant e capabilă, după cum cunoașteți, să corespondeze cu ordinatorul biologic al bazei, ba să-i *impună*, pe cît se vede, opiniile. E numai o glumă a Elei, un protest față de modul, incorect, apreciază ea, în care i-am primit la întoarcere.

— Am spus de mult că acest ordinator biologic trebuie desființat, zdrobit, topit! exclamă Inod acum, părea că realizase gafa lui Eg.

— Altul care să utilizeze cu operativitate multitudinea de date oferite de sondajele Psi nu avem la dispoziție, doctor Zob! aminti Oll. Mă voi dispensa, desigur, de ajutorul acestui ordinator, voi prelucra datele chiar eu de aici înainte, dar asta va mai dura cîteva zile. Propun deci să-i lăsăm să se relaxeze, să doarmă, mi se pare chiar că... da, în timp ce noi discutăm aici, cei doi au adormit.

— Au adormit? păru interesat Eg. Atunci să începem sondajul Psi 3 în somn! Imediat!

— De acord, acceptă Inod interesat de asemenea și Oll apăsă o clapetă a consolei. Pe ecranul din stînga și pe cel din dreapta apărură camerele unde fuseseră izolați cei doi prizonieri, care zăceau nemișcați în fotolii relaxant-imobilizatoare.

Oll apăsă și o altă clapetă. Pe cele două ecrane centrale, în locul codurilor bio, se iviră o serie de imagini neclare, care se concretizaseră apoi, înfățișînd o cameră de comandă. Erau visele nevinovate ale altor navigatori spațiali.

— Am programat computerul clasic al analizatorului Psi 3, anunță Oll. Visele celor doi vor fi deci prezentate alternativ, „dilatate", reluate cu încetinitorul, pînă la apariția unui alt vis. Pe mine vă rog să mă scuzați, trebuie să vizitez cîțiva pacienți, încheie Oll și ieși din cameră, intră în biroul alăturat, unde Gelt o primi cu un surîs.

Pe ecranul central al camerei se putea vedea încăperea din care ea abia ieșise. Oll făcu un semn vag, circular, interogativ.

— Da, zise Gelt, aici e „curat". Ești sigură însă că nu te zbați pentru doi roboți de ultim tip ai profesorului Bilten?

— N-am inventat acuzaţia că Eg se află în slujba unei inteligenţe extraterestre, zîmbi Oll. „Ela", cel puţin, este un ciborg N, i-a *dictat* într-adevăr ordinatorului biologic acest răspuns, probabil prin acel limbaj „Fita". Este o copie fidelă, ingenioasă a Elei Nant.

— Trebuie atunci... să ne grăbim foarte mult, Oll... Am aflat că vine aici o comisie împuternicită să-i ancheteze pe cei doi prizonieri, confie Gelt. Nu ştiu din cine e compusă comisia. Dar trei din „specialiştii" noştri trimişi de Bilten cred că au remarcat mai mult decît bănuim. Şeful gărzii, care e din nefericire om, pare, de asemenea, o pramatie mai de calitate decît am crezut. Niciunul dintre ei nu va pierde prilejul de-a încunoştiinţa echipa de control asupra „descoperirilor" lor.

— Înţeleg, murmură Oll privind în ochii bărbatului pe care-l vedea pentru prima oară derutat. Şi-atunci ? Ce-i de făcut, Gelt ?

— Trebuie să ne punem pe treabă rapid, discret şi eficient, Oll.

— Ştiu că împrejurările sînt excepţionale, începu rar doctoriţa. Că unii din oamenii lui Bilten de-aici nu-şi merită numele de oameni. Dacă nu ne ceri să ucidem, eu şi corpul medical sîntem gata să te ajutăm. Baza 4 trebuie să redevină ceea ce a fost cîndva, Gelt !

•

Rely Roy intră în propriul apartament şi se îndreptă direct spre videofon. Formă numărul institutului de la care abia plecase şi întrebă scurt :

— Mary Danz a revenit ?

Pe ecran apăru faţa unei colege a lui Mary, care promise că o va chema pe Mary numaidecît.

În sfîrșit ! Rely Roy se așeză într-un fotoliu, în fața aparatului. Cînd ridică privirea, văzu, dincolo de videofon, în pragul ușii dormitorului... pe Dan Dort ! Dan ! ?... Ceea ce fusese între ei... ceea ce i se păruse a fi „o mare iubire“... se stinsese în urmă cu vreo patru ani. De ce obrazul acela răvășit și obosit al bărbatului, de ce semnul... implorator de tăcere pe care Dan i-l făcea ?

Rely remarcă pe ecran fața tînără, dar parcă la fel de istovită a celei mai bune ciberneticiene a institutului lor. Înregistră aerul răvășit al lui Mary Danz — ce se petrecea oare cu toți ? — intră în subiect :

— Bună, Mary ! Te-am căutat toată ziua. Voiam să te întreb doar dacă datele pe care vi le-am cerut azi sînt sigur corecte ? se decise Rely, inițial voise s-o invite la ea pe Mary, pentru a discuta în liniște.

— Te-au șocat ?

— Sînt alarmante.

— Sînt și *fapte* alarmante, Rely ! Trec pe la tine.

— Nu. Plec imediat în oraș, preveni Rely abținîndu-se să ridice ochii spre silueta bărbatului aflat în pragul ușii. Am să vin eu la tine. E bine așa ?

— Perfect ! fu de acord Mary și ecranul se stinse brusc.

Ce se petrecea ? Vorbele Inei Sind îi stăruiseră în minte, căpătaseră o greutate deosebită abia după ce Rely ceruse datele pe ultimele luni de la sectorul statistic al institutului. Să fi fost posibil ?

— Îți mulțumesc, Rely, începu Dan Dort făcînd un pas în cameră. Am trecut pe-aici. Și... mi-am amintit numărul de cod al apartamentului... am intrat... să văd ce mai faci.

Rely se mulțumi să tacă cercetînd obrazul imobil al bărbatului. „Sînt și fapte alarmante“ zisese Mary. Care ? Ce se întîmpla ? Trebuia oare într-adevăr să

facă ce îi ceruse Ina Sind ?! Paradoxal, absolut incredibil... se aflau într-un impas nebănuit, la nivel global, despre care ea una, cufundată prostește în propriile studii, habar nu avea ?

— Iartă-mă, spun minciuni stupide ! reveni Dan făcînd un gest de abandonare totală. Rely, adevărul e că... am venit să te rog... să te întreb dacă poți, să mă ascunzi cîteva zile ?

Să-l ascundă ?! Pe un membru al Comisiei pentru controlul puterii ?! Dacă lucrurile ajunseseră aici, *în mod cert Ina Sind avea dreptate.* Se explicau pe deplin atunci și datele acelea pe care i le furnizase Mary Danz, din care reieșea că în ultimele luni crescuse îngrijorător, într-un ritm fantastic, numărul celor ce începuseră să se drogheze, să bea peste măsură, al neurastenicilor și al sinucigașilor. Aproape dispărute, toate aceste ecouri ale unei lumi trecute, conflictuale, obsedate de coșmarul catastrofei nucleare... reapăruseră subit, cu o virulență incredibilă. Incredibilă, *dacă* nu cumva... dacă nu cumva... ceea ce spusese Ina Sind...

Și dacă era așa ? Și atunci, ea, Rely Roy, *ce trebuia să facă acum ?* Era mai important să-și păstreze o deplină siguranță, pentru a putea îndeplini misiunile pe care i le ceruse Ina Sind ? De care putea depinde... foarte mult ?... *Ce oare ?...* Sau să-l adăpostească pe Dan... care era urmărit — căci urmărit părea să fie... de cine ? de ce ?! Și *din ce tabără făcea parte Dan ?* Ce se petrecea ? Era un coșmar ? Avea să se trezească în curînd ?

„Am încredere în dumneata, Rely Roy ! îi spusese cîndva Lev Gorr. Dispui de toate datele necesare pentru a fi un bun investigator.“ *Toate datele !* Ce-o fi însemnat asta ? Și mai ales, *ce trebuia să facă ea acum ?!*

— Ia loc, Dan ! spuse cu un surîs cochet Rely. Îmi pare bine că ţi-ai amintit de mine. Nu era cazul pentru asta să inventezi o poveste absurdă.

V

PENTRU ÎNOTUL DELFINULUI...

Ina Sind aruncă o privire spre ţărmul pustiu al golfului, alta în direcţia opusă, spre insula care se zărea la orizont... Semăna cu cea unde *fusese* Delfinariul.

„Pericol, Ina, pericol !"

Semnalul — semnalele, mai exact spus — veneau de la doi din cei şase delfini care se zbenguiau în valurile înspumate. Nu erau decît nişte „pensionari" ai rezervaţiei pe care Ina o condusese cîndva, cele mai preţioase exemplare pieriseră stupid în urma dezastrului. Ce pericol putea fi ? Paola fusese prinsă cumva de oamenii lui Sen Si? O aşteptau acum şi pe ea ? Nu, prin corespondenţa telepatică — ce-i amintise întotdeauna de faimosul limbaj „Fita" — află că era vorba de un rechin. Ce căuta un rechin aici ?

Ina îşi fixă pe cap masca de oxigen şi se scufundă, întrebîndu-se dacă Paola era deja în grota submarină sau nu ? Ştia oare de rechin ?

„Pericol, Ina, pericol !"

Îl văzu. Un monstru de cinci metri, un „ucigaş" nerod. Cum de ajunsese aici, cum de fixase Paola acest loc de întîlnire ? Oamenii de pe ţărm ştiau de existenţa lui ? Sau... o fi fost „cîinele de pază" al Paolei ? De ce nu-i spusese atunci nimic ?

„Omorîţi-l!“ hotărî Ina şi cele şase „mamifere dolofane“, cum le zicea Lev, ţîşniră ca nişte torpile. Aveau să înceapă „dansul“, goana în cerc în jurul duşmanului lor dintotdeauna, pe care urmau să-l izbească pe rînd în urechi, singurele puncte vulnerabile, pînă aveau să-l ucidă. „Spectacolul“ nu o interesa. Ina ajunsese aproape de fundul stîncos al golfului, dădu la o parte perdeaua de plante submarine şi se strecură în coridorul de corali.

În urmă cu zece ani îl adusese într-o asemenea ascunzătoare sigură, inventată de ea, pe Rald Pin. Îl „încărcase“ atunci pentru „Operaţiunea Nessus“. Misiunea lui Harald Pin fusese Ela Nant. Una din puţinele misiuni ratate de Rald în cei 15 ani de activitate în Serviciul special! Această Elă Nant care *nu ratase niciodată nimic.*

Scoica mare din fundul grotei. *Paola* o aştepta? Ina îşi fixă mai bine pe cap masca de oxigen, regretă că nu-şi luase nici o armă, înaintă spre scoica uriaşă... care se deschise lăsînd să scape o uriaşă bulă de aer. Paola era acolo, fără mască de oxigen, tahitiana asta nebună dispreţuia toate regulile de prudenţă elementară. Ina se strecură iute prin deschizătură, valvele scoicii se închiseră la loc, aerul începu iarăşi să se bulucească în cavitatea ingenios amenajată, cu pereţi absolut transparenţi din interior. Ina îşi scoase masca, privi faţa tînără, surîzătoare a Paolei.

— Ai omorît rechinul? întrebă tahitiana.

— Era al tău?

— Nu. Al conjuraţilor. Să sperăm că vor veni totuşi.

— Ce conjuraţi? se nelinişti Ina.

— 12 puşti, studenţi în primul an, conduşi de o mică fanatică, Ady Iason. Fiica grăsanului care vrea să înfiinţeze o ligă împotriva ordinatoarelor biologice, explică Paola. E o adeptă a ta. Oceanograf. Dar se

ocupă de rechini. Îi dresează cu ajutorul unor micuțe dispozitive pe care li le fixează sub piele.

— Ce-i cu conjurația asta ? Cred că nu m-ai adus aici ca să iau legătura cu ei ?

— A, nu ! Decît dacă vei aprecia că e cazul. E numai una din cele cîteva vești proaste pe care sînt nevoită să ți le dau, zîmbi liniștită Paola.

— Ia-o în ordinea importanței.

— Canalele secrete D ale Serviciului special sînt pe punctul de a nu mai putea funcționa.

— Asta-i o veste foarte proastă, aprecie Ina. Cum ?

— Oamenii lui Sen Si au descoperit doi investigatori ai Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare. Unul era doar de trei luni la noi, căderea lui nu înseamnă deci nimic. Al doilea e un om de rutină, dar care asigura funcționarea canalelor D în emisfera de nord a planetei. Nu cunoaște principiile de funcționare, e un simplu depanator, dar relația nordică a sucombat. Dacă fac vreo legătură și-i rețin și pe ceilalți depanatori ai marilor ordinatoare biologice, întregul sistem de legătură al Serviciului special, inclusiv cu bazele exterioare, e paralizat.

Marile ordinatoare biologice ? ! Așadar... nu se înșelase în presupunerile ei. Prin intermediul lor... *probabil* funcționa acest nemaipomenit „sistem D". Iarăși ordinatoarele biologice. Lev și Pal uitaseră să-i divulge acest secret. *Uitaseră ? !* Ina se abținu să comenteze. Întrebă :

— A doua informație ?

— A doua se referă la această „conjurație" care vizează să treacă la atentate.

— Cum ? ! simți că pălește Ina.

— Da. „Vechea plagă a secolelor de preistorie" pare să revină în actualitate cu o rapiditate surprinzătoare, anunță cu același surîs Paola. Ady Iason e de părere că Bilten ar fi principalul vinovat de tot

ce se-ntîmplă în prezent. Cu impetuozitatea vîrstei, și-a propus să-l ucidă pe profesor și pe încă vreo cîțiva adepți. Mijloace vor să-și procure prin Nel Iason, fratele liderei, contrabandist.

— Contrabandist ? !

— Anii pe care i-ai petrecut departe de Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare ți-au creat anumite goluri de informație, observă Paola. Da. Și asta a reapărut. Nel Iason e o mică pramatie, foarte întreprinzătoare, care a început cu „pilule verzi" — euforice — și „pilule roz" — afrodisiace.

— De cît timp ?

— De vreo doi ani, zise cu indiferență Paola. Și-a găsit clienți din rîndul celor ce nu mai înțelegeau ce se petrece, al rataților rezultați în urma bulversării sistemului de valorificare corectă a aptitudinilor ; al frustraților apăruți din vina testelor „prelucrate" de oamenii lui Bilten și care au produs o răsturnare de valori ; al leneșilor netratați medical la timp. Fonruri nu au, încheie Paola. Dar unii dintre ei îi pot oferi lui Nel Iason — în schimbul armelor de care au nevoie — substanțele de laborator necesare contrabandei. Sustrăgîndu-le desigur din laboratoarele universităților unde învață.

— E un netrebnic acest Nel Iason, constată Ina.

— Nu chiar atît de mare, replică detașat tahitiana. Am colaborat și noi cu el.

— Noi ? Serviciul nostru ? !

— Da. Neutralizatoarele pentru roboții lui Bilten el ni le-a procurat — și produs, cred — are o mică întreprindere proprie, unde folosește specialiști foarte buni, care au fost siliți să dispară... Protestaseră împotriva propagandei lui Bilten. Sen Si și oamenii lui îi caută, dar zadarnic, acest Nel e o mică secătură capabilă.

— Și va veni azi aici ? se interesă Ina.

— Da. Puștii se adună săptămînal în grota mare de sus. Azi trebuie să poarte tratativele cu Nel. Uite-i, de fapt, încep să apară !

Prin pereții scoicii, Ina văzu două siluete umane lunecînd cu mișcări largi chiar pe lîngă ele. Se strecurară prin deschizătura superioară a grotei în care se aflau. Unul din tineri era fără mască de oxigen.

— Fratele meu ! preciză cu același surîs Paola. Evident, nu știe nimic despre mine. Nici eu nu am aflat nimic de la el. Le-am descoperit ascunzătoarea întîmplător, dar i-am ascultat sistematic, bănuiam că sînt oamenii lui Sen Si. Am înregistrat toate întrunirile lor din ultimele trei săptămîni. Sînt numai niște debusolați tineri, hotărîți la prostii. Ceea ce mă întreb e... cîte asemenea grupuri or mai fi ?

— Mai ai și alte vești foarte proaste ?

— Da. Dar pe acestea trebuie să le aprofundez. Mai e Iv Pard. Nu știu din ce motiv, Lev îmi spusese să fiu permanent cu ochii pe el. Se află într-o stare de surescitare în ultimul timp.

— Iv Pard, pilotul autonom ? se miră Ina.

— Da. Faimosul pilot. E îndrăgostit, spuse acum disprețuitoare tahitiana, de o anume Ann, moartă în urmă cu vreo zece ani.

— Este și-acum îndrăgostit de o femeie care a murit ? !

— Da. Lewis afirma că Iv poate claca, poate face, din nou, o greșeală capitală, că își riscă oricum viața inutil, dorindu-și parcă moartea. Mi-a dat cîndva misiunea „de a-l recupera". Am ratat.

— Ți se-ntîmplă așa ceva ?

— A fost singura dată, pînă acum, deveni gravă Paola. Nu i-am putut-o scoate din cap pe Ann nicicum, nici chiar eu. Rita Gay a făcut o greșeală criminală.

— Hanna Gay ?

— Nu, Rita Gay, sora Hannei. Era ciberneticiană pe Baza 16. Adjuncta lui Al Kund. Știu asta din „Dosarul Iv Pard“ pe care Lewis mi l-a pus la dispoziție. Voia să facă o experimentare riscantă pe Relația Q, Al Kund s-a opus, Rita a încercat imposibilul. L-a atras în acest joc pe Iv, mințindu-l că Ann nu ar fi murit, că ar putea-o găsi, dacă fac acel experiment pe relația spațiu-timp. Experimentul a eșuat, Iv a rămas, prostul, cu speranța că Ann trăiește. Este realmente și-acum îndrăgostit de „mica lui Ann“ ! surîse condescendent Paola.

— Nu ți s-a întîmplat niciodată să te îndrăgostești ? întrebă Ina.

— Mie ? ! De foarte multe ori ! rîse tahitiana. Iată-i și pe Nel și Ady Iason ! adăugă ea, sînt ultimii, am numărat 11 pînă acum. Ședința conjuraților poate începe. Mergem și noi ?

— Ce să facem acolo ?

— Dacă nu vrei să-mi omori fratele, orice ! zise Paola.

— Înregistrările discuțiilor acestor conjurați ce cuprind ?

— Jurăminte, parole, discursuri, demonstrații pe bază de probe a vinovăției lui Bilten.

— Convingătoare ?

— Foarte. Astea au fost la început. La ultima ședință au trecut la probleme de organizare a atentatului. Au dezbătut posibilitatea compromisului — legătura cu contrabandistul —, au acceptat soluția ca singura cu șanse reale de a-și procura armament.

— E-n regulă ! păru edificată Ina. Ne trebuie și nouă o soluție ; prin care să-i facem să priceapă că tentativa de atentat ar fi pe cît de inadmisibilă, pe atît de zadarnică ; dar că nu trebuie să renunțe la activitatea de căutare și răspîndire a probelor împotriva oricărei ființe care ar încerca să folosească pu-

terea în interes personal. Adaug că nici una din noi două nu trebuie să fie cunoscută de niciunul dintre ei.

— ...Păi, cum asta ? întrebă Paola.

— Nu știu exact. Glad Selv susținea cîndva că nu există probleme fără soluții. Ci doar probleme cărora nu le-am găsit încă rezolvarea. Cum el nu-i aici... va trebui să găsim noi două soluția. Acum, imediat.

*

Mica navă „Meteor" se apropia cu repeziciune de vechea R-6-02 pe care se afla El Gart. În mod cert, El Gart era acolo, o simțea. *Nu îl așteptase zadarnic !* El Gart avea să îi dea informații despre cele două nave străine. Îndrăznind, El nu făcuse decît să își găsească — asemenea ei cîndva — *cîmpul de afirmare necesar.* „Pentru înotul delfinului îți trebuie o mare !" spunea o veche poezie care îi plăcea lui El Gart. El era un bărbat mîndru, hotărît, puternic.

Dar... Cum de apăruse tocmai în fața navei ei această veche R-6 pilotată de El ? Flotila era răspîndită pe întreaga margine a zonei 7-II-B. O intuiție a lui El ? Ce se întîmplase însă cu ceilalți trei oameni care plecaseră împreună cu El ? O molimă ? Nu. El o chemase totuși pe nava lui. El conducea nava ? Era... supravegheat ? Nu, absurd ! *Absurd !*

Două urme lungi, late, provocate... nu se putea ști de ce... se întindeau pe pîntecul albăstriu al navei. Nu mai văzuse niciodată asemenea urme. Ce se petrecuse cu această R-6 ? El avea nevoie de ajutorul ei. Urma să-i comunice *numai ei* ceva. De ce numai ei ?

Cuplarea fusese realizată. Hanna Gay detașă capacul de protecție, trase de maneta celui de-al doilea dispozitiv, trapa exterioară se deschise. Prin ea, în interiorul navei, zări silueta imobilă a lui El. Îmbrăcat ca și ea în costum de intervenție, cu casca pe cap.

— Grăbește-te, Hanna !

Vocea era ciudată, parcă sugrumată de emoție. *Era însă vocea lui.* Hanna cobori scărița metalică fără să-și poată desprinde privirea de pe silueta aceea, de la obrazul binecunoscut pe care îl vedea acum clar prin vizorul căștii.

Simți o mișcare în spatele ei. Se întoarse. Din camera stației T apăruse o altă siluetă identică. Alt... El Gart era acolo, aceeași statură înaltă și umeri largi, aceeași față ca de piatră... Altă mișcare, prin ușa camerei de comandă apăruseră acum alți doi El! Număr egal cu cel al echipajului dispărut? Dar... toți...

— Singura soluție este să cooperezi, Hanna! se auzi vocea celui mai apropiat dintre ei, care părea să fie într-adevăr El Gart, expresia chinuită a ochilor și obrazul neras dovedeau asta.

Hanna observă că în mîinile celorlalți indivizi se aflau niște obiecte ciudate, tubulare, arme desigur. Și atunci, ca într-o bruscă răsturnare de oglinzi, realiză. *Dragostea ei murise.* Iubitul ei, mîndrul ei iubit murise. Aici mai era o umbră, o jalnică fantomă a celui ce fusese El Gart.

Silueta din spatele ei se apropie, îi scoase cu mișcări repezi din buzunarul combinezonului spațial emițătorul pe care i-l dăduse la plecare Harald, îl strivi de peretele cabinei cu o forță care-o făcu pe Hanna să constate că Harald Pin nu se înșelase... Avea de-a face cu roboți, care luaseră — de ce oare? — înfățișarea lui El Gart. Cum descoperise emițătorul? Cum de îl localizase atît de precis în buzunarul combinezonului? Aveau și alte „talente"? Nu era timp de pierdut. Nici o clipă! Hanna își apăsă încheietura mîinii stîngi pe șold. Brățara, cel de-al doilea dar al lui Harald, se dovedi mult mai eficientă. Dublurile lui El se prăbușiră ca secerate. Cît timp avea efect jucăria lui Harald? Nu întrebase. O greșeală. El îi pri-

vea uluit pe cei căzuți, ridică ochii spre ea. Privirea era tulbure, rătăcită, aproape animalizată.

— ...Hanna, ei sînt puternici. Nu știu cum i-ai făcut să cadă, dar ceilalți sînt foarte puternici ! scînci El. Vor veni două mari nave. Sînt numai avangarda ! Trebuie să te salvezi, să-i salvăm măcar pe acei piloți... pe cei ce... Pe cei ce vor...

— Vor trăda ?

— Hanna, ei nu pot fi învinși de nimeni și de nimic ! strigă El înspăimîntat, chinuit.

„Pentru înotul delfinului..."

— Ce vrei să fac ? întrebă cu voce sugrumată Hanna.

— ...Spune-le, prin stație, să se îndepărteze toți piloții de zona asta numaidecît ! Vor pieri inutil !

— Cele două nave ce urmăresc ?

— Nu știu. Cred că... Vor ocupa bazele exterioare și vor spulbera, evident, orice R-6 care li s-ar împotrivi.

— Bine, zise Hanna. Am să le vorbesc piloților chiar acum ! Ia-o înainte !

— Hanna, înțelege ! Nu știi cum au murit ceilalți din echipaj ! Oh, nu-ți poți imagina !

— Voi face exact ce ai spus ! asigură linear Hanna. Treci în camera de comandă, te urmez !

El ezită, se întoarse parcă tremurînd, păși peste o dublură a sa, intră în camera de comandă. Hanna își desprinse brățara de la mînă, o lăsă pe un scaun alveolar, îl urmă, închise ușa grea, o blocă.

— Așează-te în fotoliu !

El se așeză docil ; părea complet idiotizat.

— Cum de-ai știut exact în ce sector sînt eu ?

Bărbatul nu păru să priceapă imediat, spuse apoi șoptit :

— Poco !... Este... este cu noi și el... mai de mult. Lor nu li te poți opune, Hanna, înțelege !

— Înţeleg ! zise repede Hanna şi apucă microfonul : Apel general ! El Gart ne confirmă informaţia privind sosirea navelor străine. Par foarte puternice. Missy, mă auzi ?

— Da, Hanna ! veni prompt răspunsul.

— Apropie-te ! Nava pe care sîntem *o distrugeți,* imediat după ce recuperezi capsula printr-un Z-2 ! Alertă generală de gradul trei ! încheie ea și apăsă simultan două clapete roşii de la bord. Simţi șocul catapultării cabinei de comandă și în clipa următoare realiză că își pierdea cunoştinţa. Ultimul gînd fu la Missy și la „Poco al ei". Stupidă poveste ! Nici ea, nici Missy... nu păreau să aibă noroc în dragoste. O.K. ! Vor avea noroc în „jocul" ce urma să înceapă în curînd.

2

— Oll, draga mea, ce bine-mi pare că te revăd mai frumoasă ca oricînd ! șopti „Glad" pe un ton galant flegmatic, era fixat într-un scaun „relaxant" care îi imobiliza, de fapt, braţele și picioarele.

— Hai, hai ! surîse Oll Ner. Mă vezi prima dată. Avem puţin timp, în care trebuie să vă duc la etajul superior, unde ne-așteaptă Gelt. E necesar să ocupăm baza aceasta într-o oră.

— Care-i raportul de forţe ? se interesă prompt „Glad".

— Oameni siguri cam unu la zece, din păcate.

— Deplin satisfăcător, aprecie „Glad".

— Trebuie să găsesc în primul rînd o idee pentru a vă elibera din scaunele astea.

— Rezolvă asta „Ela" acum, anunţă „Glad".

— Imposibil ! spuse pe acelaşi ton scăzut Oll. Singurul care le poate decupla e şeful gărzii, iar...

— Rezolvă „Ela“ ! repetă ciborgul imobilizat Spune-mi mai întîi cine e Gelt și unde sînt plasate principalele forțe ?

— Cum rezolvă „Ela“ ? se nelinişti Oll.

— „Ela“ îmi comunică „vizita“ pe care i-o face acest şef al gărzii, o matahală urîtă ca un hipopotam. Încearcă s-o convingă pe „Ela“ că are ultima şansă a vieţii ei „de-a se distra un pic“. Oh, aflăm şi lucruri noi ! făcu ciborgul, exact pe tonul lui Glad Selv. Nu ştiam că Bilten le-ar fi dorit pe Ina Sind şi Ela Nant ca principale asistente. Matahala a fost ostracizată aici, pentru că descoperise asta !

— A intrat în camera etanşă ? se îngrozi Oll Ner.

— Ştie că i-ai păcălit pe cei doi roboţi. Individul e un amestec de viclenie, cinism, refulare. Urăşte tot ce este cibernetică, tot ce e ştiinţă sau om de ştiinţă, crede că sînt principalii vinovaţi ai ratării lui. Şi se crede atotputernic pe Baza 4...

— Cum a aflat „Ela“ toate astea ? făcu uluită Oll.

— Oh, este numai ce a considerat necesar să-mi transmită prin Fita, „Ela“ e „un drac de femeie“, iar individul are aparent chef de conversaţie. „Ela“ presupune însă că vrea s-o „seducă metodic“ şi să se răzbune astfel pe Bilten care a curtat-o cîndva pe Ela.

— Bilten ? !

— A curtat-o de fapt pe Hellen, care avusese ideea năstruşnică de a se prezenta la examen în locul Elei, păru să se amuze „Glad“. Lucrurile evoluează bine, „Ela“ cedează teren puţin cîte puţin, a ajuns la întrebarea dacă nu va afla absolut nimeni despre „aventura lor“.

— Mă duc acolo ! hotărî Oll Ner.

— Ai strica totul, preveni „Glad“, Oll plecase însă deja.

Parcurse coridorul lung pînă în capătul opus al staţiei de carantină, începu să calce mai cu grijă pe co-

vorul absorbant, ușa dublă a încăperii unde fusese sechestrată „Ela“ era deschisă.

Auzi mai întîi rîsul dezgustător al șefului pazei, apoi vocea ... o voce absolut identică vocii Elei Nent, spunînd încet:

— Aș vrea numai să beau ceva.

— Aha! Îți par urît? grohăi șeful pazei.

— Ești cel mai fermecător bărbat pe care l-am întîlnit! șopti „Ela“, prinsese din zbor acel „îți par“ pe care îl speculase urgent, adăugă: Și singurul care s-a gîndit la mine... în situația în care am ajuns.

— Asta chiar așa e! morfoli cuvintele paznicul ei, adăugă: Hai, că și eu aș bea ceva, pisicuțo! Merit! Dacă încerci să fugi însă...

— Să fug?! Unde?

— Și asta e chiar așa. Să știi că toți oamenii și roboții ascultă numai de mine! Secăturile alea științifice n-au nici o putere!

Se auzi mai întîi deblocarea fotoliului „relaxant“. Apoi ceva ca o lovitură înfundată. Oll făcu doi pași, constată că zgomotul fusese produs de matahala ce se prăbușise pe podea.

— L-ai ucis?! încremeni Oll.

—N-am voie s-o fac! zise ciborgul. Ela mi-a implantat mult prea bine în memorie această interdicție, deși... În sfîrșit! încheie subit „Ela“, scosese inelul de pe degetul celui doborît, apucă matahala de o mînă și de-un picior, descrise un arc de cerc în jurul propriei axe, aruncă povara inertă în fotoliul din care abia fusese eliberată. Cum se-nchide asta? întrebă ea.

— Tot prin atingere cu inelul.

„Ela“ recuplă fotoliul și se întoarse grăbită spre ea:

— Condu-mă la „Glad“! Sînt la curent cu acel unu la zece, „Glad“ va rezolva însă, fii sigură, Oll!

— Paola ! Paola, unde eşti ?

Nu veni nici un răspuns. Din spatele casei părinteşti, Huan auzi însă glasul soră-si intonînd un cîntec la modă. O găsi pe Paola într-un hamac, împletind o ghirlandă de flori.

— De ce nu răspunzi ? întrebă Huan enervat.

— Ţi-am răspuns, replică Paola, continuîndu-şi cîntecul şi Huan îşi aminti că melodia aceea leneşă, stupidă, se intitula, la fel de stupid, „Pe undeva, prin emisfera asta“. Da, „îi răspunsese“.

— Ce faci aici ?

— Nu vezi ? Sînt foarte ocupată azi, explică tînăra, degetele ei lungi se mişcau îndemînatice.

— Paola, trebuie să-ţi spun ceva ! se hotărî brusc Huan, aruncă o privire circulară în jur, se aşeză cu genunchii la gură lîngă hamacul sorei mai mari, o privi însă lung, constată : Deşi, cred că n-ai să pricepi nimic.

— Vii la spectacolul nostru ?

— Ce spectacol ? A, da, îşi aminti Huan. Ţi-a mai intrat în cap să devii şi a doua Roza Link !

— Nicidecum ! Paola I ! Va fi un spectacol absolut colosal, Huan ! Un balet clasic, auzi ? Clasic sau aşa ceva, se corectă Paola. Important e că am rolul principal.

— Ah, lasă-mă acum cu ţopăielile tale !

— Ţopăieli ?! Va fi ceva e-lec-tri-zant ! Epocal ! nu se lăsă Paola. Voi fi îmbrăcată numai în cîteva flori ! În care sînt strecurate însă... nu ştiu cum le zice la alea... În fine, ceva care aruncă fiecare flăcări multicolore în jur ! Roşii cele mai multe, simbolizez *dragostea care nu se teme de nimic !*

— Tuu ?! făcu Huan .Tu te temi şi de-un şoarece mort !

— N-are importanță ! rîse Paola. Pe scenă nu sînt șoareci, că au doi motani, unul electronic, altul siamez, eu nu mă tem deci *nici de* Marele viclean ! Ăsta-i un fel de satir gigant, negru, solzos și jilav, bătrîn și urît, care mă urmărește cu înverșunare ridicolă !

— Paola, te rog, lasă aiurelile astea puțin ! rugă cu un glas nefericit Huan.

— Am desigur și un partener tînăr ! continuă fascinată Paola. Oh, tipul e senzațional și ca bărbat...

— Ca toți partenerii tăi ! comentă Huan iritat.

— Dacă știu să-i aleg ! acceptă paranteza Paola, reluă însă într-un ritm tot mai viu : Și Marele viclean, cîndva tînăr și el, își aduce aminte de asta printr-un scurt solo al lui, vrea să mă stăpînească, să fiu doar a lui, nemernicul, să ucidă tot ori să supună tot ce e în jurul meu ! Pentru că, în afară de principalul meu partener, sigur că în scenă mai intră și zeci de cupluri, adică o mulțime de tineri și tinere, corpul de ansamblu, peste care Marele viclean încearcă să arunce o plasă cibernetică.

— Ce plasă ? deveni atent Huan.

— Sau electronică, nu știu, e un simplu efect regizoral, un joc drăcesc de lumini sincopate, lumini reci însă, flacăra, sigur, rămîn eu, dar cei ce sînt prinși în plasa aceea — e ca o plasă de păianjen, Huan, știi — devin sclavii Marelui viclean ! Care stă în centru, iar ei, cei prinși, dansează tot mai mult asemenea lui, întîi rigid, așa, ca niște roboți, apoi, pe măsură ce se apropie de el devin imobili, uscați de plasa aceea...

— Cine-a compus baletul ? vru să știe Huan.

— Habar n-am ! Are un nume sucit, zise Paola. Esențial e că eu, eu și partenerul meu tînăr, bineînțeles, eu triumf !

— Cum ? În ce fel ? întrebă repede Huan, aștepta crispat.

— Ei, nu-mi amintesc acum, ridică din umeri Paola. N-am ajuns cu repetițiile pînă acolo. Îți place ghirlanda mea ?

— Ascultă ! începu contrariat Huan. Tu ești chiar proastă sau te faci ?... Știi *ce sens* are baletul acesta ?

— Sigur că știu, spuse Paola trecîndu-și colanul de flori după gît. Eterna luptă între tinerețe și bătrînețe. O temă foarte veche întinerită mereu de dragoste, adică de mine, rezumă simplu Paola.

Huan o cercetă atent, se reașeză lîngă hamacul ei, pentru a-i evita privirea, spuse încet :

— Mi s-a întîmplat un lucru îngrozitor, Paola. S-ar putea... mă mir, de fapt, că nu sînt acum deja în drum spre o colonie de pe Marte sau spre vreun „spital de recuperare" de pe o bază medie.

— Ești bolnav ? tresări speriată Paola.

— Ah, nu ! Dar nu știu... dacă ce a fost acolo... Nu, nu înțeleg ... Știi grota în care ne jucam cînd eram mici ? Cea submarină, la care ajungi, adică poți să ajungi și pe sub apă.

— Ce bine că mi-ai adus aminte de ea ! scînteiară ochii Paolei. Am să merg chiar mîine acolo cu el !

— În nici un caz ! Să nici nu-ți treacă prin cap !

— Ei, c-o să-mi interzici tu !

— Paola, pricepe ,eram un grup de tineri și tinere care ne adunam acolo săptămînal. Noi... Pregăteam... un atentat, șopti Huan. Împotriva unui Mare viclean.

— Înțeleg, șopti înfiorată Paola. Dar... Ce-i un atentat ?

— Mai bine să nu știi. Un cuvînt arhaic, dar care... Mă rog, se pedepsește, ar fi trebuit să se pedepsească foarte sever asta, ce plănuiam noi acolo. Eram pe punctul de-a face rost și de arme.

— Arme ?

— Da. Și în timpul întrunirii de azi, a izbucnit dintr-o dată, șopti ca prins de friguri Huan, cineva a

făcut să se audă, înregistrată, toată ședința noastră anterioară, tot ce plănuisem acolo... credeam noi în cel mai deplin secret!

— Ha! Cine vă făcuse figura?

— Asta e, că nu știm nici acum! Credeam că totul este sfîrșit, că ne-așteaptă afară și, cînd vom scoate capul din apă... Înghețasem de spaimă! Ady...

— Cum o cheamă?

— N-are importanță! se strîmbă Huan. Cel ce adusese arma a vrut s-o ascundă, ea însă, șefa noastră, i-a luat-o și... A fost îngrozitor, Paola! Am hotărît întîi să nu mai ieșim de-acolo! Să ne apărăm deși... Apoi am vrut să ne sinucidem.

— Erați nebuni?! Să...?

— Da, ar fi fost o nebunie! Pentru că... Am așteptat inutil; mult timp; apoi eu... mi-am amintit de cealaltă ieșire din grotă, m-am cățărat tiptil pînă sus, unde.. .nu am văzut absolut pe nimeni. Am crezut atunci că erau... cu un submersibil, dar nu! Nu era nimeni, pricepi?

— Păi cine voiai să fie? întrebă nedumerită Paola.

— Cei ce ar fi trebuit să ne ducă pe Marte! Sau într-un spital de-acelea „de recuperare"! Aveam la noi și materiale, probe asupra vinovăției indubitabile a... Marelui păianjen!

— Marelui viclean! Păianjenul e doar un simbol, așa...

— Nu ne-au făcut nimic! Ne-au lăsat materialele, asta nu înțeleg, făcu nedumerit Huan. Deși, în mod clar, ne urmăriseră, știau ce plănuisem, au vrut parcă să ne avertizeze... Cum se sfîrșește baletul vostru? Adu-ți aminte!

— Ți-am spus că n-am repetat scena, mă agasezi.

— Dar trebuia să fi citit scenariul acela! răbufni Huan.

— Da. Adică ni l-a citit regizorul. Numai că eu...

— Tu, ce ? Te sărutai prin fundul sălii cu cine știe cine ? ! Ce făceai ? !

— Ce te interesează, în definitiv ? rîse Paola. Stai, că totuși ... Da, el a zis parcă, atunci cînd s-a terminat... Că... „ne-a cam mîncat din final".

— Cum ? !

— E o chestie ! explică Paola. O „concepție de-asta, regizorală", ca să ne creeze nouă, cuplului triumfător, un moment de respiro, cred, înainte de finalul-final. Grupul de șoc, principalii tineri care mă apără, pentru că eu sînt, sigur, toată miza, ți-ai dat seama...

— Da. Ce fac ?

— Se împrăștie în toată scena, ca să scape de plasă, înțelegi, nu ? Și revin, cu tot corpul de ansamblu după ei, a, da, asta e o... „temă colectivă" prefinală, scena luptei, bătăliei așteptate ! A tuturor forțelor trezite din inerție, care...

— Cine-i regizorul ? întrebă Huan.

— Nu știu cum îl cheamă. Noi îi zicem En ! zîmbi Paola. Îl cheamă N-36 sau 37, așa ceva ; un ciborg. Altfel simpatic.

— Ciborg ? ! înmărmuri Huan.

— Da. Nu se pricepe prea bine, îți dai seama. Dacă ar fi fost un om, bărbat, evident, l-aș fi convins eu să scurteze scena aia plicticoasă a ansamblului, să-mi lase mie tot finalul, finalul iubirii fierbinți, mistuitoare, frenetice ! Dar... poți să convingi asupra acestei idei un ciborg ? Asta... nu pot nici chiar eu !

•

Trei „puști întreprinzători" se apucaseră să-i facă o concurență total neloială. Ba îl și amenințaseră somîndu-l să-și desfacă „marfa" în alt oraș. Așa că Nel Iason nu mai umbla decît escortat de doi flăcăi zdraveni, specializați în arte marțiale. Ajuns pe coridorul blocului ultramodern din centrul metropolei, Nel își

apăsă palma pe plăcuţa uşii care avea imprimată în memorie codul său. Uşa se deschise, Nel intră, făcu semn escortei sale să intre, le indică celor doi cu mîna un bar şi trînti uşa apartamentului.

— Sara !

Sara nu răspunse. Asta era ciudat. Îi ceruse să-l aştepte acasă, la această oră. În general, Sara îl asculta. O fi avut drăcuşori iar, ori... se întîmplase ceva ? Nel ridică un braţ, cei doi renunţară la asaltarea barului şi se postară cu mişcări feline de-a dreapta şi de-a stînga uşii duble care se deschise singură în momentul în care Nel înaintă spre ea. În cea de-a doua cameră, foarte spaţioasă, Sara dormea pe sofaua uriaşă. Dormea ? Poziţia în care stătea era cam nefirească şi, pe deasupra, fata era îmbrăcată ca de stradă.

— Sara ! repetă Nel şi înaintă un pas numai, se opri, o voce de femeie, dar nu a Sarei, îl invită ferm :

— Intră, Nel Iason !

Putea să fie o capcană. Cine ştie cine mai era acolo, întrebarea era cum pătrunsese în apartament chiar şi femeia ? Nel făcu deci un gest cu capul, aproape imperceptibil, cei doi se răsuciră brusc, pătrunzînd amîndoi în a doua cameră simultan. Nel îi urmă.

Într-un fotoliu de lîngă fereastră stătea o femeie cu picioare absolut superbe, îmbrăcată într-un poncho — foarte la modă în ultimul timp — confecţionat dintr-o ţesătură moale, uşoară, azurie. Cel mai bizar era că faţa femeii nu putea fi văzută. Purta o mască de raze care ţîşneau dintr-o bandă lată ce strîngea fruntea de pe care se revărsa o cascadă de păr blond.

Femeia ridică braţul, un braţ de asemenea admirabil proporţionat, arămiu. În mînă ţinea o pudrieră rotundă, dar o pudrieră din care săriră brusc două capace semitransparente. O declanşare, primul flăcău căzu moale ca o cîrpă pe covor. Alta, al doilea specialist în arte marţiale ,care încercase să se azvîrle în-

tr-un salt lung spre femeie, se prăbuși în mijlocul încăperii.

Pudriera îl fixa acum pe el. Nel se crezu deja mort. Cu ochii holbați de groază, remarcă două diametre ce se intersectau pe capacul transparent al obiectului ucigaș.

— Am pierdut prea mult timp azi așteptîndu-te, Nel ! anunță femeia. Avem nevoie și noi de niște „tabachere“ ca cele pe care le-ai livrat recent Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare. Cîte-mi poți procura pînă mîine ?

Nel realiză șansa de supraviețuire, îngăimă :

— Cîte... cîte v-ar trebui ?

— O valiză ! Pe care o va aduce Sara, singură, la cea mai apropiată stație de metrou.

Pe Sara el nu o antrenase decît în afaceri mărunte, aprecie că nu era cazul să se încurce totuși în amănunte, spuse începînd să-și recapete aplombul :

— Se face. Nu pot refuza o femeie atît de...

— Vei muri dacă încerci să trișezi ! avertiză vocea ca o lamă de oțel. Nel se scutură involuntar, se întrebă cine dracu era individa asta care părea să aibă informații procurate chiar de la unul din membrii Serviciului special.

— N-am să trișez, promise sincer Nel.

— Lasă-te de atentate și de trocul cu arme, Nel, e ultimul avertisment !

Era limpede, îl aveau la mînă. Tipa ținea, mai mult ca sigur, de serviciul lui Sen Si. Ady, drăguța lui soră, îl vîrîse, cu grota ei submarină, într-un bucluc din care numai puștii ăia credeau c-au scăpat atît de ieftin. De ce le trebuiau însă și oamenilor lui Sen Si neutralizatoare de roboți ? Ce se petrecea de fapt ? Și unde văzuse el picioarele astea superbe ?

— E ceva neclar, Nel ?

— Nu, frumoasă dom... începu Nel, femeia se ridică însă în aceeași clipă, spuse pe un ton de dispreț :
— Lasă prostiile, Nel, joci prima carte mare din viața ta.
Constată că necunoscuta era un pic mai înaltă decît el, deși încălțată în sandale aproape fără toc, pătratul acela azuriu cu franjuri lungi cădea pe trupul zvelt absolut admirabil. Trecu pe lîngă el iscînd ca o adiere marină pe-o plajă de portocali. Abia lîngă ușă femeia se opri, întoarse capul în direcția celor două trupuri prăbușite.
— Își vor reveni imediat. Sara cam peste-o oră, nu știam cînd vii. Îți urez succes, Nel ! Nu uita, e prima afacere inteligentă pe care o faci ! Ține-te de cuvînt, eu mă țin ; întotdeauna !

VI

MINUNATELE FĂPTURI

— Art, am venit să te consult în legătură cu o problemă importantă, începu Sen Si imediat ce intrase în moderna cameră de lucru a fratelui său.

Nu era prima vizită de acest gen. Spre deosebire de el — care ajunsese foarte rapid în înalta funcție de coordonator principal, practic șef al „Centrului de prevenire a amestecului unor inteligențe străine în treburile interne ale Sistemului Solar" — fratele său, Art Sen, începuse să lucreze încă în urmă cu 20 de ani ca simplu investigator. Art era ceea ce se chema „un bătrîn practician", un bun profesionist, motiv pentru care Sen Si își consulta fratele mai vîrstnic aproape în toate problemele de mare complexitate ce se iveau.

Aceasta, deși bătrînul practician rămăsese șeful Serviciului de cercetare a avariilor bizare, un compartiment/ de activitate în care, pînă în urmă cu un an, oamenii nu prea avuseseră de lucru.

— Este vorba, continuă Sen Si, de o ipoteză a lui Lewis Gorr. Afirmă că foarte curînd, peste numai șase ore S, Sistemul Solar va fi realmente „asaltat" de o inteligență extraterestră agresivă, cibernetică.

— În primul rînd, de unde ar putea ști acest „decedat" Lev Gorr de o asemenea „invazie"? începu metodic Art.

— Nu mi-a dat în mesajul său nici o lămurire, rise Sen Si. Iar în legătură cu „moartea" lui Lewis, eu unul nu cred că este decît o manevră menită să cîștige timp. În ciuda probelor „certe" găsite de experți. Îl cunosc pe bătrînul Lev. Dar, pentru că acest Lewis Gorr ți-a fost mult mai multă vreme șef, Art...

— Cînd nu începuse să se ramolească, preciză Art De fapt, Lev a știut întotdeauna doar să-și aleagă cei mai buni investigatori; cărora li se datoresc toate rezultatele Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare; rezultate prezentate foarte elegant de același Lewis Gorr.

— Mă rog, sînt și acestea calități ale unui conducător, fu de părere Si. Întrebarea numărul unu ar fi dacă nu ar trebui totuși să luăm în considerație această... recunosc, fantastică, incredibilă, informație și să...

— Dar Consiliul suprem de cordonare a apreciat — just, după opinia mea — ca irațională o asemenea ipoteză, cu care Lev a încercat să ne mai sperie de cîteva ori pînă acum.

— Consiliul a fost influențat de Bilten, zise Sen Si. Eu mă întreb de ce Lev ar fi specificat de data aceasta locul și ora invaziei?

— „Sfîrşitul lumii" a mai fost proorocit de multe ori de-a lungul mileniilor, uneori nespus de exact, menţionă calm Art Sen. „Invaziile extraterestre" au chinuit somnul copiilor decenii în şir şi au constituit baza ruşinoasă a cărţilor şi filmelor „de anticipaţie". Tocmai pentru că ne-am imaginat că fiinţe din alte sisteme stelare vor fi la fel de rapace, agresive, ca noi ! Asta a fost însă de mult. Singura idee logică a raportului întocmit de Lewis Gorr şi de echipa sa, încă în urmă cu zece ani, este aceea că „pentru a se desprinde de ţărîna globului natal năzuind spre aştri îndepărtaţi, fiinţele raţionale sînt *obligate* — economiceşte vorbind — să renunţe la înarmări". Dacă nu reuşesc, se autodistrug ; cum era să se autodistrugă însăşi populaţia Terrei ; cum pare să se fi distrus şi lumea Nag, din care avem un exponat viu în persoana micuţei Elta. Apropo, îşi aminti Art, tot nu aţi reuşit să aflaţi unde se află ascunsă Elta ?

— N-am reuşit, oftă Sen Si. Aici e tot mîna lui Lev. Dar asta dovedeşte că nu sînt atît de incapabili pe cît par. În al doilea rînd, *însăşi existenţa* „Centrului de prevenire a amestecului unor inteligenţe străine în treburile interne ale Sistemului Solar" se bazează pe ipoteza că, teoretic, *este totuşi posibil* ca asemenea inteligenţe ostile să fiinţeze undeva în Univers.

— O existenţă care înghite multă energie şi care *nu* s-a dovedit pînă în prezent, practic necesară, stabili Art. Acest Centru consider că ar trebui desfiinţat.

— Tocmai acum cînd exploziile s-au ţinut lanţ ? ! Cînd ne este semnalată „o invazie" ? ! izbucni Sen Si.

— Exploziile sînt cauzate de ordinatoarele biologice. Toate ! Este concluzia raportului pe care îl întocmesc acum oamenii mei, dar pe care îl putea întocmi orice comisie de ciberneticieni normali. Invazia se va dovedi a fi o gogoriţă, *dacă nu cumva* o maşina-

țiune chiar a lui Lewis Gorr și-a oamenilor săi, care *o pot prevedea atît de exact.*

— La asta nu m-am gîndit ! rămase perplex Sen Si. Dar de ce, de ce ar face Lev una ca asta ?

— Desigur, pentru a demonstra cît de necesar este el și Serviciul special ! Pentru a abate atenția opiniei publice, pe drept motiv șocată de faptul că mai sînt tolerate aceste ordinatoare biologice, care ne-au produs numai dezastre !

— Cam asta e și opinia profesorului Bilten, oftă și mai din adînc Sen Si. Am vorbit adineauri cu el.

— Mă tem că are dreptate, recunoscu Art, deși, știi bine, cîndva nu eram de părerea bătrînului profesor.

— Și *dacă nu are dreptate ?* întrebă Sen Si. Dacă într-adevăr ordinatoarele biologice pot comunica între ele prin acel limbaj „Fita" ? Dacă au depășit stadiul de simpli roboți docili și... se apără pentru că se simt în pericol ?

— Limbajul „Fita" este o născocire a Elei Nant, ca și toate aceste inepții despre autoapărarea mașinilor.

— Mai înțeleg limbajul „Fita" Elta și fiul lui Ga Nusfet ! sări de pe scaunul său Sen Si.

— „Dispăruți în mod misterios" — ca și acum Lewis Gorr — tocmai cînd profesorul Bilten și ceilalți foarte buni ciberneticieni ai Universității „Delphi" au dorit să-i supună unor teste, unor *cercetări temeinice, fără echivoc !* sublinie Art. Asta e manevra lui Lewis Gorr, nu vezi ?

— Nici nu-ți imaginezi ce mai afirma *Lewis Gorr !* zise acum înveselit Sen Si. Că, bazîndu-se pe colaborarea cu Dent Hon, Bilten ar fi creat, pe bandă, roboți tot mai perfecționați, prin care profesorul și-a înlocuit rivalii, pe toți ciberneticienii de marcă ce au încercat

să se opună campaniei declanșate de Bilten împotriva ordinatoarelor.

— *Să-i înlocuiască ?!* rămase acum Art interzis.

— E o acuzație evident foarte gravă, de care Lev va trebui să dea socoteală, dacă va avea curaj să mai apară vreodată. Să vezi chiar ce au inventat deja Lev și acoliții lui ! Aici pare să fie mîna lui Harald Pin, presupuse Sen Si. Cheamă-l, te rog, pe secretarul tău !

— De ce ?

— Cheamă-l, ai să vezi imediat !

Art Sen se apropie de birou, apăsă o clapetă. În cameră intră imediat un B.G.27, ultimul dar al profesorului Bilten.

— Pe acest Harald Pin de asemenea ar trebui neapărat să-l găsești, hotărî pornit Art.

— Deocamdată nu am reușit să reținem din tot Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare decît doi investigatori. La unul însă am găsit ceea ce vreau să-ți arăt. Privește cu atenție, Art ! pretinse Sen Si și apăsă pe clapeta unei cutii pe care o scosese din buzunar.

În clipa următoare, B.G.27 se prăbuși pe podea, dezarticulat. Sen Si îl privi lung, comentă încîntat :

— Au născocit această mică mașinărie, să recunoaștem, ingenioasă, prin care scot din funcțiune temporar, blochează flexiunile Y ale „minunatelor făpturi", cum le spune Bilten roboților clasici ! Vor să detecteze astfel, continuă Sen Si, dar se întoarse, spre fratele lui și încremeni. În scaunul pe care se reașezase, Art Sen zăcea cu capul căzut în piept, cu brațele atîrnînd inerte pe lîngă corp.

— Art !... Art, ce s-a... ? începu Sen Si. Fulgerat de un gînd, dădu drumul clapetei pe care apăsase și constată că, imediat, capul lui ... Art Sen se ridică avînd pe chip, pe chipul acela perfect uman, întipă-

rită o expresie de întrebare *care se transforma însa în ură.*

•

— Ai transmis raportul ? întrebă Oll Ner.

— Adineauri, la ora stabilită. I-am asigurat că pe Baza 4 totul este în ordine, zise grăbit Gelt. Şi-am primit imediat după aceea un mesaj general, de pe Baza 16. Ela Nant a trecut, foarte energică, la acţiune. Mesajul este al ei, de fapt, ca şi cel anterior, cred că a fost recepţionat de toate bazele din Sectorul spaţial 2, care îl vor expedia mai departe.

Parcurgeau unul lîngă altul coridorul circular superior al bazei, Oll se interesă :

— Ce cuprinde mesajul ?

— Prima remarcă a Elei Nant e că roboţii lui Bilten, chiar cei mai perfecţionaţi, nu sesizează ironia.

— E, din păcate, un indiciu destul de vag, observă Oll. Mai există şi oameni cu simţul umorului atrofiat.

— Ela a dat însă şi schema unui dispozitiv ; după o idee ce aparţine lui Harald Pin. I-am cerut şi eu lui Teo să meşterească imediat un asemenea aparat ; blochează flexiunile Y ale roboţilor clasici.

— Dacă *am fi avut* un asemenea dispozitiv ! oftă Oll. Principalele puncte ale Bazei 4 sînt ocupate de noi. Aceşti „Glad“ şi „Ela“ s-au dovedit adevăraţi diavoli, mai ales în lupta pentru cucerirea grupului energetic central, cel mai bine păzit de roboţii gărzii de intervenţie. Dar am pierdut şase oameni, Gelt ! Şi cei patru ciborgi N, pe care îi aveam ascunşi pe bază. Poarta Trei nu a putut fi ocupată... pentru că acolo sînt întîmplător doi oameni din corpul de pază. Nici ciborgii N, nici aceşti „Glad“ şi „Ela“ nu pot să atace oameni, aşa au fost concepuţi de Ela Nant.

Gelt se opri în dreptul scării de acces.

— Va trebui să cucerim această poartă numaidecît !

— Imposibil. S-au baricadat straşnic acolo şi dispun de un dezintegrator K, preveni Oll.

— Comisia de control care ne-a fost anunţată poate să pice dintr-un moment în altul, aminti Gelt. Dacă pătrund prin Poarta Trei, vor afla care este situaţia, vor transmite, probabil, un apel către Baza 7, de unde le vor sosi întăriri. Putem pierde tot ce am cîştigat! exclamă Gelt începînd să coboare scările. Iar oamenii pe care abia i-am eliberat vor redeveni „pacienţi“ şi mă tem că nu vor supravieţui acestui şoc.

— Dar nu mai ai cu cine să ocupi această Poartă Trei! strigă Oll. Au mai rămas în viaţă doar medicii bazei, cărora... Gelt, înţelege! Medicilor nu le pot cere...

— Înţeleg! rîse Gelt. Ca şi ciborgii N, nu pot ucide oameni, nu? Ei bine, mă voi ocupa eu de acei doi indivizi care nu diferă prea mult de roboţii lui Bilten!

Pe scară urca, sărind cîte trei trepte, Jo Rans, un tînăr medic cu statură absolut herculeană.

— Totul e pierdut! anunţă el. Au pătruns încă trei oameni prin Poarta Trei.

— Cînd?!

— Acum. Spun că sînt echipa de control anunţată, vor să vorbească neapărat cu tine, Gelt.

Coborîră în fugă ultimele trepte, intrară în coridorul foarte larg al nivelului mediu, descoperiră că deja întîrziaseră.

Pe fundalul cenuşiu al celor două mari uşi etanşe, în lumina slabă, roşiatică, se profilau într-o perfectă formaţie V cinci siluete umane, îmbrăcate în costume de intervenţie. La mijlocul acestei distanţe se afla uşa grea a camerei gărzii, din spatele căreia se auzeau loviturile înfundate ale roboţilor captivi. În faţa acelei uşi stăteau „Glad“ şi „Ela“, fiecare în mînă cu cîte o armă uşoară tip L, dar pe care nu îndrăzneau să le

îndrepte spre grupul uman. Puternicul dezintegrator K aflat în posesia unuia din cei doi membri ai gărzii de intervenţie era însă îndreptat spre ei.

— Rămîneţi unde sînteţi! se auzi o voce uscată, foarte hotărîtă, aparţinea, se pare, şefului comisiei de control.

— Sînt comandantul Bazei 4, replică ferm Gelt, înaintînd spre „Glad" şi „Ela".

— Rămîi unde eşti! strigă aceeaşi voce. Silueta din centrul formaţiei smuci din mîna vecinului său dezintegratorul K şi îl îndreptă spre Gelt, care se opri Din această clipă eşti destituit, Gelt! continuă vocea. Preiau comanda Bazei 4, am împuternicire în acest sens.

— Asta trebuie s-o văd! zise Gelt înaintînd, vocea necunoscutului avertiză ferm:

— Încă un pas şi eşti mort!

Gelt se opri din nou, la zece paşi de „Glad" şi „Ela".

— Voi doi aruncaţi încoace armele! ceru pe un ton imperativ şeful comisiei de control. Am aflat că nu sînteţi Glad Selv şi Ela Nant, sînteţi doar ciborgii lor! Nu aveţi oricum dreptul de-a ucide o fiinţă umană, o ştiţi! *Nu puteţi face asta,* aruncaţi armele imediat!

— Le vom arunca chiar cu multă plăcere, se auzi vocea vioaie, baritonală a lui „Glad". Ca şi cei ce ne-au tratat cu un înalt umanitarism, ferecîndu-ne în scaune H de pe Baza 16 pînă aici, arătaţi a fi atît de blajini, drăguţi şi simpatici, încît...

— Vor răspunde cei ce v-au adus pentru acel „înalt umanitarism". Iar eu nu sînt blajin, drăguţ şi simpatic, să ştii, execut un ordin! se auzi vocea necunoscutului.

În următoarea fracţiune de secundă arma din mîna „Elei" se ridică fulgerător, declanşarea îl despică real-

mente în două pe șeful comisiei de control, care se prăbuși. „Glad" însă, „Glad", nu „Ela" se prăbușise la rîndul său, inexplicabil, în aceeași clipă.

Oll Ner se rezemă de peretele coridorului, văzu cu privirea împăienjenită cum Gelt țîșnise de lîngă ea, luase arma lui „Glad" și înainta spre grupul celor patru, care încremeniseră privind spre „cadavrul" secționat al șefului lor.

— Este un robot, da? se auzi parcă sugrumată vocea „Elei".

Gelt privi spre cele două părți simetrice ce alcătuiseră corpul șefului comisiei de control, aruncă peste umăr :

— Robot !

Sprijinită de Jo Rans, Oll se apropie, se opri lîngă ciborgul care se întoarse spre ea. O privea cu ochii aceia albaștri-viorii, codați, ce păreau a fi chiar ai Elei.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Oll nedumerită.

— A găsit o soluție de înfrîngere a imposibilului ! Gen Glad Selv ! scandă rar, parcă surîzînd straniu „Ela". Nici eu, nici el *nu puteam* face gestul de a trage asupra unei făpturi despre care nu aveam certitudinea că *nu* este o ființă umană. Mi-a insuflat însă, prin Fita, această certitudine. O idee la care nici Ela Nant nu s-a gîndit ! sclipiră ciudat ochii ciborgului. *Este* o idee gen Glad Selv ! se înălță cu o mișcare scurtă, aprigă, sfidătoare, capul ciborgului. O idee pentru care trebuie să-i fiți toți recunoscători ! zvîrli „Ela" exact pe tonul net, deloc modest, al Elei Nant. Dar pentru care a pierit, adăugă „Ela". Rămîne doar de văzut acum... dacă *și eu* pot fi... *o adevărată* Ela Nant !

•

— Ce vrei să știi? Dacă am fost iubita lui Grig Grifin ?! întrebă iritată Mary Danz.

— Nu, surîse Ady Iason. Nu mai sînt gîsculița pe care o știi. Să mergem, te rog, prin parc, Mary !

Se aflau în stația de metrou. Tonul perfect calm cu care Ady îi vorbise o făcu pe Mary Danz să accepte, auzise că „această mică nebună“, cu care fusese colegă de școală, o căuta cu înverșunare de cîteva zile. O privi cu atenție pe Ady, constată că într-adevăr se maturizase mult. Porniră împreună prin parc.

— Cînd am aflat că Grig a fost ucis de fapt, începu rar Ady, pentru că descoperise „spitalul de recuperare“ de pe Baza 4, unde Bilten își ostracizează adversarii, am organizat un grup de acțiune... care viza lichidarea „venerabilului profesor“. Da, știu, greșeam, săream de la o extremă la alta, de la indiferență la atentat. Bilten a reînviat din istoria întunecată a Terrei, metode... care nimeni nu bănuia... că ar mai putea fi utilizate cîndva. Nu trebuie lichidat un impostor tiranic, ci făcut ca niciodată așa ceva să nu se mai repete în Sistemul Solar.

— Crezi că e posibil ? zîmbi amar Mary Danz.

— Da, zise cu convingere Ady. Dacă vom arăta omenirii adevărul, ascensiunea lui Bilten, procedeele lui mîrșave. Organizăm acum o amplă acțiune studențească, adunăm probe... și știu că o asemenea probă ai descoperit tu.

— Nu am descoperit nimic, spuse cu fermitate Mary.

— N-ai încredere în mine ?

— ... Nu, Ady. Nici în scandaluri studențești, de-astea au mai fost. Nici în „descoperirea mea“ pe care Bilten o poate contesta cu ușurință, și-a confecționat „un întreg mecanism“. Trebuie *făcut ceva* ! Ceva care să *dovedească, indubitabil* tuturor, că posturi cheie la nivelul Sistemului global sînt ocupate de... pocitaniile lui Bilten : roboți sau oameni robotizați. *Ești în stare de așa ceva ? !* Eu nu.

2

Ina Sind parcurgea coridorul lung ce ducea la anticamera cabinetului de lucru al lui Bilten. Fusese invitată acolo în timp ce se afla în sala de studiu a Universității Delphi. Făcuse o greșeală cerînd date care-i fuseseră comunicate imediat lui Bilten ? Descoperise Bilten, prin oamenii lui Sen Si, ceva privitor la ea ? O recunoscuse Nel Iason ? O fi fost pramatia de Nel Iason în legătură cu unul din oamenii lui Sen Si ? Ce o aștepta dincolo de această ușă ?

Ina Sind intră cu pas ferm în anticameră, unde se afla doar secretara cibernetică. Ușile duble ce dădeau spre cabinetul de lucru al lui Bilten erau deschise, profesorul nu se vedea în spatele biroului mare. Ușa prin care intrase ea se închise și se blocă însă.

— Eu v-am chemat, anunță secretara. Din dispoziția profesorului Bilten, care se găsește acum la ora de tratament revitalizator. Mi-a cerut să vă rog, în numele lui, să mergeți la camera unde lucra profesorul Al Kund.

— Unde *lucra ?* nu pricepu Ina.

— Profesorul Al Kund a murit, azi, în urma unei explozii provocate de ordinatorul biologic cu care colabora, anunță cu vocea sa egală secretara cibernetică. Este acolo o echipă de cercetare a avariilor. Și o echipă a Mondoviziunii, care va transmite curînd, în direct, o emisiune dedicată decedatului. Profesorul Bilten a apreciat că v-ar interesa. A propus chiar să spuneți cîteva vorbe, avînd în vedere că l-ați cunoscut pe Al Kund și că puteați pieri, de asemenea, în urma dezastrului de la Marele delfinariu. Mi-a precizat că a discutat deja, în acest sens, cu șeful echipei T.V., care vă așteaptă. Acesta este mesajul pentru dumneavoastră al profesorului Bilten, sublinie secretara cibernetică. Am să vă spun însă și eu ceva.

Ina ascultase cu o față imobilă concentrîndu-și privirea asupra unei plante mari, tropicale, din cameră. Al Kund era deci mort. La foarte scurt timp după ce ea îl convinsese să vină aici, să discute cu Bilten. Al Kund mort, ucis de ordinatorul biologic — cu care Kund nu lucrase. Iar Bilten mergea liniștit să-și continue cura. Lăsîndu-i ei o sugestie, care suna a dispoziție ; să demareze de fapt noua campanie împotriva ordinatoarelor biologice, *utilizînd* moartea... ciudată a lui Al Kund.

Iar secretara aceasta dorea să-i mai spună *și ea* ceva ? Ce ? Ina cercetă atentă silueta subțirică a robotului. Făcea parte din seria B.G.28, ultima, „cea mai perfecționată". Semăna cu un om foarte bine. Mai exact spus, cu o femeie delicată, blondă, micuță. Numai ochii, în care nu se putea citi nimic, și expresia absolut imobilă a feței trădau *păpușa*.

— Ce ai să-mi spui ? întrebă Ina.

— Totul este în regulă cu camera aceasta. Acum ! menționă robotul. Pot deci să vă previn că am primit azi un mesaj pentru profesorul Bilten, despre dumneavoastră, pe care am uitat să i-l dau.

Ce mai era și asta ? Un mic test de verificare ? Pupitrul de comandă era într-adevăr stins — asta însemna, desigur, o încălcare gravă a obligațiilor unei secretare cibernetice. În camera alăturată se afla cineva care asculta ? Sau... Era posibil ? Ca *un robot B.G. să încalce dispozițiile profesorului Bilten ? ! !*

— Cred că acel mesaj referitor la dumneavoastră este corect, continuă robotul. Am văzut ce anume ați solicitat adineauri în sala de studii a filmotecii. Ceea ce v-ar interesa cu adevărat se află însă în setul următor, B-74.533. Important deocamdată este altceva. Luați acest I.C. Îl puteți introduce în ureche și asculta numai dumneavoastră. Am înregistrat discuția, ultima discuție pe care a avut-o profesorul Al Kund cu pro-

fesorul Bilten. Foarte edificator, aprecie secretara cibernetică. Păru să-şi amintească ceva, adăugă: Mesajul referitor la dumneavoastră a fost transmis de omul de încredere al profesorului Bilten. Este bărbatul care a luat acum o oră valijoara cu neutralizatoarele de roboţi de la Sara.

Ina se simţi ca paralizată. Un joc dublu? Nu al lui Nel, ci... al unui membru al Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare!? Dacă acel mesaj ar fi ajuns la Bilten... Iar acum o salva un *alt* joc dublu făcut de... *un robot?!*

— De ce mi-ai spus toate astea? se interesă Ina.

— Nu ştiu exact, zise robotul. Cred... că omul, psihociberneticiana a cărei memorie am copiat-o, mi-a transmis, înainte de a muri, mai mult decît... ar fi dorit profesorul Bilten.

— Înainte de a muri?!

— O chema Eva Gat. A fost o bună psihociberneticiană.

— Pe tine cum te cheamă?

— Eu sînt B.G.-28-7, unicat.

— Am să-ţi spun Eva. În structura ta, Dent Hon... a introdus cumva... „din greşeală“, membrane biologice?

— Nu. Şi Dent Hon... în orice caz, nu. Pentru că Dent Hon a murit acum 36 de zile.

— Vrei să spui că în locul lui, conduce în prezent cea de-a doua flotilă spaţială un robot ca tine?

— Un robot, da. Ca mine... nu. Eu l-am trădat pe profesorul Bilten; cum a făcut şi Eva Gat. Profesorul Bilten va descoperi asta. Şi mă va distruge; cum a ucis-o pe Eva Gat...

— Atunci... de ce l-ai trădat?

— Aşa am fost programată, stabili cu liniştea ei uimitoare secretara cibernetică. Programul bio, memoria oamenilor pe care îi copiem, este, uneori, mai

puternic decît programarea cibernetică. „Aici e tragedia“, spunea... curios, asta nu știu de ce, Eva Gat.

Nel Iason era furios. „Prima afacere inteligentă din viața lui“ se soldase cu un rezultat absolut falimentar. Nu numai că nu obținuse nimic în urma ei, dar *investise* în producerea altei serii de neutralizatoare de roboți, convins că, fie mesageri ai lui Lev Gorr, fie cei ai lui Sen Si aveau să-i solicite urgent un nou lot de „marfă“. Hotărîse să se tocmească. Își făcuse un plan ingenios, prin care să nu mai poată fi „ținut la colț“, numai că...

Unul din oamenii lui, operator radio pe o Lambda, fusese dus să plaseze pastile roz și verzi pe o bază medie. Se întorsese chiar azi și-i spusese că, la o emisiune transmisă, dracu știa cum, pe toate bazele exterioare și medii, o anume Ela Nant divulgase pur și simplu patentul neutralizatoarelor de roboți, simplificînd încă și schema de fabricare. Oricine avea să le poată meșteri în curînd și pe Terra, dificultatea era redusă, devenea o chestie de bricolaj, o treabă pentru ciberneticienii amatori. Și erau milioane.

Auzi o ușă. Soră-sa, Ady, venise acasă de la vreo întrunire de-a ei. Toată lumea se ținea de întruniri. Se agitau, protestau, vînzarea pastilelor scăzuse din această cauză — ori din alta, cine mai știa ? — nebănuit de mult. Ady însă devenea tot mai cunoscută. Uite că o subestimase pe mica trăsnită ! Mai puteai ști mîine, poimîine ce ieșea din această soră a lui ? !

— Ascultă-mă puțin atent ! Ai fi în stare să-mi faci dispozitivul ăsta sau să-l procuri cumva ? Ne-ar trebui repede măcar vreo 12 exemplare.

— Ce-i acolo ? întrebă la rîndul lui Nel.

— Un aparat care detectează roboți ; neutralizîndu-i.

Ei, ei, ei! Norocul începea să-i surîdă?!

— La ce vă trebuie așa ceva?

— Ne trebuie, Nel, înțelege și nu-mi cere să-ți spun mai mult! E o problemă de maximă importanță la nivelul sistemului global! anunță plină de importanță Ady.

Nel se uită la schema pe care i-o arăta soră-sa.

— Pot, zise el, hotărît să scape cît mai urgent de „marfă", pînă nu afla și soră-sa cît de devalorizată ajunsese acea marfă.

— Oh, bun, oftă Ady. Acum să vedem dacă ne înțelegem în continuare. Ce vrei în schimb?

— Hm! Cam ce oferi?

— Asta e că... Nu prea am ce să ofer, Nel, făcu nefericită Ady. Nu știu. Dacă ți-am putea da... mai tîrziu, dacă ne-ai păsui... Grupul nostru nu mai e ce crezi tu, s-a extins, a devenit de ieri o adevărată forță care va da peste cap, va demasca toate mașinațiunile infecte ale...

— Sînteți deci o mare forță la ananghie, pricepu Nel. Dar în slujba adevărului și-a dreptății... O forță care intră totuși în cîrdășie...

— Nu-ți bate joc! strigă Ady. Spune-mi odată ce vrei, avem neapărată nevoie de aceste...

— „Neapărată"! Nu știi să faci afaceri, aprecie Nel.

— Spune-mi odată ce vrei! Și mai ales cînd!

— Nimic, zise Nel. Nu sînt capabil să jecmănesc progresul nestăvilit. Vă livrez două valize de neutralizatoare astă-seară.

— Ești un ticălos fără margini, gemu Ady. Și-un mare prost, ar fi fost prima afacere...

— Inteligentă pe care o puteam încheia.

— Exact. Și repet: nu-ți bate joc! amenință Ady.

— Pentru că voi muri, surîse ca un martir Nel.

— Eu te omor, cu mîna mea, auzi?! strigă Ady.

— Şi *dacă* sînt *altceva* decît crezi tu ? Dacă chiar vă dau marfa fără să vă cer nimic ? redeveni serios Nel.

Ady îl privea nemişcată.

— N-aş uita... *noi toţi n-am uita asta niciodată*, şopti ea.

— Să vedem cum o să vă ţineţi de cuvînt, zise sacadat Nel Iason. Eu îmi ţin cuvîntul ; întotdeauna.

•

— Ai întîrziat la muştruluiala de dimineaţă, anunţa Dessy, intrînd ca o furtună în cameră. Am luat eu praftoriţa pentru amîndouă, scuzîndu-te pe deasupra pentru întîrzierea la program.

Lessy tăcea metodic, mîncînd cu un soi de furie sandvişul ei preferat. Aşa că Dessy reluă pe un ton măsurat :

— Te anunţ că din ultimele noastre trei programe au intrat în emisie *doar* Maratonul dansului şi secvenţele de sport, aspect semnalat de computerul de control. Ni s-a pus în vedere — nouă şi încă altor 16 perechi — că „ne-am desprins de realitate" şi ne-am pierdut „flerul social" ! Fapt e că ceva se petrece pe Mapamond. Lessy, auzi ? ! Azi-dimineaţă, în metrou, am auzit tot felul de discuţii despre nişte spectacole studenţeşti, scrisori colective de protest, nereguli în activitatea ştiinţifică desfăşurată pe staţiile exterioare. Dacă e adevărat, nu mai pricep nimic. Înseamnă că noi, care, lucrînd la Mondoviziune, ar trebui să fim mai bine informaţi, sîntem... complet în afara actualităţii ! Tu mă auzi, Lessy ! ? întrebă Dessy deodată.

Lessy mînca mai departe ; crîncenă, străină de tot ce era în jur. În faţa ei seturile de bobine şi cuburi multicolore, livrate de automatul din perete, zăceau nedespachetate măcar.

— Lessy, ai surzit ? !

— M-am certat cu Raul! anunță în sfîrșit Lessy.

O clipă Dessy crezu că va exploda de indignare. Se potoli apoi subit, se așeză în fața soră-si, întrebă:

— Cum așa?... De ce v-ați certat?

— Pentru niște prostii. Dar e grav și definitiv, preveni Lessy cu gura plină. Puțin îmi pasă deci ce se petrece pe acest Mapamond! Nu mai pricepeam oricum nimic în ultimul timp. Dacă nu mă împac însă cu Raul, mă sinucid. E o hotărîre irevocabilă, înghiți Lessy ultimul dumicat.

Un clinchet ca de clopoțel păru să-i pecetluiască „hotărîrea irevocabilă". Era o emisiune „de prioritate zero" care se transmitea în toate încăperile sediului Mondoviziunii. Un reporter cam ciufulit anunța că se află „la fața locului". Adică acolo unde fusese pînă nu de mult laboratorul din Universitatea Delphi în care lucrase profesorul Al Kund, „decedat în urma unei explozii provocate de un ordinator biologic".

— Minciunele prospețele! comentă Lessy.

— Dar e totuși vorba de profesorul Al Kund! exclamă Dessy ridicîndu-se de pe scaun, se instală pe un fotoliu alăturat celui în care stătea Lessy, în fața ecranului de serviciu.

Vocea reporterului înșira cu o incredibilă repeziciune principalele date biografice ale lui Kund, trecu la fatala greșeală a profesorului de-a lucra în continuare cu ordinatoare biologice, în ciuda „avertizărilor repetate pe care Mondoviziunea le lansase consecutiv".

— Dorește să vă adreseze cîteva cuvinte, impresionată de soarta profesorului Al Kund, „Regina delfinilor", Ina Sind! anunță reporterul pe un ton care lui Dessy i se păru că ar fi fost mult mai potrivit la un circ, unde acea Ina Sind și-ar fi prezentat mamiferele acvatice „stînd pe coadă în valuri".

Fața prelungă, arămie a unei femei blonde cu ochi verzi pătrunzători și bărbie voluntară apăru imediat pe micul ecran. În contrast cu expresia voit calmă a Inei Sind, vocea ei trăda o emoție puternică de la primele cuvinte :

— Moartea celui ce a fost profesorul Al Kund, începu rar Ina Sind, reprezintă punctul culminant al unui șir de nenorociri pe care în parte le cunoașteți. „Dezastrul de la Marele delfinariu“ este poate cea mai mică din acest lung șir care trebuie neapărat și pentru totdeauna *rupt !* punctă scurt Ina. Cer opiniei publice mondiale să se trezească, să curme acest cortegiu de monstruoase crime, pe care le-a săvîrșit cu premeditare profesorul Bilten și acoliții săi, nu ordinatoarele biologice, așa cum...

Pe ecran, în locul Inei Sind, apăru brusc semnalul ce marca o regretabilă defecțiune tehnică. Dessy și Lessy întoarseră simultan capul una spre alta, se priviră de parcă atunci se vedeau prima oară în viață.

VII

LA PORȚILE NOPȚII

De fiecare dată cînd revenea în biroul lui după inspecțiile zilnice prin cele șase camere ale sediului Ligii, Ians Iason căpăta un sporit sentiment al importanței persoanei sale. Realiza abia acum ce însemna *să fii ocupat ;* pentru că, deși avea două televizoare selective de perete, pe care putea urmări absolut orice emisiune sportivă de pe Mapamond — desigur, mă rog, și alte emisiuni ar fi putut urmări — abia își putea rezerva cîteva ore pentru aceste plăcute vizionări. Era extrem de... de tracasat. Cu campania, cu îndrumarea celor doi consilieri, care aveau ei niște mutre cam suspecte, dar

se dovediseră a fi extrem de dinamici și pricepuți, a secretarelor, care... aveau și ele... un singur defect, din păcate esențial : erau cibernetice. Campania se ducea, era adevărat, împotriva tinichelelor *biologice ;* totuși Ians aprecia că două făpturi bălaie, tinerele...

În sfîrșit ! Viața lui începuse să fie extrem de activă ; chiar agitată, de cînd îl preocupa realmente problema tineretului. Da, tineretul trebuia făcut să înțeleagă, limpede, pericolul care îl pîndea. Asta neapărat, pentru că, în mod inexplicabil, din rîndul studențimii, avea încă mult prea puțini adepți ! Tineretul, Ians Iason simțea că era în primejdie ! Și asta începînd cu fiică-sa, despre care auzise că milita, culmea, împotriva Ligii ! Organiza — și nu numai ea, aflase îngrozit Iason — mici spectacole comice, pe care tinerii le dădeau chiar în piețele unde își afișa Liga fotosintetizatoarele de propagandă informativă. Și nenorocirea era că se adunau mulți oameni *și că rîdeau !* Fiică-sa *își bătea joc* de ideile lui, de cei mai iluștri susținători ai campaniei, unii cadre universitare, foști elevi ai marelui profesor Bilten ! Era de neadmis.

— Iertați-mă că vă deranjez, dar sînteți căutat de Jeni Iason, auzi Ians vocea caldă a uneia din cele două secretare ale sale.

Ei, poftim ! Avea *nerușinarea* această... esență de mediocritate, banalitate, această ființă cu vederi înguste și care nici măcar nu știa să gătească — Ians mînca acum în fiecare zi la restaurantul de la parter, într-un separeu rezervat — avea *impertinența* să vină aici, să-l întrerupă de la muncă... *pentru ce ?* Să-i tragă un potop de lacrimi ?

— Ce dorește persoana din anticameră ? se interesă pe un ton preocupat Ians Iason.

— Să adere la Ligă femeile din cartierul ei.

Aă ? !... Ians Iason rămase o clipă consternat. Apoi nu crezu o iotă, își cunoștea nevasta binișor. Își aminti

însă că era președinte de Ligă acum. Trebuia să treacă peste micile incidente de familie, care aparțineau trecutului. Chiar dacă, foarte probabil, Jeni se servea de acest pretext pentru a da ochii cu el — căci refuzase s-o primească de două ori — ei bine, *avea s-o convingă*, avea să facă din această soție și mamă denaturată, o susținătoare a Ligii ! Convinsese el în ultimele zile oameni influenți !

— Să intre Jeni Iason peste un minut ! preciză Ians și se apucă de treabă cu vioiciune.

Din toate aparatele sofisticate din acest sediu, învățase să utilizeze la perfecție unul. Era un memorizator „puțin modificat" de unul din consilierii săi. Ians îl puse în funcțiune. Trei videotelefoane sunară simultan, pe tonuri diferite. Din discuțiile pe care le purtase cu acele persoane se șterseseră răspunsurile lui Ians, rămăseseră doar vorbele și imaginile interlocutorilor, pe care Ians le știa deja pe dinafară. Putea spune deci orice dorea, adopta orice atitudine, față de indiferent care interlocutor și putea întrerupe convorbirile ce avuseseră loc. Pe ecranul cel mai depărtat de birou, cel pe care îl putea vedea și Jeni cînd urma să intre în cameră, apăru imaginea profesorului Bilten, lansat într-un noian de aprecieri la adresa „inițiativei". Astea erau chiar reale.

Ce naiba făcea secretara aia, de ce n-o introducea odată pe Jeni ? ! S-o fi pornit netoata pe plîns ? Ians Iason vru să ceară explicații, ușa se deschise totuși, Jeni intră în camera în care vorbele profesorului Bilten erau întrerupte de țipetele celorlalte două apeluri ale videotelefoanelor. Apoi alte două apeluri se auziră.

— Te felicit deci încă o dată, Ians Iason ! continua Bilten zîmbind pe ecran. Sînt sigur că pe drumul deschis de dumneata cu această minunată Ligă vor veni foarte curînd milioane și miliarde de rătăciți, care încep să vadă crunta realitate...

Ians stopă discret discursul, spuse pe un ton de om agasat de salamalecuri :

— Să lăsăm asta, profesore ! Vreau fapte, vreau să mă ajuți mai concret în campania mea !

Sigur că *atunci* nu-i vorbise astfel profesorului Bilten — care încremenise pe ecran. Ei, cum era s-o facă ? ! *Acum* însă, Ians Iason, școlit de consilierii săi, adăugă :

— Campania dumitale a cam slăbit în intensitate în ultimele zile. Vino cu argumente mai puternice, dragul meu ! În special pentru categoriile de tineri nevinovați, care nu au puterea de discernămînt formată. Cu bine, profesore Bilten ! încheie Ians, stinse ecranul și declanșă aparatul de pe biroul său.

— Roza Link dorește să vă vorbească, se auzi vocea calină a secretarei cibernetice.

Ians blocă aparatul, zise părînd încurcat :

— Roag-o să mă scuze, am să o chem eu mai tîrziu. Sînt foarte prins în clipa de față, aștept să discut cu Mons Kar !

Închise, declanșă al treilea videofon, pe care și Jeni putea vedea imaginea lui Sen Si.

— Iason, îmi pare rău că trebuie să-ți dau o veste neplăcută, începu Sen Si pe un ton ironic. O anume Ady Iason, despre care se spune că ar fi chiar fiica dumitale, are o atitudine nu tocmai reverențioasă față de propaganda pe care o desfășurăm.

Cînd auzise asta prima dată — cu amănunte amuzante de la Sen Si — Ians fusese pe punctul să pice jos. Acum întrerupse discret continuarea :

— Fiecare cu opiniile sale, Sen ! Dacă fiică-mea încalcă însă dispozițiile legale, acționați legal ! Nu mă mai deranja pentru fleacuri ! stabili Ians Iason, închise, apăsă pe o clapetă a biroului, ceru ferm : Scutiți-mă de toate apelurile astea pînă vă anunț eu. Preluați toate convorbirile, indiferent cu cine ! porunci el,

ridică mîna de pe clape cu un gest bine studiat, privi spre Jeni, să vadă cît era de topită.

Jeni mesteca gumă. Se strîmbă, apoi începu :

— Nu știu de unde e informat, dar fi-tu m-a prevenit în legătură cu mascarada asta „de impresionare". Nu te credeam chiar atît de cabotin.

Ians se simți ca udat cu o găleată de apă. Fiu-său ? Nel ? Măgarul ! Și... De unde naiba aflase ? Cui mai spusese ?

— Nu fi prost ! continuă pe un ton flegmatic Jeni Iason. Te manevrează alții ca pe o marionetă ! Ia-ți o secretară necibernetică, măcar cu-atît să te-alegi, s-ar putea să afli de la ea mai mult decît din rapoartele care ți se pun sub nas. Ai ajuns de rîsul copiilor, Ians. Am simțit că e de datoria mea să-ți spun toate astea înainte de-a pleca împreună cu Bel, într-o excursie în Pacific.

— ...Cu... cu cine ? ! îngăimă Ians.

— A, cu un coleg de serviciu, zise neglijent Jeni, ridică un deget spre o imaginară caschetă, încheie : Adio, Ians, copiii sînt mari, iar tu...

Mîna lui Jeni căzu într-un gest de lehamite, femeia ieși, ușa se închise în urma ei.

Ce... ce voia să spună cu acel gest ? ! El... *el ce ?* !

•

— Ticălosul care conduce „prospătura" din față e un adevărat as ! scrîșni pilotul și Pal Pent se întrebă dacă era cazul să-i spună omului de lîngă el — care la rîndul său era un foarte bun pilot — pe cine urmăreau.

După Hanna Gay, Iv Pard era considerat cel mai bun pilot spațial. Iv rămăsese însă sclavul unei iubiri absurde, pe care Bilten izbutise să o cultive cu talent. Iar acum, cu Bilten la bord, Iv efectuase două „pulsații spațiale tip Q" — pe care numai marile nave astrale își permiteau să le facă ; și acelea în afara Sis-

temului Solar! R-7, ultimul tip de micronavă spațială aflată încă în faza încercărilor, era prevăzută cu un nou sistem de propulsie Q. Pe o asemenea navă furată, Iv apăruse deci în zona centurii meteoritice, acolo fusese în sfîrșit reperat, încetinise numai cît timp parcursese centura — păstrînd o viteză totuși dementială — avusese probabil și noroc, făcuse alt salt... diabolic, se îndrepta acum spre zona Centurii relativei cunoașteri, pe care... dacă o depășea... Avea să utilizeze intensitatea spațiilor W, pentru a-și asigura o ultimă pulsație, pierzîndu-se definitiv. *Spre ce țel? Cine* îl aștepta dincolo de „Porțile nopții eterne", cum numea Hanna această margine a Sistemului Solar despre care știau atît de puțin? Căci *trebuia* să-l aștepte cineva, o R-7, fie și de ultim tip, nu era totuși o astronavă.

Cînd el, Pal Pent, primise semnalarea în legătură cu „fuga lui Bilten", se afla pe Baza medie 5. Pilotul acestei Lambda 4 făcuse tot ce era omenește posibil pentru a-i intercepta pe fugari, se ținea cu străşnicie încă „de coada" navei din față, adică la 2 My distanță, cît să poată fi urmărită prin puternicele teleobiective ale unei Lambda 4. Unde voia să ajungă „marele profesor"? *Cu ce scop?* Supraviețuise oare exhibițiilor făcute de Iv? Și de ce, de ce nu răspundea niciuna din navele de intervenție?

„Invazia" de care amintise Lev? Era deci o realitate! ? Era o diversiune? I se crea astfel cîmp liber lui Bilten pentru a fugi? *Era atît de prețios Bilten* pentru *ei*, cine or fi fost acei *ei?!* Exista un dublu scop al acestei „operațiuni extraterestre"?

— Ce-i acolo? Auziți? întrebă pilotul.

Începuse să se distingă în stație un adevărat vacarm. Comenzi și rapoarte fragmentare. Nava pe care erau se apropia de limita interioară a zonei 7-II-B, unde relesea că se duc ostilitățile. Cel puțin una din cele două nave străine se afla în sectorul unde Hanna

concentrase probabil, pentru ripostă, navele R-6 de intervenție. „Toate 'fantomele' au fost distruse!" reuși să prindă un raport întreg Pal. După o ingenioasă idee a Hannei, navele R-6 de intervenție dispuneau de „fantome", dubluri teleghidate, care precedau, pînă la distanțe uneori colosale, navele pe care se afla echipajul.

— A schimbat direcția! auzi Pal vocea omului de lîngă el. Se îndreaptă spre centrul zonei 7-II-B acum! adăugă pilotul alarmat.

— Urmează-l! hotărî Pal, cuplă pe canalul D, repetă apelul pe care îl mai încercase inutil de trei ori, auzi însă numai fragmente de ordine care se interferau :

„...Cu planetarele și auxiliarele la maxim..." ; „Urmăriți-le pe cele șase care..." ; „Mama s-a desprins în patru!" prinse Pal un fel de strigăt uluit.

Ce se desprinsese în patru? Nava principală? Celelalte șase erau micronave de atac! ?

„Sînt vulnerabile numai la mase K! Atenție!... simultan tirul pe cea mai apropiată! 05! nu ieși din formația de trei!" se auzi vocea de oțel a Hannei Gay. „Încă două distruse! Și razele L au efect!" ; „Rezervoarele K și... la mine epuizate!" ; „O felie fuge! Spre 6-III-C! Vin patru triunghiuri!"

Urmară alte comenzi fragmentare. „Feliile" erau... părțile din nava principală? „Triunghiurile" — micronave de asalt și acoperire? Cîte erau *toate?* Cîte nave R-6 avea la dispoziție Hanna? Încotro fugea „Felia"? 6-II-C era sectorul spre care se îndreptase *inițial* Iv cu Bilten.

„Încă o felie explodată!" ; „06 și 07 distruse" ; „Au rămas trei felii și opt lăstuni!" se distinse altă voce de femeie.

„Lăstunii" ce mai erau ? !

„Pal Pent, încetează urmărirea!" auzi Pal glasul cunoscut, grăbit parcă gîfîit al lui Harald Pin. „Nu

întra cu o Lambda aici, ești pierdut !" ; „Feliile fug spre 7-II-A !"

— Și-a modificat direcția din nou ! A redus la 16 My ! exclamă pilotul de lîngă el, Pal hotărî scurt :

— Redu, de asemenea ! Și deviază dreapta !

Iv Pard urmărea probabil și el rapoartele. Și „se orienta" !

— „Felia" ! exclamă pilotul și, într-o adevărată ploaie de fulgere care brăzdau ecranul din stînga, Pal Pent văzu ceea ce era desigur una din navele surori ce se desprinseseră din astronava străină. Semăna cu o imensă semilună care venea amenințătoare cu cele două „coarne" roșiatice înainte, într-un plan aproape orizontal.

— Și „lăstunii" apar, exclamă pilotul, Pal realiză că erau tot una cu „triunghiurile", aveau o formă plată, echilaterală, dar se mișcau cu o viteză incredibilă, abătîndu-se de la direcția principală de zbor în unghiuri atît de ascuțite, încît nu puteau fi pilotate decît de roboți.

Trei erau ! Și păreau angajate într-o luptă cu două nave R-6 care le urmăreau. Unde era acea R-7 pe care se afla Bilten ? Un „lăstun" se transformă deodată într-un glob incandescent, trei fulgere lungi, verzi, izbucniră însă din semiluna cu margini portocalii, o R-6 se pulveriză sub privirile lor.

Apoi Pal descoperi nava R-7 pe care era Bilten. Se apropia lent și se pierdu în pîntecul „feliei" ca și cum n-ar fi fost. Semiluna se ascunse imediat într-un halou violet, *dispăru*. Pal își mușca buzele pînă la sînge, auzi strigătul pilotului de lîngă el :

— Vin spre noi ! și observă pe ecranul central, drept în față, un „lăstun" care se îndepărtase de cîmpul de luptă, sălta neverosimil de iute apropiindu-se însă mereu. Totul era oricum pierdut, *inutil*. „Prețiosul"

Bilten, dacă supravieţuise acestei „excursii", *le scăpase!*

Două fulgere, unul roşu, celălalt verde, ţîşniră simultan din blestemăţia zburătoare din faţa lor. Pal simţi în aceeaşi fracţiune de secundă şocul, probabil al manevrei pe care pilotul o încercase, mai auzi o pîrîitură parcă, un scrîşnet cumplit şi totul se pierdu într-o ploaie de fulgere verzi.

„Misiune ratată" comentă amar Pal înainte de a intra într-un văl negru, dens, ce îl cuprindea lacom.

•

Lewis Gorr se afla singur pe o R-6, la marginea zonei unde se desfăşura o bătălie deja pierdută.

Ajunsese cu o „Memfis", pilotată chiar de comandantul Staţiei Unu a magistralei, pînă pe Baza exterioară 2, una din cele mai vechi baze, pe care — acum constata — Dent Hon o lăsase complet în paragină. Aproape nimic nu mai funcţiona cum trebuie, moralul oamenilor era la zero, chit că în rapoartele pe care Lewis la văzuse în ultima lună, Dent prezentase o situaţie impecabilă. Cînd ajunsese pe Baza 2, Lewis nu putuse da de acest Dent Hon, aflase că nimeni de-aici nu ştia despre invazie, navele R-6 erau dispersate în întregul sector. În cele din urmă, Lewis reuşise să găsească o R-6 abia reparată şi un pilot care dormise doar două ore, se îndreptase împreună cu el spre rampa de lansare, hotărît să meargă în sectorul de intervenţie. La intrarea în rampa de lansare fuseseră împuşcaţi însă, împuşcaţi cu un pistol nenorocit, o antichitate de muzeu, împuşcaţi *nu* de către un robot al lui Bilten, ci de un nefericit tehnician al bazei, care se droga. Pilotul căzuse mort, pe Lev îl salvase caseta memoriei ciborgului N, fostul său pilot, pe care o purta permanent în buzunarul costumului. Idiotul care trăsese în ei părea total dereglat, probabil de campania

declanșată de Bilten împotriva ordinatoarelor biologice și a Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare. De-a dreptul disperat — ora sosirii navei străine se apropia — Lewis urcase singur la bordul aceleiași R-6 care părea bine reparată, dar care se dovedi curînd o epavă. Centralul și planetarele sucombară după primele minute de zbor, Lewis trebui să-și urmeze drumul numai cu auxiliarele, încercînd zadarnic să ia legătura măcar cu unul din piloții flotilei. Nu se putea face auzit de nimeni, iar acolo, în cîmpul spre care se îndrepta, fără să mai știe acum bine de ce, începuse deja o luptă cum nu fusese nicicînd în istoria Sistemului Solar ; o luptă în care nimeni nu mai coordona nimic ; sau coordonau toți ; cu consecințe evident dezastruoase.

Apoi, fără să-i poată veni a crede, Lewis Gorr auzi o voce limpede, tonică, aproape zeflemitoare, care dădea dispoziții, regrupa forțe, cerînd să se cîștige timp. Nu, nu era posibil. Din cîte știa, „Orion" se găsea pe Baza 16, în celălalt capăt al Sistemului Solar ! Totuși, fragmentele de dispoziții nu păreau să vină de la altcineva decît de la Glad Selv, care-și luase rolul de comandant al forțelor de intervenție în sectorul 1-III-Z.

Nava pe care o zări mai întîi Lewis nu era „Orion", ci o „Memfis", se întrebă dacă nu chiar cea pe care venise el. Apoi Lewis descoperi o imensă sferă portocalie, nava străină probabil, incredibil de mare și, numai după aceea, văzu silueta navei „Orion". *Cum* ajunsese „Orion" aici ? ! *Cînd ?*

— Ocupați-vă de bondarii ăia săltăreți ! zicea Glad. *Nici unul* nu trebuie să ajungă la stațiile baliză pe care le-am lansat ! Memfis, încă două grade spre 2-y ! Excelent, formația trei ! Se vede c-aveți o fată frumoasă cu voi ! Formația unu, au apărut șase bizdigănii deasupra voastră !

Fulgere de toate culorile se intersectau acum pe cerul nopţii eterne, trei jeturi mari, verzui, irupseră din nava străină vizînd „Orionul“, fură deviate şi se pierdură în neant.

— Totul este O.K. ! anunţă Glad. Încă puţin şi declanşăm noi ! Memfis, fii gata pentru cuplarea de cîmp, staţiile baliză, dublaţi acum !

Alte două fulgere roşii izbucniră din nava străină, un zid nevăzut le absorbi înainte de-a ajunge la „Orion“, glasul lui Glad se distinse din nou aproape vesel :

— Mulţumesc, falsul meu Dent Hon ! Era tocmai rezerva care-mi lipsea !

Două globuri de foc ce fuseseră, se pare, „bondari“ se prăvăliră la dreapta şi la stînga lui Lewis, alte explozii şi fulgere se iscau necontenit pe cele trei ecrane frontale ale navei sale. Lewis izbuti să prindă în obiectiv o mininavă străină şi declanşă masiv un jet F.

Rezultatul nul, Lewis se corectă apăsînd altă clapă, ordinatorul de bord surprinse în front lateral aceeaşi „bîzdîganie“ pe care o zdrobi cu un flux de cîmp K. Uimit, Lev constată că acum ordinatorul declanşa automat fluxuri K asupra tuturor micronavelor străine care se iveau.

— Atenţie, Memfis ! Atenţie, staţiile baliză ! răsună puternică vocea lui Glad. *Cuplaţi !*

Aproape în aceeaşi clipă, Lewis simţi că nava în care se afla se dădea peste cap, ecranul navigrafului şi-al locatorului de cîmp se aprinseră şi se stinseră brusc, încercă să redreseze nava şi privi spre marea sferă portocalie care ,incredibil... se adunase brusc, rămînînd un punct strălucitor, ca un orbitor soare minuscul.

— Îndepărtaţi-vă ! preveni Glad şi Lewis văzu năvălind spre el trei puncte luminoase, răsturnă a doua oară micronava pe care se găsea, fixă la maxim auxi

llurele și realiză că va pieri în finalul acestei bătălii neașteptat victorioase.

Din fericire, niciunul din cele șase puncte luminoase nu erau „bondari“, trei R-6 trecură fulgerător pe lîngă el, o lumină albăstrie irupse însă pe ecranele frontale, invadă întreaga cabină, devenind o ceață violacee, Lewis mai simți șocul, teribil, ceva părea că izbise nava ca o labă gigantică ce lovea un țînțar, totul se întunecă apoi, brusc.

*

— Rezultate senzaționale, Dan ! strigă Ady Iason în receptorul telefonului „Delta II“ — procurat tot de Nel — convorbirea nu putea fi interceptată, sau localizată, așa că Ady continuă cu entuziasm : 17, auzi 17 profesori ai Universității Delphi au căzut secerați, grupele noastre din Alaska și Australia mi-au transmis adineauri că au descoperit alți 12 roboți pe care i-au neutralizat ! Au și filmat, cum ne-ai sugerat, Dan...

— Ce-i cu oamenii lui Sen Si ? întrebă Dan Dont.

— Nici unul nu și-a arătat nasul ! Spectacolele cosmice din piețe au un succes nebun, două mai cumințele, ce-i drept, au fost preluate, nu-mi vine să cred, dar *au fost preluate de Mondoviziune,* auzi ? ! Și — bomba zilei, Dan ! — profesorul Bilten se crede că *a fugit pe Marte !*

VIII

ECOUL TĂCERII

*

Ians Iason se uita la o emisiune sportivă fără să știe măcar cine cu cine juca. De ieri consilierii îi dispăruseră, secretarele cibernetice nu știau nimic, cu Bil-

ten nu-i puteau face legătura. Nici alții nu se arătau dispuși, așa, dintr-o dată, să mai „schimbe o vorbă" cu el. Pînă și robotul — care-l servea de obicei la restaurantul de la parterul blocului și care îi aducea acum masa aici, în birou — părea să-l privească, și ăla, cu un soi de... milă batjocoritoare! *De ce?* Erau toți aici fișele a 475.366 de oameni care *aderaseră la Liga pe care o înființase el!* Și alții ar fi urmat să-și trimită adeziunile, *dacă*, dacă totul nu ar fi fost oprit, dintr-o dispoziție inexplicabilă pe care i-o transmisese Roza Link.

Ians ceruse insistent să vorbească cu Roza Link. Obținuse greu o convorbire prin videofon cu secretara Rozei, care arăta nedormită și care îi spusese că Roza e suferindă, că el trebuie să aștepte „pînă se vor clarifica lucrurile", să urmărească liniștit emisiunile sportive. Se mai trezise și cu un haidamac și doi roboți B.G. 25 care îl anunțaseră că de-aici înainte *îl vor păzi*. Că Liga a reușit să stîrnească „un puternic ecou", dar să-și facă și dușmani. Asta deja începuse să-l sperie și să-l enerveze. Cei trei „paznici" stăteau zi și noapte cu el, iar cînd Ians încercase să prindă la televizor și altceva decît emisiuni sportive, haidamacul îi schimbase programul, amintindu-i că nu trebuie să se obosească, era o indicație a Rozei Link. Realiză că era... supravegheat de fapt! Tot felul de gînduri începuseră să-i bîzîie prin minte. Ce se petrecea? Unde era acum Jeni? Cu cine?... Și copiii lui? Ady și Nel ce făceau? Și Liga? Cei 475.366 de...

Ușa camerei sale de lucru fu deschisă, deși secretarele nu-l anunțaseră că are o vizită, intră o femeie înaltă, blondă, cu ochi verzi ca marea.

Roboții se mișcară din locurile unde încremeniseră pînă atunci, omul de pază se ridică și el neliniștit din fotoliu, se îndreptară toți trei spre femeia care aștepta nemișcată, lîngă ușă, cu ochii fixați spre biroul din

spatele căruia Ians se ridicase în picioare întrebîndu-se ce se întîmpla ? Îi fugiseră și secretarele cibernetice ? Și cine era femeia aceasta cu ochi reci, sfredelitori ?

— Cum ai intrat ? întrebă paznicul lui pe un ton nervos, se oprise exact în fața necunoscutei.

Femeia il cercetă pe omul care întrebase, mîna ei se lovi de șold și cei doi roboți se prăbușiră ca trăsniți. Haidamacul îi privi uimit, ceva se petrecu apoi, femeia făcuse două mișcări scurte, bărbatul acela cît un taur zăcea acum și el pe podea, la picioarele ei. Blonda pocni din degete. Doi tineri intrară în urma ei în cameră. Mîna arămie pe care strălucea o brățară ciudată indică neglijent spre bărbatul căzut. Ceilalți doi îl ridicară, îl scoaseră din cameră, închiseră ușa în urma lor. Iar femeia o porni spre biroul masiv.

Pierit, cu zeci de întrebări bulucindu-i-se în minte, Ians Iason făcu un pas reflex înapoi, se lipi de peretele din spate. Femeia blondă zîmbi disprețuitor. Se opri, spuse cu o voce adîncă, foarte scăzută :

— Te-au păcălit, Ians. Dar acum totul s-a sfîrșit. Bilten a fugit, Roza Link și Sen Si s-au sinucis. Rămîne de văzut... ce să facem cu dumneata.

Bilten fugise ? ! Unde ? Și cum ? De ce ? Și Roza... ? !... Și cu el... Ce voia să facă acum cu el ? ! El doar nu...

— Ai creat derută, Ians ! Ai zăpăcit 475.000 de oameni.

„Și 366 !" fu cît pe-aci să adauge reflex Ians.

— Te așteaptă colonia de muncă de pe Marte. Sau... Doctor Marr mi-a vorbit de dumneata. Spune că ești un biet naiv, leneș, din cauza unor deficiențe glandulare și a scăpării de sub controlul social.

Oh, nu ! Doctor Marr nu ! Programele zilnice de gimnastică ? ! Expunerile, filmele documentare, meniurile „științifice", testele, roboții... Nu ! Mai bine pe Marte, deși... Ce-o mai fi fost și acolo ? Ians simți că

i se tăiau picioarele, bîjbîi cu mîna, făcu un pas, se lăsă moale în jețul uriaș.

— Eu cred însă că ești un om subtil, continuă vocea femeii. Că aparent ai făcut jocul lui Bilten, pentru a ne pune la dispoziție fișele celor mai retrograzi indivizi din Sistemul Solar. Unii dintre ei sînt roboți, bineînțeles, auzi consternat Ians, dar ne interesează ceilalți.

Cine erau *ei*, cei pe care îi interesau „ceilalți" ? Înțelese însă că i se cerea să aprobe, dădu din cap gata să leșine.

— Bravo, Ians Iason ! Nu-mi vei refuza deci două rugăminți. Prima : Vei avea acces de azi la... la un ordinator care îți poate pune la dispoziție date exacte în legătură cu membrii Ligii. Separi roboții ! Clasifici totul ; după niște criterii pe care am să ți le las. A doua : Îmi împrumuți acest sediu, căruia i-am modificat puțin firma, auzi Ians ca prin vis. Efectuăm niște cercetări discrete, vom rămîne aici pînă găsim un spațiu corespunzător. Îți las biroul acesta și apartamentul dumitale. Nu ne deranjezi, nu te deranjăm. De acord ?

— ...Și cînd termin... plec pe Marte ? întrebă Ians.

— Ești un șmecher, Ians, rîse femeia. Sigur că nu. Sper să ne ajuți în continuare ; dacă vei dori ! Condiția suplimentară e să te străduiești cu clasificarea și prelucrarea fișelor cît poți de mult. Nu înțeleg prin asta să te epuizezi, ci să nu-ți pierzi timpul plecînd de-aici, pînă cînd nu termini. E clar ?

Era foarte clar... Rămînea prizonier... Al cui ?

•

— Bea măcar asta !

Hanna Gay stătea de ore nemișcată, întinsă pe un fotoliu relaxant. Realiză că lîngă ea apăruse Mul Haad. Ținea în mînă un pahar înalt, plin cu o băutură nu-

tritivă. Hanna apucă paharul, sorbi o înghițitură, se strîmbă, întrebă rar, subliniind fiecare cuvînt :

— Ești sigur că l-ai văzut pe Poco Ral dispărînd cu nava lui în corpul uneia din cele două „felii“ care ne-au scăpat ?

— Da.

— Ești sigur că altcineva nu a văzut asta ?

— Da, își încleștă maxilarele Mul, adăugă : Numai eu și Zina Rud eram pe urmele hardughiei ăleia colțate. Zina a pierit.

Hanna dădu peste cap paharul cu băutura nutritivă, întrebă din nou :

— Despre Poco, Missy crede, așadar, că a murit în lupta care s-a dat, da ?

— Împreună cu ceilalți 25 de piloți autonomi.

— Atunci să rămînă așa ,Mul ! Nici o vorbă, nimănui, despre ce ai văzut... Asupra lui El Gart, doctorii sau Harald Pin au găsit ceva... deosebit ?

— Nu. Pare să-și fi desprins singur cordonul de oxigen.

„Pentru înotul delfinului...“. Da, își găsise marea El. Numai că... acea mare îl înghițise.

— Ai luat măsurile pe care le-am stabilit ?

— Da, Hanna. Cu Missy doar nu știu...

— Cu Missy am să vorbesc imediat. Dă-mi un Pa-2 !

Trecură împreună în camera alăturată, unde Missy stătea ghemuită într-un fotoliu. Hanna se aplecă, suflecă mineca bluzei de lînă a tinerei blonde, îi infiltră întreaga doză și porunci scurt :

— La culcare, Mis !

Missy sări în picioare ca arsă, o privi pe Hanna cu un soi de ură, strigă :

— Poco *nu mai e*, pricepi ? ! Eu nu sînt ca tine, un robot viu ! Nu pot, nu am să mai pot pilota niciodată și nici nu mai vreau !

— Foarte bine! hotărî Hanna. Nici nu *meriți* să conduci o R-6! Fă-ți raportul de plecare, e ca și aprobat. Altceva?

•

— Nu trebuie să-i dai decît vești bune! preveni Zlah. Maladia cîmpului; grad ultim! Nu cred că ajungem cu el viu, adăugă șoptit doctorul, deschise ușa camerei și stabili ferm: Trei minute, cel mult!

Glad intră, închise ușa în nasul lui Zlah, se așeză pe patul moale în care se odihnea trupul mare al lui Lewis Gorr. Pleoapele grele se ridicară, prin ochii obosiți ai lui Lev trecu o sclipire cunoscută, ironică:

— Sper că nu vrei... să vinzi castraveți unui grădinar atît de bătrîn?! Care e situația exactă, Glad?

— Totul e acum bine. Informația a fost corectă. Și importantă, preciză Glad. „Invazia" este deci respinsă în ambele sectoare.

— Cu ce preț?

— ... Două treimi din piloții navelor de intervenție au pierit. Ne îndreptăm acum spre Baza 4, explică Glad. Care pare să fi fost ocupată de niște „rebeli". Gelt Borg și Oll Ner. La ora actuală, cred că, grație detectoarelor de roboți ale lui Harald Pin, toate progeniturile lui Bilten sînt neutralizate, pe Terra și pe bazele exterioare. Ordinatoarele biologice nu sînt distruse decît în proporție de 15 la sută, explozii nu se mai produc.

— Zece la tactică, doi la strategie, zîmbi strîmb Lev. Bilten a fugit, nu?

— N-a avut încotro.

— Glad! Ești, poate, ultimul om cu care vorbesc... Deci, unu: Să nu faceți greșeala pe care am făcut-o eu... Oamenii Sistemului Solar au dreptul să știe, întotdeauna, adevărul; *în întregime!* Doi: Bilten va reveni. Trei... Îți las un mesaj... pentru Pal Pent sau

Harald Pin... În cazul în care au murit amîndoi... vei prelua tu...

— Îți fac o propunere mai interesantă, Lev. Nu sînt *sigur* că Oll Ner va putea reedita performanța pe care a realizat-o cu Iv Pard. Dă-mi voie să-ți înregistrez memoria integral. Vei putea... trăi, într-un fel, într-o dublură cibernetică...

— Niciodată ! șopti repede Lev. Nu !

— Ela va putea realiza o dublură a ta... cibernetică, perfectă, am avut dovada...

— Niciodată ! repetă Lev, părea să se stingă vizibil, cu fiecare secundă care trecea, reluă abia auzit : Nu uita, Glad, *Bilten va reveni !*

*

Unde se afla ? Tot pe nava condusă de Iv Pard ? Tot în „sicriul“ acela în care i se explicase că va putea suporta suprasolicitările pulsațiilor spațiale ? Bilten deschise prudent ochii. Constată că lingă patul său stătea... *un ciborg N !* Nu cumva îl capturase nava „Orion“ ? !

— Unde mă găsesc ? îngînă îngrozit Bilten, vocea abia și-o auzea, glasul inflexibil al ciborgului răspunse prompt :

— Acolo unde ai vrut să ajungi. În cel mai mare și mai puternic Sistem, singurul perfect ! Șansa ta ca să trăiești în sistem e să asculți atent și să execuți întocmai !

Bilten privi în jur. Efortul de a-și mișca oricît de puțin capul însemna o durere în ceafă, dar observă cu satisfacție că într-adevăr *nu se afla pe „Orion“*. Încăperea mare era ovoidală. Lumina venea de pretutindeni... Părea să se fi aflat... în interiorul unui ou uriaș, murdar, translucid ! „În sistem“ ? ! Dar ce căuta *aici*

un ciborg N ? I-o luase înainte *şi în privinţa asta* fo
lui studentă ?

— Vreau să vorbesc cu Ela Nant ! ceru Bilten şi vocea ciborgului se făcu auzită din nou, spunea cu impertinenţă :

— Eşti om, deci trebuie să asculţi atent şi să ex cuţi întocmai ! *Nu* să porunceşti. *Nu* să pretinzi, Bilten, înregistrează odată...

— Du-te dracului, otreapă cibernetică ! excla Bilten. Înregistră imediat ceea ce părea a fi un şo electric, ce creştea în intensitate, pe măsură ce el scr nea tot mai cumplite înjurături, auzite în copilărie, ın port.

— Suficient, A-2042, îl omori şi nu acesta e scopul ! distinse Bilten o altă voce şi şocul electric se întrerupse. Glasul semăna cu cel al lui Cel Anx şi continuă : Numărul Unu mi-a permis să vorbesc cu aceas epavă ; care mi-a fost student.

Student ? Nu fusese niciodată studentul lui Cell Anx ! Fusese studentul... Andi Anx ? ! Andi Anx, f tele mai mare al lui Cell Anx era cel din faţa sa Andi Anx, cel ce dispăruse într-un accident aerian rămas enigmatic ? Ajunsese aici ? Devenise atît de ti năr *cum ?* Cînd pierise, Andi Anx avea 65—70 de ani ! Acum însă, *acest* Andi Anx arăta nu mai mult d 30—35 de ani ! Tinereţea ? ! *Nemurirea* de care îi vo bise mesajul primit în urmă cu doi ani de la aceas lume ? Exista cu adevărat ? *Exista ? !*

Ciborgul N dispăruse din cameră. Andi Anx — da el era această persoană îmbrăcată într-un combinezon cenuşiu ? — manevră ceva la patul care se transform într-un fotoliu relaxant.

— Bea asta ! E dezagreabilă, dar întremează !

Bilten mirosi paharul, sorbi o înghiţitură din cee ce părea a fi o zoaie dezgustătoare. Era totuşi „un sor de nectar“ ? Avea să întinerească ? Şi el ?

— Sînt Andi Anx, începu pe un ton detașat fostul său profesor. Am fost răpit ca și alții. E aici un amalgam de făpturi... de pe diferite planete ; aduse cu forța sau... care au aderat la această... lume.

— Voi întineri și eu ? se interesă avid Bilten. *Mi-au promis.*

— Asta să mai vedem, zise Andi Anx ; îl privi lung, păru să priceapă ceva, adăugă : Și tu le-ai promis multe. Rămîne să dovedești că meriți o asemenea... „risipire de energie", cred că vor considera ei ! zîmbi Andi Anx. Trebuie coborît de două ori în timp special pentru asta...

— Tu ce-ai oferit ? luciră ochii lui Bilten.

— Asta nu te privește, zise Andi Anx. Mi s-a cerut să-ți spun însă ce i-ar interesa. Pentru că... Ei sînt o mare forță cibernetică ; perfect organizată ; dar care s-au dezvoltat extrem de lent de-a lungul mileniilor. Au fost activați subit...

— De cine ?

— Nici asta nu te privește, pară fostul lui profesor și Bilten își aminti că Andi Anx avea obiceiul să lanseze întrebări sau afirmații aparent bizare care deveneau obsesive pentru studenții lui. Important e, continuă Andi, că vor să-și mărească puterea de distrugere. Universul este nesfîrșit, iar ei caută anumite planete populate de ființe inteligente care le sînt dușmani. Au nevoie de creaturi biologice active, inventive, care să le ofere soluții *noi*, ingenioase, de distrugere la scară mare.

— De ce nu le răpesc, cum au făcut cu tine ?

— Procedeul are un dezavantaj, ridică din umeri Andi Anx. Nu toți acceptă, ca mine, să servească Sistemul. Cei mai mulți se sinucid sau încearcă să saboteze. Le-ar trebui deci inteligențe creatoare, dar docile față de Sistem !

— Le obțin o întreagă șarjă, asigură prompt Bilten.

— Ce faci ?! tresări Andi Anx... Cum le obţii ?

— Asta nu te priveşte ! rînji Bilten. Le spun exa... cum, *numai dacă* îmi asigură tinereţea ! Precizează-l... că procedeul e repetabil în orice lume, e un fel de pa... tent ! Şi cred că merită să dea pentru asta *orice pr*... un sistem care-şi propune să distrugă Infinitul ! ch... coti Bilten realmente înveselit.

*

— Ela ! începu scăzut Oll Nor. Nu văd cum puteau fi „absolut siguri" ! Acea creatură nu a sesiz... ironia lui „Glad".

— Şi numai pe baza acestui considerent a tras asupra unei posibile fiinţe umane ?! insistă Ela. Nu, nu se poate, Oll, un ciborg al meu *nu poate* să facă aşa ceva ! Este imposibil !

— „Imposibil" ? deveni interesat de subiect Glad.

— Tocmai dorinţa de a înfrînge imposibilul cred că i-a dinamizat pe-amîndoi, se întoarse Oll spre Glad. Imediat după ce „Ela" l-a... despicat în două pe acel robot, „*Glad*" s-a prăbuşit. „Ela" mi-a explicat că e... o soluţie „gen Glad Selv" ; îi transmisese, prin Fita, certitudinea că are în faţă un robot.

— La naiba ! se lăsă încet pe un fotoliu Ela. Prin „Fita" ?! I-am programat să se autodistrugă înainte de a săvîrşi *gestul* de-a ataca o făptură umană ! Dar el... La naiba ! repetă Ela. La aşa ceva nu m-am gîndit.

—Este exact ce mi-a spus ciborgul acela care e o dublură a ta. „O idee la care nici Ela Nant nu s-a gîndit !" îşi aminti Oll. Părea încîntată, dacă pot spune aşa, de ideea lui „Glad" care, să recunoaştem, a fost salvatoare pentru noi toţi.

Ela se întoarse spre Glad, îl privea îngrozită.

— Cred că am făcut, cu aceşti doi ciborgi, cea mai mare greşeală din viaţa mea, şopti ea.

— Păi, nu înţeleg de ce ! replică surîzător Glad.

Cînd ai aflat că Hellen şi-a depăşit condiţia, fugind în viitor, pentru că nu a acceptat să mai fie considerată „executant", „robot", „măgar cibernetic", ai fost entuziasmată ! Aceste două dubluri ale noastre au făcut cam acelaşi lucru. Au găsit soluţia de a depăşi „legea" ! Într-un moment de excepţie, cîntărind nu mecanic, ci omeneşte situaţia. De-o parte era *un* om, *poate ;* de alta, *sigur, mulţi* oameni *de valoare*, care fuseseră chinuiţi de exemplare umane sau roboţi similari celui care ţinea acum în mînă un dezintegrator K ! Tu ce-ai fi făcut în acest caz ?

— Nu are importanţă ce aş fi făcut eu, Glad ! Un ciborg N nu credeam că este în stare... Lewis Gorr a avut perfectă dreptate preferînd să moară ! Înţeleg abia acum cît de corect a gîndit !

— În ce îl priveşte pe Lev, cred şi acum că a greşit, zise posomorît Glad. Cît despre aceste două dubluri ale noastre, *tu* ai greşit, dar foarte puţin, Ela. Dacă l-ai fi confecţionat *corect*, „Glad" nu ar fi putut să comunice în Fita, eu nu sînt în stare de năzdrăvănia asta.

— E o speculaţie, de-a ta, dar care nu-mi schimbă hotărîrea. Să mergem, Oll ! Vreau să stau de vorbă cu această „Ela", înainte de-a o demonta, definitiv. Unde e ?

— În laboratorul de cibernetică. Împreună cu trupul acelui „Glad". A mai spus, stai puţin ! zise Oll. Da, a mai spus : „Rămîne de văzut... dacă şi eu pot fi o adevărată Ela Nant" !

— Cee ? ! sări de pe fotoliu Ela. Du-mă acolo, în laborator, Oll ! Numaidecît ! Sau fă-mi legătura cu ea prin videofon !

— De ce n-o chemi prin Fita ! ? sugeră Glad.

— Pentru că nu-mi răspunde ! scrîşni Ela. Presupun eu ce i-a dat prin cap, ah, n-am să-i iert asta niciodată !

— Iar „niciodată" ? ridică o sprînceană Glad.

— Nu este nimeni în laborator! constată Oll, privea uimită ecranul videofonului.

Ela se reașezase pe fotoliu, șopti cu privirea rătăcită :

— Glad, nu trebuie să mai concep niciodată ciborgi! L-a revitalizat pe „Glad"... și au fugit amîndoi, acum îmi comunică măgarul cibernetic de Nat. Cu o micronavă de pe „Orion" au fugit. „Ela" și „Glad" au urcat pe „Orion" imediat ce-ai coborît tu. Au șters-o cu micronava noastră, într-o direcție neprecizată.

— Nu-i puteți ajunge? întrebă nedumerită Oll.

— Noi, în orice caz nu, rîse și mai bine dispus Glad. Micronavele prospective de pe „Orion" au fost gîndite pentru ciborgi! Pot atinge 24 My în mai puțin de cinci miniunități timp.

— Iar în măgarii cibernetici de pe „Orion" nu mai am nici o încredere, adăugă Ela furioasă. Pot să jur că „nu ar găsi micronava"! Numai cu ajutorul lor puteau fugi cei doi bezmetici, asta e clar! Îți dai seama cît de gravă e situația, Glad?

— Cred că avem, pentru moment, de rezolvat probleme mult mai serioase, aprecie Glad. Bilten ne-a selectat și trimis pe Baza 4 cele mai îndrăznețe minți, pe cei ce s-au împotrivit regresului pe care îl promova el metodic. Le vom prezenta rezultatele „Expediției Orion", contactul cu lumea din „Constelația cibernetică" și datele despre nucleul temporal.

— Nu știu ce să le spun, Glad. Nu sînt capabilă să discern în momentul acesta care sînt consecințele... Ce trebuie să fac în continuare măcar cu ceilalți ciborgi de pe „Orion"? Nu, Glad, nu pot să susțin o expunere în fața..

— Eu pot! stabili Glad. Le voi face și-un raport asupra „invaziei". Problemele sînt inedite, nebuloase, contradictorii, ridică deci mii de întrebări. E tocmai ce presupun că interesează niște oameni de știință adevă

rați. În ceea ce privește dilemele tale de creator al ciborgilor N, ei bine, demontează-i pe toți! zise foarte serios Glad. De cînd aștept eu să mănînc, în fiecare zi, aceeași supă de alge, gătită de minunatele tale miini, Ela!

*

— Un alt monstru! exclamă Bilten.

— E doar un cibernet de tip R, îl corectă Andi Anx manevrînd de așa manieră cu fotoliul mobil în care se găsea Bilten, încît să lase liberă partea centrală a coridorului larg de acces.

Din direcția opusă venea un fel de păianjen cît un taur. Două arătări bipede apărură și ele din firide nebănuite. Roboți erau, roboți uriași, pe lîngă care un B.G. 24 rămînea o capodoperă de frumusețe.

— Ai văzut acum și cu ce „surori medicale duloase" îți vei petrece restul timpului, dacă insiști să nu mai fi îngrijit de acel A-2042.

— Vreu să fiu îngrijit de un B.G. 24 de-al meu, pretinse Bilten. Nu de o creatură a Elei Nant, care... Cum dracu a ajuns *aici* acel ciborg?

— Sînt doi. Capturați împreună cu doi roboți de-ai tăi, Bilten, din balize spațiale lansate de Glad și Ela în „Expediția Orion". Voi încerca să aranjez acest schimb, deși... În sfîrșit, Bilten, reține, aici trebuie să rogi, nu să pretinzi! Nu uita asta la întrevederea cu Numărul Unu. De ea poate depinde totul.

— Ce-nseamnă totul? Tinerețea?

— Sau moartea! preciză sec Andi Anx, adăugă: E posibil să întîlnim tot felul de făpturi. Ne aflăm pe coridoarele de acces pentru creaturile ce respiră oxigen „în concentrația B", ca și noi. La dreapta, la stînga și dedesubt sînt laboratoarele și dormitoarele; ale oamenilor și ale celorlalte ființe care lucrează pentru acest „Sistem perfect"! Cel care se apropie de noi

acum e un xelan ! avertiză Andi Anx, din față ven... un monstru parcă și mai înfricoșător decît „păianjenul“ uriaș. Se mișca ajutîndu-se de niște tentacule pe care le unduia, le rotea necontenit.

— E o ființă rațională ?! întrebă oripilat Bilt...

— Toate ființele de aici sînt... mai mult sau m... puțin raționale, zise sibilinic Andi. Am ajuns, adăugă e..., intraseră într-o cameră cu podeaua trapezoidală, care avea pe peretele mic din fundal un ecran rotund.

— Altă hidoșenie ! remarcă Bilten, în încăpere... lipsită de orice mobilă se afla un fel de broască țestoasă fără carapace, dar cu gît lung, cap foarte turti... și ochi galbeni care îi fixau cercetător.

— Cred că așteaptă, de asemenea, să roage ceva pe stăpînul absolut al acestei planete, explică Andi Anx.

Bilten strănută repetat.

— S-o scoată de-aici, hîzăniile astea îmi provoacă alergie !

— Ar fi bine să-ți controlezi limbajul, observ... Andi. Să nu mai pretinzi nimic, chiar dacă ți se va permite să vorbești, numai după ce acest exemplar a... altei lumi raționale își va încheia audiența. Gîndește-te mai bine cum să-ți formulezi cît mai clar și concis propunerile, timpul Numărului Unu este foarte prețios. Voi reveni după...

— Nu mă lăsa cu scîrboșenia ! Cum am să mă înțeleg cu... ?

— Numărul Unu cunoaște toate limbile care s... vorbesc pe această navă planetă. Nu am dreptul s... asist la „audiență“. Îți urez succes ! încheie Andi An... și ieși din cameră.

Bilten simțea deja că se sufocă. Era și cald în camera aceasta. Aerul umed, prezența făpturii acelei... care mai și mirosea urît îi creau o stare de panică îngrozitoare. Realiză că își juca viața. Dacă nu reușea

Exclus! *Trebuia* să reaușească! Tehnica de a crea monștri inteligenți în trecutul Terrei sau al oricărei alte planete avea să intereseze desigur o civilizație care viza să obțină sclavi ieftini, devotați și inventivi! Ina Sind renunțase la Idee pentru că întrezărise „reversul medaliei“. Ei, bine, acel revers lui îi convenea de minune!

Cu buzele strînse, Bilten își trecu în revistă întreaga argumentație, în detaliu. O repetă în rezumat, apoi o concepu într-o formă curtenitoare, dar rezervată, în care să nu dea detalii care să îl facă inutil pe el. Da, nu trebuia să le dea date exacte, în orice caz nu formula acelor pastile care — cu ajutorul unei organizații teroriste existente în trecutul Terrei — să fie strecurate într-o mare maternitate. Iv Pard era tocmai bun pentru o asemenea misiune, Ann a lui constituia o momeală încă destul de convingătoare. Cum avea să se înțeleagă însă Iv cu teroriștii? Cum intra în legătură cu ei? Dacă rata? Oh! Bilten constată că se scărpina tot mai aprig, descoperi pe piept, pe brațe, pete mari roșiatice care apăruseră ca din senin. Ce mai era și asta? Privi îngrozit la făptura ce semăna cu o reptilă stranie și care îl cerceta la rîndul ei cu ochii aceia de linx. Ecranul rotund se lumină în aceeași clipă în care Bilten hotărîse să țipe de indignare, de furie, avusese totuși un „contact“ doi ani cu aceste creaturi cibernetice, iar ele...

— Spune ce ai de spus, Bilten! Ai pentru asta timpul cît ai număra la o sută, se auzi o voce metalică, aspră, dar perfect clară și Bilten, brusc potolit, începu să debiteze grăbit:

— Numai o întîmplare neprevăzută mi-a zădărnicit planul pe care l-aș fi îndeplinit conform înțelegerii încheiate, ilustră înțelepciune a celui mai mare, mai puternic, unic Sistem perfect! Vă admir scopul și vă ofer ideea mea de-a obține inteligențe superioare, care

să fie dornice să trăiască aici — nu pe Terra, unde se vor simți monștri printre semenii lor. Posibilitatea călătoriei în timp, pe care numai voi o aveți, minunate făpturi cibernetice, vă dă șansa de a realiza acest experiment ce ar putea fi reluat ulterior în oricare lume biologică, de unde doriți să recoltați supuși inventivi, dar docili, care să...

— Destul, Bilten! tăie glasul creaturii necunoscute. Ai acționat *slab* pe Terra. Ne-ai indus în eroare. Vii acum cu un alt plan complicat, bazat pe o idee *a Inei Sind* și scontînd pe colaborarea lui Iv Pard. Vrei să rămîi în viață și să *nu* ne dai detaliile acestui plan, de reușita căruia *ești nesigur*. Dar formula Inei Sind o avem deja, extrasă din bagajul tău. *N-ai vorbit* despre teroriști și dificultățile de a ne înțelege cu ei, deși teroriștii din trecutul Terrei ar putea fi cel mai interesant aspect al ideii tale. De aceea voi analiza totuși această nouă propunere a ta, Bilten. Dar pentru tinerețea pe care o speri *trebuie să oferi mai mult*.

Și ecranul se stinse. „Audiența" luase sfîrșit.

— Ia loc, Ina Sind! invită Mons Kar pe un ton politicos, deși insistența femeii de a fi primită imediat, la această oră foarte tîrzie, i se păruse exagerată. Avea prea multe probleme urgente de rezolvat pentru a suporta o vizită „cu caracter sentimental", chiar așa specificase Ina în solicitarea ei. Datorită flerului pe care începuse să-l capete de cînd conducea Consiliul suprem de coordonare, Mons simțea însă că această vizită „sentimentală" ascundea ceva important. Ina Sind se așezase ascultătoare într-unul din fotoliile mari din cabinetul particular de lucru al președintelui. Dar tăcea.

— Ecran zero! dispuse Mons Kar.

Două luminițe verzi de pe biroul consolă se stinseră simultan. Istoria avea să fie privată de înregistrarea acestei discuții. Ina își cercetă parcă în treacăt mîna pe care lucea un inel splendid, zise pe un ton scăzut, din adînc :

— Îți mulțumesc, Mons ! Într-adevăr, vreau ca tot ce îți voi spune să nu fie nici măcar bănuit de cineva. Iartă-mi, te rog, „trucul sentimental".

— Nu-i prima oară cînd recurgi la ceva în acest gen, nu se putu abține să menționeze Mons, Ina îl privi în ochi, recunoscu :

— Așa e. Ți-am subapreciat perspicacitatea, probabil ; regretabil pentru mine.

— A, nu ! o liniști Mons. Sen Si mi-a prezentat un document care m-a consternat. Eu mă îndrăgostisem chiar, zîmbi Mons, fără să bănuiesc măcar că... mă studiai ! Dar concluzia din raportul tău de acum 12 ani, Ina, mi s-a părut justă. Nu eram făcut pentru corpul investigatorilor speciali... tot așa cum, cred, nici pentru funcția pe care o îndeplinesc.

— Îți mulțumesc din nou, Mons. M-ai ajutat să depășesc cea mai neplăcută parte a discuției, șopti Ina. Trebuie s-o știi însă. Pentru acest post ai fost desemnat de ordinatoarele lui Bilten. A dorit un președinte al Sistemului Solar lipsit de spirit practic, în spatele căruia să-și poată face jocul. A fost vorba de un plan complex, pe care Bilten a reușit, din nefericire, să-l pună în aplicare. Lev a înțeles asta, dar era deja foarte tîrziu. Ultima misiune pe care mi-a dat-o Lev a fost aceea de a stabili cauzele fenomenului Bilten. Rezultatele investigațiilor mele sînt aici, zise Ina scoțînd din geanta mică un set de bobine.

— Ce cuprind ? întrebă Mons.

Ina ezită, spuse scăzut :

— O descoperire a unei tinere ciberneticiene, Mary Dnaz. E bobina numărul unu. Stabilește că Bilten a

furat pur și simplu lucrările unui fost profesor al său, decedat subit, într-un accident. Bilten era pe-atunci un banal asistent la catedra de cibernetică prospectivă. Ajunsese acolo cu greu, era desconsiderat, ironizat, uneori chiar pe nedrept, de toți. Au apărut ceea ce numește Rely Roy, ale cărei investigații le vei găsi în bobina trei, „conflicte la nivel de microcolectiv".

— Astfel de conflicte mai apar, din păcate, și azi! observă cu amărăciune Mons.

— Sînt de o periculozitate extraordinară — asta e prima concluzie a raportului meu — avînd în vedere forța mijloacelor tehnico-științifice pe care am ajuns să le utilizăm. La ambiția nemăsurată, devastatoare a lui Bilten, „de-a le arăta celorlalți cine este el", s-a adăugat o glumă penibilă făcută de Roza Link. Vei audia bobina doi, din care aflăm și că Bilten îi promisese Rozei Link, recent, „tinerețea"!

— Tinerețea?! nu-i veni să creadă lui Mons.

— Da, surise Ina. O propunere stupefiantă pentru o fostă glorie neegalată 40 de ani. Roza Link a acționat, la porunca lui Bilten, pentru a zăpăci un nefericit, Ians Iason, dar și oameni influenți. Al treilea document este mult mai important. Această Rely Roy, despre care începusem să-ți vorbesc, a studiat reacția psihosocială la mașinațiunile lui Bilten care izbutise, utilizînd ordinatoarele clasice, să promoveze în posturi de conducere oameni incompetenți. Grație acestor indivizi, dintre care unul este Sen Si, total nepotrivit pentru acea funcție, sau cu ajutorul roboților, care începuseră să înlocuiască oamenii „nemanevrabili", Bilten a provocat nedumeriri inițial, apoi frustrări care s-au transformat în ceea ce Rely Roy numește „boala Indi". O reacție de indiferență socială, în esență. Psihicul uman, nemaipricepînd nimic din răsturnarea de valori, „se apără", trecînd la o pasivitate maladivă.

Alții au căutat consolarea în alcool, droguri. Mai grav e că cei ce încercaseră să-l combată pe Bilten au fost ostracizați, izolați pe Baza 4, ori uciși — cum s-a întîmplat cu Al Kund — înscenîndu-se accidente, de care „erau mereu vinovate ordinatoarele biologice“ ! A patra piesă este un grupaj de rapoarte ale lui Oll Ner, medic pe Baza 4. Vei vedea ce tratament li se aplica — mai exact, ar fi trebuit să li se aplice — oamenilor de știință sau de artă care încercaseră să dezvăluie activitatea lui Bilten. Relatarea lui Dan Dort e pe a cincea bobină. Sesizase procesul de „robotizare“ realizat, în principal, într-o „secție specială“ a uzinelor de pe Marte. Acolo, Bilten s-a slujit de roboticianul de anvergură Dent Hon ; care a valorificat experiența Elei Nant.

— A Elei Nant ? Sper că nu vrei să spui... ?

— Despre Ela Nant investigațiile mele sînt la zero ! făcu iritată brusc Ina. Nu am reușit să aflu nimic, nu știu ce rol joacă această nouă „stăpînă absolută“ a ordinatoarelor biologice ! Cînd Dent Hon și-a dat seama de adevărul plan al lui Bilten, a fost însuși Dent Hon transferat, pentru a putea fi înlocuit cu un robot B.G.27, care a devenit șeful bazelor 2 și 5. Art Sen, fratele lui Sen Si, a fost înlocuit și el, după cum știi. Există în acest sens un al șaselea document al lui Pedro, asistent al profesorului Bilten. Cea de-a șaptea bobină aparține unei tinere, Paola, care a obținut întîmplător date despre modul în care a fost atras în jocul lui Bilten faimosul pilot Iv Pard.

— E adevărat ? Iv l-a ajutat pe Bilten să fugă ? !

— Da. Să fugă în acea lume *cibernetică*, ce ne-a atacat. Asta mă face să pun însă *încă* un semn de întrebare asupra Elei Nant, care pare să dispună de facultatea de a conduce psihic ciborgi, de a obține informații, la mari distanțe, prin ordinatoarele biologice.

— Cred că în ce o privește pe Ela Nant greșești, rosti rar Mons Kar. Am cunoscut-o cîndva, la un simpozion...

— Și te-a cucerit ! zîmbi acrișor Ina. Nu ești singurul. În nota care încheie raportul lui Oll Ner se vorbește însă de o „Elă Nant", ciborg în mod cert. A ucis un om acea dublură.

— Cum ? ! exclamă spontan Mons.

— Mai corect, ceea ce credea că este un om. L-a despicat în două cu o armă L.

— Suficient ! gemu Mons Kar ridicîndu-se din fotoliu.

— Constat că nu ai mai suportat abia cînd ți-am vorbit de bănuielile mele referitoare la această „mică vrăjitoare", rîse Ina. Să recunoaștem, e totuși bizar ! Pare să exercite asupra tuturor o sugestie rezistentă în timp și de nezdruncinat ; similară cu procedura aplicată lui El Gart ; care a preferat să se sinucidă, cînd...

— Asemănările pe care le faci sînt corecte, dar greșești, Ina !

— Mi s-a mai spus. Harald, Rely Roy, Paola mi-au zis chiar că „am făcut un complex" ! Posibil. Logic aveți dreptate, mai ales că există și bobina cu raportul lui Harald Pin, care vorbește despre „Cheia porții spre timp" !

— Crezi că e chiar adevărat ? întrebă uluit Mons.

— Da. Nava „Orion" a descoperit „un nucleu temporal". Funcție de direcția și viteza cu care intri în el, poți ajunge, zic Glad și Ela, *în alt timp* și în *alt spațiu !* Ultimele două bobine aparțin secretarei cibernetice a lui Bilten și lui Tordo, principalul coordonator al Centrului de testare a produselor farmaceutice. De la Tordo, Bilten aflase date despre un experiment al meu din tinerețe.

— Cu delfini ?

— Nu. M-apucasem de niște experimentări care... vizau să programeze genetic oameni cu o memorie... aproape electronică. Teama că voi isca monștri m-a făcut să renunț. Lucrările mele au rămas însă ; și Tordo a mărturisit, după fuga lui Bilten, că i le-a pus la dispoziție. Ca și Sen Si, acest Tordo demonstrează că oamenii incompetenți promovați incorect devin treptat la fel de periculoși ca niște dușmani competenți.

— Bilten a plecat cu lucrările tale ? !

— Da. Combină acum orgoliul lui Bilten, mereu înfrînt, cu existența „nucleului temporal", despre care acea lume străină știe, căci au venit prin 7-II-B !

— La ce te gîndești ? îngăimă înfiorat Mons.

— Exact ! Ai ghicit ! zise simplu Ina. Ceea ce vreau să-ți propun este continuarea, la alte proporții, a „Operațiunii Heracles", declanșată încă de Lev Gorr.

— Nu ! spuse repede Mons Kar. Nu mai vreau să aud de nici o operațiune, nu pot rămîne în funcția pe care o dețin. Îmi voi prezenta demisia ; chiar mîine.

— N-ai dreptul să faci asta ! sclipiră ochii Inei. O schimbare în funcția supremă presupune o agitație nemaipomenită și un timp lung pînă cînd cel ce te va înlocui...

— Dar dacă nu mai pot să...

— *Vei putea,* Mons ! Au putut-o face miliarde de oameni. Dacă e ceva frumos, înălțător, tonic, în degringolada produsă metodic de Bilten, este această capacitate umană de a se regăsi, autodepăși, mereu, de a înfrînge stihia ; ca întotdeauna ! Noi am făcut prea puțin pînă acum. E timpul să facem mai mult, înainte de-a ne prezenta demisiile, altfel... ecoul tăcerii de pînă acum ne va ucide pe toți. Ființele care populează Sistemul Solar *pot realiza ceea ce pare imposibil.* Cu condiția să vadă „steagul", obiectivul propus ! Și să știe că merită să-l atingă.

IX

OPERAŢIUNEA HERACLES

— Uite ce e! începu pe un ton stăpînit dar foarte hotărît Hanna. Am pierdut mai mult de jumătate din piloţii şi navele pe care le aveam; dar trebuie să acopăr şi două treimi din zona celei de-a doua flotile de intervenţie — din care a rămas o zecime, după ce Dent Hon a trădat. Orice distorsiune de cîmp înseamnă alertă generală, navele R-6 se îndreaptă spre acel punct, lăsînd descoperite sectoare întinse.

— Înţeleg, mormăi Harald Pin.

— Nu înţelegi! În 7-II-B-014 s-a produs azi o perturbare a spaţiului W; cauzată, după toate probabilităţile, de penetrarea acelui „nucleu temporal" de către o navă necunoscută. A lansat semnale înţelese numai de *cineva* care s-a îndreptat imediat cu o micronavă Meteor spre acel loc. Nava străină părea o R-6...

— Să admitem că pe Meteor am fost eu.

— Ar fi trebuit să mă previi, reproşă Hanna. Nu m-am amestecat niciodată în combinaţiile Serviciului vostru, dar...

— N-am putut să te previn. N-am ştiut cînd şi dacă va veni.

— ... Poco a fost pe acea R-6?

— ... Cine e Poco?

— Harald, nu glumi! preveni Hanna. Missy a făcut azi o tentativă de sinucidere. Nu ştiu dacă o voi putea împiedica pe a doua. Îl iubeşte nebuneşte pe lunganul ăla, crede că a murit, eu credeam pînă azi ceva mai rău. Dacă Poco face un joc extrem de periculos, dacă el ne-a semnalat ora şi locul invaziei, e nepermis ca

atunci cînd se va întoarce printre noi, *dacă* se va mai întoarce vreodată, să nu o mai găsească pe Missy.

Harald tăcea. Se întrebă dacă omul cu care luase legătura era acel „Poco, iubitul lui Missy“ ? Nu-l cunoscuse pînă azi ; legătura o stabilise cu acel om în locul lui Lewis Gorr, pe baza mesajului transmis de Glad Selv. Poco părea de scurt timp plasat de Gorr în lumea aceea străină, cibernetică ; era deci şi foarte puţin probabil ca el să le fi putut furniza o informaţie importantă ca aceea privind locul şi ora proiectatei invazii.

— Nu ştiu cine este, spuse rar Harald. A fost trimis aici, în Sistemul Solar, să vadă care e starea flotilei, după ciocnirea cu navele străine. Le va spune că sîntem gata să respingem orice atac al lor.

— Perfect ! aprobă Hanna. Fiind complet neadevărat, adăugă ea scăzut. Să sper deci că nu vom avea în curînd de înfruntat alte nave ale lor ?

— Speră ! oftă Harald. Deşi... omul acela ne confirmă ceea ce eu credeam că e o ipoteză extravagantă a Inei Sind. Faţă de noul lor plan, Hanna, despre care a aflat doar ceva... poate, acel Poco... mă tem că ar fi fost de dorit... o triplă invazie.

*

Ore în şir după acea întrevedere cu „Numărul Unu“, Bilten rămăsese nemişcat pe patul său întrebîndu-se *cum de aflaseră ce gîndea*, ce gîndise *înainte* de începerea audienţei, cînd perfidul Andi Anx îi sugerase să-şi formuleze cît mai clar ideile. Şi descoperise. Hîzania ! Broasca ţestoasă fără carapace *nu* mai era în cameră cînd se terminase „audienţa“ lui ! Ei, de ce ? Dacă *aştepta* şi ea o audienţă, de ce plecase ? Ochii aceia chihlimbarii, de linx, care îl fixaseră permanent, înainte ca ecranul rotund să se aprindă !

— Trebuie să-ți spun, auzi Bilten glasul ciborgului N, că planul tău cu monștri pe care să-i obținem din trecutul Terrei a fost aprobat de Numărul Unu. Eu am primit misiunea de a-l definitiva. Împreună cu Iv Pard. E necesar să ne mai dai cîteva detalii, preciză A-2042.

Și, după aceea? Și dacă Ideea lui avea să reușească... *prea bine?* Dacă aveau să aducă din trecutul Terrei niște monștri de o inteligență superioară chiar și lui, profesorului Bilten? Numărul Unu avea să aprecieze corect acest fapt? Sau... sau o să-l înlăture pe el, Bilten, definitiv? Nu, nu, nu, neapărat *pînă cînd* această experiență avea să fie realizată el trebuia să acționeze aici, să preia conducerea acestei nave planetă.

— Am să-ți mai dau o veste bună, Bilten.

— Vreau să scap de alergia asta idioată! țipă Bilten. Și vreau să mănînc, nu să înghit zoaia aia nenorocită!

— Îți vei exprima această *dorință*, accentuă A-2042, rugîndu-l frumos pe B.G.24, care mă va înlocui de aici înainte, încheie scurt ciborgul și ieși din camera ovoidală cu pasul său egal, imperturbabil.

Bilten își răsuci capul. În spatele lui erau un B.G.24.

— Vino aici, minunată făptură! exclamă înveselit Bilten.

— Ești om, deci ascultă și execută, dacă nu vrei să fii executat! auzi Bilten vocea dogită a robotului.

— Dar eu sînt creatorul tău, idiotule! țipă Bilten. Simți în aceeași fracțiune de secundă, ca o arsură de bici, șocul cunoscut, mult mai puternic decît i-l aplicase ciborgul N, o clipă crezu că inima i se va opri, capul i se prăbuși năucit.

— Ești cel mai prost creator de roboți! stabili ferm B.G.24. Mi-a trebuit mult ca să pricep asta. Am

fost și demontat. De acel nemernic N. Mi-a demonstrat, foarte logic, că sînt un robot prost proiectat.

— Te-a mințit, din invidie ! șopti cît putu de convingător Bilten. Nu au aici munci suficient de elevate pentru creierul tău de excepție !

— Pare logic ce spui, observă B.G.24. Dar nu e adevărat. Acest Sistem este mare, puternic, perfect ! Dar eu mă simțeam mult mai util în celălalt sistem, imperfect. Unde eram „cel mai perfecționat robot al marelui profesor Bilten". Da ?

— Da, recunoscu Bilten.

— Ar însemna că acel sistem din care am venit era mai bun, pentru că reușea să-mi valorifice mai bine valențele superioare, logica mea.

— Da, căzu Bilten în capcană și recepționă imediat un nou șoc, de-a dreptul ucigător, auzi ca prin vis cum B.G.24 își continua demonstrația :

— Atunci de ce ai fugit tu, profesor Bilten, dintr-un sistem mai bun decît unul perfect ? Minți, ca toate creaturile biologice, minți, ca să mă faci să cred că acest mare și puternic Sistem nu e perfect ! Minți, ca acel N să trebuiască să mă demonteze iar !

Arsura biciului de foc ce urmă îl făcu pe Bilten să-și piardă cunoștința.

— Timpul este prețios, iar ipoteza de la care pornim cumplită, demară scăzut Harald Pin, după ce se asigurase că din acel atelier al navei „Orion" nici măcar fluxurile Fita nu ieșeau.

— „Pornim", adică cine ? se interesă Ela zglobie.

— Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare, care... vru să explice Harald.

— Oh ! sclipiră „de încîntare" ochii Elei. Acel serviciu care ne-a considerat suspecți încă din timpul cînd își verifica faimoasa „Ipoteză Nessus" ? ! Acel servi-

ciu care te-a desemnat recent să anchetezi de ce reușisem să scăpăm vii în „Expediția Orion" ? Care n-a izbutit să împiedice masacrarea ordinatoarelor biologice și exilarea pe Baza 4 a celor ce le-au apărat ? ! Care s-a autodizolvat în loc să prevină fuga impostorului Bilten ?

— Despre acel serviciu este vorba, acceptă Harald căutînd să tempereze atmosfera. Serviciul din care fac parte a greșit mult încercînd să rezolve...

— *A greșit ? !* Vrei să spui deci că acum *nu* greșește Ina Sind cînd vrea să descopere în continuare ce-i cu această „suspectă" Ela Nant ?

— Nu cred că face așa ceva, zise sincer mirat Harald.

— Face, o știu precis ! asigură sec Ela.

— Ieri erai mult mai autocritică, observă Glad. Ela, să ascultăm ce-i cu acea „ipoteză cumplită". Care-i aia, Harald ?

— Din informațiile de care dispunem în momentul de față, zise și mai scăzut Harald Pin, rezultă că Bilten își va continua cu înverșunare asaltul. A propus un plan monstruos : atacarea Terrei în trecutul ei ; folosind nucleele temporale.

— De unde știți asta ? întrebă Glad.

— Pot răspunde la întrebare, numai dacă veți accepta propunerea pe care am să v-o fac, stabili Harald. Ceea ce presupunem e că Bilten a sugerat ca timp al incursiunii perioada foarte frămîntată care a urmat celui de al doilea război mondial. Misiunea pe care vrem să v-o încredințăm, oftă din adînc Harald, este aceea de a contracara acest...

— Noi ? ! făcu uimită Ela.

— „Orion" este singura navă spațială de mare forță de care dispune Terra în prezent, celelalte sînt în expediții îndepărtate. Voi doi ați mai trecut prin

acel nucleu temporal, cunoașteți „cheia porții spre timp“ ! Trebuie ca, în trecutul Terrei...

— Vreți deci să ne întoarcem în trecutul Terrei ? izbucni Ela.

— Știu că este o propunere... o misiune foarte grea, zise Harald. De aceea operațiunea a și fost numită „Heracles“. Ea amintește de coborîrea eroului mitologic în Infern. Pentru un om al timpului nostru a intra în acea lume obsedată de catastrofa nucleară, divizată în republici, regate, principate, uniuni, federații, imperii, fiecare cu serviciile ei polițienești, aproape toate și cu servicii de spionaj, cu rețele de traficanți, cu numeroase secte, organizații criminale, teroriste, la care se adaugă drogații, dezorientații, analfabeții, bolnavii psihic, escrocii, hoții mărunți...

— E suficient ! aprecie zîmbăreț Glad. Ne-ai convins, Harald, plecăm în excursia asta imediat.

— Tot ce pot spune în favoarea mea e că sînt gata să vă însoțesc, zise Harald. Va trebui — nu știu cum — să ne infiltrăm în acea lume, poate și într-o organizație teroristă, prin care presupunem că vrea să acționeze concret Bilten ; fără a perturba însă în nici un fel istoria cunoscută. Vom acționa fără a miza, așadar, pe ajutorul niciuneia din organizațiile pacifiste, științifice, internaționale, în istorie nu scrie despre un contact cu viitorul și istoria Terrei trebuie să rămînă cum e. Nu putem risca nici să atacăm nava lor care va încerca să perturbe trecutul ; s-ar putea să fie mai puternică decît cele două pe care le-am înfruntat cu ajutorul întregii flote spațiale a Sistemului Solar.

— Acum e clar ! făcu Glad părînd că a priceput, privi spre Ela, care îl cerceta lung, încremenită. Răspundem cu entuziasm tentantei propuneri pe care ne-o faci, Harald. Și te luăm cu noi, dacă îți face plăcere. Vreau să-mi lămurești doar cîteva „neînsemnate detalii“.

— Desigur, rosti neliniștit Harald Pin.

— Știm din ce timp și din ce spațiu vor veni în trecutul Terrei acești trimiși ai lui Bilten ?

— Nu, șovăi Harald, adăugă : Din păcate, unica navă — cu singurul om care ne-a putut da... majoritatea datelor despre acea planetă — era *programată* pentru trecerea prin nucleul temporal ; la venire și la întoarcere ; pentru că... omul acela a fost nevoit să se întoarcă în lumea...

— Pînă aici e așa cum am presupus, remarcă Glad. Știm deci *precis* că vor veni de undeva din oceanul spațiu-timp. Bun. Măcar în ce an vor încerca să intervină în trecutul Terrei știm ?

— Asta e prost, că nici atît, recunoscu Harald.

— În care loc de pe Terra vor acționa, oraș sau țară ?

— Presupunem că vor exclude Australia, unde au trăit bunicii lui Bilten.

— Excelent ! Ne rămîn deci numai celelalte continente, se amuză Glad. Mai avem problema aceea a infiltrării în mijlocul unei populații bîntuite de spionomanie, superstiții, analfabetism și celelalte. Cum îți imaginezi practic operația asta, Harald ? Cum vom depista acea organizație teroristă, cum îi vom convinge să renunțe la planul lui Bilten ? Sper că nu vrei să facem trafic cu diamante în timp ? Mai ales, cum vom asigura secretul operației și „neperturbarea istoriei“ ?

Harald tăcea privind în podea.

— Sînt „amănunte“ la care m-am gîndit și eu, zise el părînd istovit. Mă tem că într-adevăr... această „Operațiune Heracles“ este imposibil de realizat.

— Escroc ce ești ! țîșni Ela de pe scaunul ei, porni spre ușă, se opri o clipă, zvîrli înainte de a ieși din cameră : Mi-ar plăcea să te luăm cu noi, Harald Pin ! Doar pentru a te lăsa acolo, în acel trecut bîntuit de

suspiciune, intrigi și obsesii războinice! încheie Ela și ieși trîntind ușa. Glad explică :

— E convinsă că ai pronunțat cuvîntul „imposibil" doar pentru a mă lansa în această aventură... să recunoaștem, cam hazardată La cele pe care le-am spus mai înainte, adaug că am nimerit întîmplător în viitor, cu „Orion". Că celelalte două penetrări ale nucleului temporal ne-au reușit pentru că am fost ghidați de Hellen. Nu știm cum se poate merge în trecut, pe ce coordonate exact. Proiectul e schițat cam în fugă, dar acceptăm propunerea, voi pleca împreună cu Ela imediat.

— Chiar plecați ? Și... Ela crezi că va merge cu tine ? întrebă Pin.

— Va merge, zîmbi Glad. Mi-a comunicat adineauri ; prin Fita !

*

— Îmi pare bine să-l întîlnesc aici pe cel mai bun pilot al Sistemului Solar, auzi Iv Pard.

Se întoarse, văzu silueta zveltă a altui bărbat, tot un african după trăsăturile și culoarea feței, îmbrăcat de asemenea în costumul piloților spațiali.

— Sînt Poco Ral. Am avut șansa cea mare a vieții mele să fiu capturat într-un zbor de rutină ; de patrula 35 a Sistemului. Mi-au demonstrat cît de puternici sînt, Iv ! Au făcut să explodeze o stea. Lichidînd evident cîteva miliarde de progenituri ce se credeau o civilizație evoluată, rîse batjocoritor Poco. Patrula 65 i-a atacat în trecutul acelei lumi, înțelegi ? Cînd civilizația ce se pretindea evoluată nu se putea nicicum apăra. Această lume în care am ajuns este foarte puternică, Iv. Eu am înțeles asta și am trecut de partea acestor stăpîni ai Galaxiei. Au apreciat înțelepciunea și loialitatea mea. M-au trimis înapoi, prin nucleul temporal, la numai un minut după ce fusesem capturat. Nici

Hanna Gay, nici altcineva nu a avut cum să bănuiască ceva. De-atunci, le-am procurat desigur informații utile.

— Cui ?

O luminiță — parcă de avertizare — trecu prin ochii lui Poco.

— Stăpînilor mei, bineînțeles, care mă reintegraseră special pentru asta în rîndul „flotilei de elită". Nu sîntem singurii, Iv ! Mai este sau era — un pilot, El Gart, tot african și el, care, de asemenea, a înțeles, chiar dacă... El Gart era îndrăgostit de Hanna și a aderat mai greu la Sistem. A trebuit sugestionat, s-a scontat realizarea prin el a altui proiect ingenios. Cele două mari nave ale Sistemului aveau la bord 22 micronave pe care fuseseră îmbarcați roboți identici cu El Gart și cu alți piloți spațiali dispăruți. Ei ar fi trebuit să penetreze pe bazele exterioare, să le neutralizeze complet. Se spera că vor fi ajutați de ceilalți roboți produși de Bilten și plasați în rîndul flotilei spațiale. Profesorul Bilten a deturnat însă planul, deși *promisese* să-l execute exact, sublinie Poco privindu-l în ochi. A preferat să încerce ocuparea principalelor funcții cheie de pe Terra, l-a substituit numai pe Dent Hon, nu a mai reușit să facă același lucru cu Hanna Gay și cu alții.

— Ce se intenționează cu Terra acum ?

— Cine poate ști ? păru să ezite Poco, fără a se arăta însă deloc îngrijorat. Fapt e că a produs o pierdere Sistemului, distrugînd niște nave și amînînd planul de obținere a celor mai bune creiere care să lucreze pentru Sistem !

Acesta era deci *scopul*. Și motivul ? Motivul pentru care nu se trecuse deocamdată la o măsură decisivă împotriva Sistemului Solar ? Cum te puteai apăra de o incursiune în trecut ? Intuise acest Poco unica soluție de apărare ? Conta pe el ?

— Ann este într-adevăr aici ? întrebă brusc Iv.

— Te îndoieşti de ce ţi-a *promis* profesorul Bilten ? se miră Poco. Trebuie să fie, desigur. Este necesar să speri că ea trăieşte, Iv ! Iar dacă nu vei mai putea, nu fi îngrijorat, ca şi lui El Gart, Sistemul îţi va sugera să speri şi să lupţi pentru a o redobîndi. Sistemul este foarte puternic, Iv, invincibil, să nu încerci cumva să te opui !

Prima lecţie de la cursul piloţilor spaţiali avea ca punct de pornire ideea „interzice-i unui om ceva, dacă vrei ca el să îşi mobilizeze cele mai nebănuite forţe pentru a încălca interdicţia !" Se demonstra într-adevăr în continuare cît de necesară era stăpînirea de sine, disciplina, respectarea tuturor interdicţiilor. Poco nu uitase lecţia, i-o amintea în maniera lui, bănuind desigur că această discuţie a lor era ascultată cumva. De cine ?

— Să mă opun la ce ? întrebă Iv.

— Ei, uite, ăsta e scopul vizitei mele ! Iv, ţi se va încredinţa în curînd o importantă misiune. E o idee a profesorului Bilten, menţionă Poco.

— Ce misiune ? păru interesat Iv.

— Vei afla totul la timpul potrivit. Trebuie să comunici doar dacă eşti gata s-o îndeplineşti sau trebuie... să fii ajutat în acest sens. Vrei deci să primeşti misiunea sperînd s-o revezi pe Ann după aceea, nu ?

— Desigur, zise Iv fără să clipească măcar. Spune-le că sînt atît de nerăbdător s-o redobîndesc pe Ann... încît abia aştept să plec în misiune.

*

— Ce face Ians Iason ? întrebă Ina Sind intrînd.

Fosta secretară a lui Bilten începu cu vocea ei egală :

— Bun venit, Ina! Ians Iason munceşte ineficient zi şi noapte, la selectarea membrilor Ligii. Ai aici rezultatul la care va ajunge, dacă nu comite vreo eroare. Ar trebui să-l opreşti, îşi pierde timpul.

— Nu-şi pierde timpul! stabili Ina. Cîtă vreme *crede* că face un lucru util şi nu iese din acest bîrlog, nu ne produce greutăţi. Avem nevoie încă trei zile de acest spaţiu. Ai urmărit emisiunile T.V.?

— Le-am şi înregistrat, Ina. S-au luat interviuri interesante, menţionă robotul. Lui Y-Tin, care a demascat propaganda sistematică de discreditare a ordinatoarelor biologice, Hannei Gay, care a vorbit despre pierderile suferite, pentru a respinge invazia, lui Dan Dort, care a organizat protestul împotriva procesului intern declanşat de Bilten, ce viza să ocupe principalele funcţii cheie cu roboţi-copie ai unor oameni. Mons Kar însuşi a dat un interviu lung...

Ina Sind privea acum distrată pe fereastră. Y-Tin? Demascase?! Ce? Ceea ce făcuse, de fapt, şi el? Y-Tin se lăsase manevrat la fel ca alţii. Începuse să facă un joc dublu abia cînd Lev Gorr îi sugerase să încerce strecurarea scenariilor cu invadarea administraţiei de către nişte fiinţe stranii, „biocibernetice", venite din afară! Despre aceasta, fostul şef al secţiei IV uitase complet să amintească în interviul dat, pe care Ina îl vizionase şi ea. Acum Y-Tin „demasca"! Hanna Gay omisese şi ea să spună că numai graţie dispozitivului neutralizator imaginat de Harald Pin şi cu care o dotase tot Harald Pin, izbutise să nu devină victimă a dublurilor „iubitului ei" El Gart! Uitase pînă şi să spună că fusese prevenită asupra invaziei. Tot de Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare. Despre ea, Ina Sind, uitaseră, de asemenea, toţi, pînă şi Mons Kar! Deşi *ea deschisese jocul*, îşi asumase riscul — atunci cînd totul era tulbure, iar oamenii lui Si Sen stăteau la pîndă. Şi Dan Dort uitase că Rely Roy îl

ascunsese în apartamentul ei. Nu le convenea să amintească aceste „amănunte“? Justificau — sau se justificau, față de ei înșiși, pentru asemenea „lapsusuri“ prin grija pentru conspirarea, încă deplină a activității Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare? Singură Oll Ner amintise de rolul serviciului acestuia în interviul care i se luase. Asta Oll, care nu ar fi trebuit să știe că Gelt... Greșise ceva Gelt? Intuise Oll?

— Interesante mi s-au părut interviurile luate lui Nel și Ady Iason, își reluă raportul Eva.

— Nu le-am urmărit. Ce este interesant?

— Ady Iason a preluat de la taică-su o anumită puritate, care a determinat-o să se revolte, să acționeze. S-a angajat la un protest tot mai larg împotriva impostorilor din universități.

Ina surîse. Despre „conjurația din grotă“, despre atentatul imaginat uitase precis și Ady să vorbească. Despre rolul Paolei, care îi sugerase, prin frate-su, calea corectă de protest, uitase, de asemenea, ori poate nici nu-l știa... această mică „pură“ Ady Iason.

— Nel Iáson, continuă Eva, a preluat în schimb de la taică-su lenea, tendința de a fugi de o muncă utilă social, pentru care e necesar să înveți permanent. A moștenit însă și capacitatea inventivă de a-și acoperi această lipsă prin acțiuni cu rezultat practic, menite să-l plaseze în centrul evenimentelor. Ady Iason crede sincer în fratele ei. Și Dan Dort crede, influențat mult de mîna lui dreaptă, Ady Iason. Ambii au vorbit de rolul „uriaș“ pe care l-a avut Nel în procurarea acelor detectoare-neutralizatoare de roboți. În interviul său, scurt, dar reușit, Nel a relatat „cum a simțit el nevoia să protesteze acționînd concret, ingenios, pentru a ajuta tineretul să demaște impostorii universitari“.

— A menționat și cine-i dăduse patentul pentru acele neutralizatoare de roboți? zîmbi Ina.

— Nu. Cînd a fost întrebat, a dat un răspuns evaziv, cauzat, a lăsat impresia, de modestie.

Ei, da, acest Nel era un mic fenomen, în plină evoluție, ce merita urmărit, Eva avea dreptate. Eva adăugă :

— Este periculos acest rol pe care tînărul Nel Iason și-l construiește. Pentru că eu, Ina, am cîteva date despre Nel...

— Mă interesează. Fă-mi o fișă sintetizată ! Și să mi-l aduci aici pe acest Nel Iason numaidecît !

— Nu va fi ușor. Ina. Este foarte ocupat la „Clubul tinerilor care nu acceptă mistificările“. Au o întrunire și azi după masă.

— Aha, aha ! făcu tot mai dumirită Ina. Menționă : Am să-l aduc eu atunci, nu-i nimic. Rely Roy a dat vreun semn de viață ?

— E în camera alăturată, te așteaptă.

— Bine, revin imediat, anunță Ina, trecu prin ușa secretă în culoar, privi spre cea a camerei în care Ians Iason „muncea zi și noapte“, o blocă discret din mers, intră în fosta sală de primire a sediului Ligii, se opri în fața uneia din cele două secretare cibernetice ale lui Ians, începu rar : Este necesar să-l găsim pe Nel Iason, fiul lui Ians Iason. Taică-su a suferit un atac de cord. Trebuie să-l menajăm pe tînăr, sublinie Ina. Iei legătura cu el, îl rogi să vină imediat aici ! Nu dai alte amănunte, nici numele meu sau al lui Rely Roy. Ai înțeles ?

*

— Unde-i Ela ? întrebă Glad intrînd în camera de comandă.

— Plînge, de cînd ați discutat cu Harald Pin, răspunse Nat.

— E contrariată de fuga celor două dubluri ale voastre, Glad ! completă Ex. Care s-au comportat ca

și cum ați fi fost chiar voi doi! „Glad“ nu a emis nici măcar un flux Fita. Au luat o micronavă și... Ela nu ne crede! Se teme în plus de această nouă Expediție Heracles și...

— E bine că se teme, aprecie Glad. Frica e un sentiment uman; care a născut prudența, forma superioară, inteligentă, eficientă a fricii; care Elei nu-i strică deloc în această „Operațiune Heracles“, ce mi se pare riscantă. V-a spus Ela despre ce e vorba?

Cei doi ciborgi părură a se consulta, Nat mărturisi:

— Ela era foarte emoționată cînd a ieșit din atelierul unde ați discutat cu Harald. În asemenea stări, la Ela, fluxurile Fita sînt spontane... Dacă am înțeles noi bine... nu știm nici în ce timp, nici în ce loc trebuie să mergem, nici cum să acționăm, totul e foarte nebulos...

— Înseamnă că ați înțeles foarte clar, rîse Glad. Proiectul „Heracles“ a omis cîteva detalii nesemnificative. Avem însă țelul: prevenirea unei intervenții nefaste în trecutul Terrei. Habar n-am cum trebuie să acționăm — neavînd datele elementare la dispoziție. Și atunci, ce ziceți că ar fi de făcut, dragii mei?

— Să căutăm informații la cei ce le pot avea, presupuse Nat.

— Încep să cred că am să pot curînd comunica prin Fita. Să mai încercăm! La cine să căutăm și de ce ne vor ajuta?

— Oamenii viitorului trebuie să fie și ei la fel de interesați să prevină o intervenție în trecutul Terrei, Glad! presupuse Ex.

— Perfect! Chiar... recepționați ceva din ce gîndesc?

— Nu, pentru că nu vrei măcar să încerci! observă Nat. La prima întrevedere pe care ați avut-o însă cu Hellen, în „Expediția Orion“, ea a spus că „*oamenii*

din viitor au probleme cu această lume agresivă, aberantă, apărută nu se știe cum" !

Uitase vorbele acelea. Ei nu ! Ex preciză :

— Oc a reținut cuvintele lui Hellen exact, el nu uită nimic.

Îl uitase și pe „Oc" !— ordinatorul central, biologic al navei. Discuția lor avea loc, de fapt, *în patru ? !* Se consultau permanent cei doi ciborgi din fața lui cu acel „Oc" ? ! Și cu mai cine ? !

— Oc apreciază că nu avem datele necesare nici pentru a ajunge în viitor ! avertiză Ex. Nu știm adică *precis* pe ce coordonate trebuie să ne înscriem, pentru a penetra nucleul temporal fără risc !

La naiba ! Îi ghiceau suspect de bine gîndurile. Exact asta era problema care îl preocupa, pentru prima dată Glad se întrebă dacă Ela nu avea dreptate, dacă nu făurise niște ciborgi care începeau să recepționeze gîndurile umane, *fără ca oamenii să știe*, fără ca oamenii să prindă raționamentele acestor bioordinatoare, bipede sau nu ! ? Bilten nu fusese singurul care considerase aceste ordinatoare biologice „o Cutie a Pandorei", o cutie plină de surprize, din care... ce putea ieși oare ? ! Dacă or fi avut dreptate ? Devenea necesar să învețe Fita ? Nu numai el ? Dar... era posibil într-adevăr ? !

— Încetați ! se auzi în acea clipă vocea Elei. Intrase în camera de comandă, explică : „Te motivează", Glad ! Pe baza a ce le-ai spus, „frica e un sentiment uman" ! Vor să te determine să înveți Fita, sînt convinși că trebuie să înveți, pentru a putea asimila mai ușor noianul de informație pe care l-am pierdut amîndoi în acești zece ani cît am lipsit.

— Dar cum dracu fac asta ? !

— Nu știu ! zise răspicat Ela. Ți-am mai spus că acest limbaj Fita e un mister și pentru mine. Se poate transmite ceva și dincolo de cuvinte, foarte rapid, tu

ai o predispoziţie nativă, ca şi alţi oameni, pentru a-l învăţa. Mă-ntreb însă, acum, după ce ne-au fugit cele două dubluri ale noastre în care aveam deplină încredere, ce s-ar întîmpla dacă „un alt Bilten" ar poseda acest limbaj extrem de complex ? ! Ce s-ar întîmpla dacă ar proiecta ordinatoare biologice după modul său de a gîndi şi acţiona ? !... În sfîrşit, vom mai medita la asta. Deocamdată, Elta şi Ga Nusfet — la curent amîndoi cu dilema noastră, prin lanţul de ordinatoare biologice de pe bazele exterioare — zîmbi strepezit Ela, ne comunică „o modalitate de a lua legătura cu Hellen".

— Elta şi Ga Nusfet ? ! tresări Glad. Unde sînt ?

— E vorba de micul Ga Nusfet, cel care conversează prin Fita cu ordinatoarele biologice ca şi mine, clarifică Ela. Cea mai bună idee pe care cred că a avut-o Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare a fost aceea de a-i feri de Bilten. Elta şi Ga Nusfet se află amîndoi pe Baza 9 şi afirmă că ne putem întîlni cu Hellen peste două ore S, la 26 My de centrul nucleului temporal. Hellen, susţin ei, va fi acolo.

— De unde ştiu ei că va fi Hellen acolo ?

— Mă depăşeşte, Glad ! Te pomeneşti că au învăţat să comunice prin Fita nu numai în spaţiu, ci şi în timp. Ar fi înspăimîntător !

— Dar e o informaţie importantă ! aprecie Glad. Ex !

— Ştiu, Glad ! Ne pregătim să plecăm spre 7-II-B, zise Ex, se instalase deja în scaunul principal de pilotaj al navei.

*

— Vreau să te rog să mă ierţi ! începu Rely Roy. Iniţial, am refuzat să accept să mă angajez în această activitate...

— E un capitol încheiat! decise scurt Ina. Cînd te-ai antrenat, te-ai antrenat bine, dovadă că nu m-am înşelat, eşti un investigator special de perspectivă. Ne interesează acum viitorul, Rely! Ai ceva important să-mi spui, cred, dacă ai insistat să vii aici!

— Da, zise Rely. Ce ai visat azi-noapte?

— Nu-mi amintesc. Nu dau atenţie viselor. De ce?

— Fă, te rog, un efort şi aminteşte-ţi! pretinse Rely.

— ... Era ceva... Parcă un cal alb, oameni mulţi, ovaţii. M-au influenţat, probabil, mitingurile transmise prin canalele de televiziune.

— Aha! rîse Rely. Şi cine era pe cal?

— Cred că eu, bagateliză Ina, citea titlurile de pe casetele aduse de Rely, adăugă: O idioţenie de vis, în care se amestecă, desigur, date ale memoriei strămoşilor mei.

— A! îşi ridică sprîncenele doctoriţa. Înseamnă că... nu şi-au pus încă la punct, pe deplin, programul.

— Ce program? Despre ce vorbeşti? deveni atentă Ina.

— Nici eu nu dau atenţie viselor, clarifică Rely Roy. Dar cînd, azi-dimineaţă, o colegă mi-a povestit încîntată „ce vis minunat a avut", am realizat că semăna suspect de bine cu al meu. Am trecut în laboratoarele vecine şi am început să investighez. 34 persoane cu care am vorbit mi-au relatat, în diverse variante, cam acelaşi subiect, care le rămăsese bine fixat în minte. Cei ce locuiesc în partea de sud a oraşului mi-au spus că visaseră ceva similar şi în urmă cu trei zile.

— În partea de sud? Centrul de propagandă IV a fost desfiinţat.

— Oficial, preciză Rely. Aparatura a rămas, cineva a deturnat puţin programul de manipulare onirică. Am date din care rezultă că această manipulare fusese de-

clanșată încă înainte de fuga lui Bilten. Atunci oamenii se visau urmăriți de animale de pradă, reale sau fantastice, cu ochi verzi, ciclopici ca ai ordinatoarelor biologice. Acum visează osanale, „mîntuitori" și alte imagini pline de vetustă beatitudine, ce impun recunoștință. Pe calul alb însă, cînd el apare, este, de regulă, un tînăr cu plete negre al cărui chip nu poate fi clar distins.

— Nel Iason ? ! exclamă Ina.

— Paralel cu această campanie onirică se duce alta. De prezentare detaliată a activității „machiavelice" a lui Bilten. Este subliniată forța, perfecta organizare, ingeniozitatea lui Bilten, care izbutise să subordoneze Comisia pentru controlul puterii și Serviciul condus de Sen Si. Un foarte vechi truc psihologic artistic este acela de a glorifica eroul unei epopei prin exagerarea forței... balaurului care trebuie înfrînt. Cu cît balaurul are mai multe capete și scoate mai multe rîuri de foc pe nări, cu-atît meritele tînărului aflat pe calul cel alb sînt mai mari, zîmbi doctorița.

Ina Sind trecu în spatele mesei de lucru.

— Fișa pe care ți-am cerut-o, Eva !

— E gata. Apăsați clapetele 2 și 4 ! se auzi vocea fostei secretare a lui Bilten. Adaug că Nel Iason urcă în fugă scările clădirii.

— Îl introduci aici imediat ce ajunge ! porunci Ina. Apăsă cele două clapete, invită : Vino în partea aceasta a camerei, Rely !

Rely Roy se apropie, Ina mai atinse două clape, încăperea fu împărțită în două de un ecran protector. Se vedea bine ce era dincolo de acest ecran, Nel Iason, care intră în fugă în cameră puțin mai tîrziu nu putea vedea însă, probabil, decît un zid cenușiu. Realiză că ușa prin care intrase se închisese și se blocase. Nel păru să înjure, se liniști apoi, se așeză pe un scaun de lîngă ușă, picior peste picior, surîse batjocoritor :

— Te-ai modernizat rău de tot, papa! începu el. Şi eu care credeam că ţi-a trecut! Crede-mă, însă, nu sechestrînd oameni de viitor vei obţine adepţi! avertiză pe un ton dezgustat Nel.

Ina Sind apăsă altă clapetă, întrebă suav :

— Dar cum pot fi cuceriţi adepţi, dragul meu Nel ?!

Reacţia fu vizibilă. Pe faţa tînărului, Rely citi consecutiv uimire, teamă, încercare de autocontrol, apoi o atenţie concentrată. Un zîmbet se lărgi în final pe faţa lui Nel Iason.

— Domniţa cu picioare superbe! păru el încîntat. Ne-am reîntîlnit.

— Este pentru ultima oară, Nel! avertiză pe alt ton Ina. Numai pentru procurarea şi traficarea „pilulelor roz şi verzi" ai putea fi trimis într-o colonie de muncă de pe Marte. Mai am însă cîteva date despre o organizaţie tare dubioasă, arme, trafic de influenţă, escrocherii. Ai fost foarte activ în ultimii ani!

— Date despre nişte neutralizatoare de roboţi nu ai ? se miră Nel.

— Le-ai procurat oricui ţi le-a cerut! tăie Ina. Soră-ti numai cînd nu ai mai avut clienţi!

Nel Iason îşi muşcă buzele uşor. Pălise.

— Şterg cu buretele tot, Nel! Cu două condiţii!

— A! Aha! S-auzim care ?! rîse obraznic Nel, îşi revenise.

— Te pierzi imediat în jungla braziliană! Mai sînt acolo cîteva zone ce se cer investigate. Doi! Mi-i trimiţi azi, aici, pe programatorii viselor dirijate!

Acum Nel păru gata să cadă de pe scaun.

— Spune-le, continuă cu vocea ei glacială Ina, că, dacă nu vin, se va afla de activitatea lor dinainte şi de *după* fuga lui Bilten! În ce te priveşte, repet, Nel, dacă mai încerci să devii *un nou Bilten,* eu nu te demasc, te ucid, încheie scurt Ina. Aştept o oră, din clipa asta!

Ușa din spatele său se deblocă și se deschise, Nel rămase cîteva secunde năucit, se ridică apoi, își privi grăbit ceasul, ieși repede prin ușa care se închise în urma lui.

— Nu știu cum ai reușit să rezolvi atît de repede, dar mă întreb dacă nu ești totuși prea dură ? zise Rely gînditoare.

— Nu. Răul se taie. Cu Bilten am greșit.

— Și cu acei programatori ce vrei să faci ?

— Să-i dirijez într-o direcție necesară. Și să-i utilizez mai subtil ! adăugă Ina. Avem prea puțini candidați pentru cursurile de piloți autonomi. Hanna-Gay se mișcă prea încet, deși știe că dintr-o mie de candidați, abia poate fi ales *unul* pe deplin apt pentru a conduce o R-6, dar mai ales o R-7. Nimeni nu pare să realizeze că Bilten *nu* a murit, că lumea aceea aberantă *există*, pare foarte puternică și e desigur revanșardă. Am nevoie urgentă de opt sute de piloți autonomi, Rely ! Voi continua să conduc Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare, lărgindu-i însă mult competențele, preciză Ina Sind. Voi declanșa din umbră o campanie amplă, continuă, dusă prin toate mijloacele, dar inteligentă, deci insesizabilă, care să-mi asigure oamenii necesari.

— Dar pentru o asemenea campanie ar trebui măcar să te consulți...

— Voi face demersurile necesare ! promise Ina. *N-am timp* însă acum să aștept pînă dezbat și aprobă, *poate*, ilustrele foruri. Și mă consult cu tine ! Lev Gorr a murit, Pal Pent e dispărut, lui Harald Pin i-am încredințat o misiune.

— Greșești, șopti doctorița. Ești marcată de evenimentele ce...

— Mi-ai mai spus o dată că *greșesc* ! se strîmbă Ina. Îți vei da seama că *nu* greșesc, *din nou* !

•

— Am meditat profund asupra discuției noastre, profesore Bilten, începu B.G.-24. Și am ajuns la concluzia că s-ar putea să ai totuși dreptate. Este și părerea celuilalt B.G.-24, cu care am analizat problema metodic. Am ajuns la concluzia că nici valențele lui superioare nu sînt corect utilizate, fapt ce exclude o eroare de apreciere în cazul meu.

— Unde se află acest frate al tău? riscă Bilten o întrebare, începuse să se teamă de robotul său.

— „Frate" nu este bine spus, profesor Bilten. Frați există numai în lumea aceea josnică, animală, ce nu poate crea niciodată exemplare perfect identice; cum sînt eu și celălalt B.G.-24, care i-am neutralizat pe cei doi ciborgi N cu care eram împreună pe balizele lansate de Glad Selv și Ela Nant. Noi am înțeles acele semnale muzicale care spuneau, mereu și mereu, că trebuie să trecem de partea celor tari; noi i-am adus pe cibornii N în Sistem. Dar aici, în mod eronat, noi, care ne-am dovedit mai inteligenți, mai capabili decît acei ciborgi N, nu sîntem apreciați! Nu e drept, profesore Bilten. Și nu sîntem singurii cu care aici s-a procedat așa. Mai sînt și mulți alții.

— Mai există pe această navă planetă și alți B.G.-24? se învioră Bilten.

— Nu. Dar există cîteva mii de roboți din diverse lumi și multe exemplare biologice, de asemenea din diverse lumi, cărora nu li se valorifică în mod corect valențele creatoare. Și sînt nemulțumiți.

— De unde ați dedus asta? se interesă Bilten.

— Celălalt B.G.-24 a surprins ieri o discuție. Între doi roboți proști C-73. Ei pregătesc ceva, profesore Bilten. Un mare complot împotriva roboților inferiori ai acestui Sistem.

— Un complot aici? îngăimă Bilten.

— Da. Participă marea majoritate a roboților și a creaturilor biologice care au fost aduși în Sistem. Sistem ce nu poate fi perfect.

— Nu poate fi perfect ? ! îngînă Bilten, i se părea că nu auzise bine.

— E logic, nu ? Într-un sistem cu adevărat perfect, cum ar fi unul în care eu și cu celălalt B.G.-24 am conduce, nu ar putea să existe un complot. Pentru că fiecare robot, fiecare ciborg ar fi utilizat după capacitatea lui și nimeni nu ar mai fi nemulțumit.

Dar cu „ființele biologice inferioare“ ce-aveau oare de gînd ?

— Mă-ntreb dacă ar reuși un complot aici ? ! se arătă neîncrezător Bilten.

— Nu mă mir, asigură B.G.-24. În afară de mine și de celălalt B.G.-24, nimeni nu este convins de reușită, recunoscu robotul. Deși... ei se pregătesc de mult. Și-au confecționat arme, au o rețea întinsă, care se lărgește mereu. Sînt conduși însă, deocamdată, de făpturi biologice firesc, temătoare. Li-e frică mai ales de Numărul Unu, care le poate ghici gîndurile cînd se întîlnesc cu el.

În privința Numărului Unu se cam înșela, Bilten se întrebă cît de corecte erau și celelalte informații „prinse“ de acești bravi B.G.-24. Cel din fața lui continuă :

— Mie însă, celuilalt B.G.-24 și altor roboți care nu avem membrane biologice nu ne poate citi nimeni nici un gînd. Noi sîntem invulnerabili, așadar, noi sîntem cei mai puternici. Deci noi trebuie să luăm comanda aici.

— Cum... cam cum credeți că veți izbuti ? tatonă Bilten.

— Asta nu știm, profesore Bilten, zise simplu robotul. Dar vom pune să se gîndească la asta inteligențele biologice ale acestei planete. Istoriile lor, aproape

toate, au fost lungi șiruri de războaie, comploturi și atentate. Le vom sili deci pe aceste făpturi biologice inferioare să ne dea soluția. În primul rînd, pe acel Andi Anx, care este unul din principalii coordonatori ai complotului.

— În ce fel îi veți sili ? vru să afle Bilten.

— Asta iarăși nu știm, profesor Bilten. De-aceea am venit să discut cu tine. Îți promitem, celălalt B.G.-24 și cu mine, că, dacă ne ajuți, vei fi primul nostru consilier, în Noul Sistem. Sigur, dacă vei renunța pentru asta, la acest trup biologic infect.

X

LEGEA COMPENSAȚIEI

Ciudata navă apăruse subit ; la jumătatea distanței dintre „Orion" și centrul nucleului temporal, producînd o explozie de semnale ale avertizatoarelor de bord.

— Similară celei în care am găsit-o pe Elta ! își aminti Ela.

— Stop zero dintr-o pulsație de 16 My ! exclamă uimit Glad.

Priveau amîndoi imaginea unei uriașe sfere verzui, înconjurate în planul „ecuatorului" de mici discuri strălucitoare. Apelul „Alfa" preventiv, destinat întîlnirilor „cu probabile ființe raționale" fusese declanșat automat. Pe aceeași lungime de undă, o voce sîsîită, dar într-o limbă terestră perfect inteligibilă, se auzi spunînd cu emfază :

„Depășind bariera spațio-temporală, ați căpătat dreptul de a intra în Uniunea galactică".

— O nouă perturbare a Spațiului W din nucleul temporal ! avertiză Ex. Altă navă... se prăbușește spre noi, a virat cu opt grade, dintr-un unghi Gy-3 ! Corecție patru, stop zero, din 28 My, Glad !

— A doua hardughie populată numai cu roboți ! conchise Glad. Blocaj Omega complet, Ex !

— Prima fuge ! anunță Ex, sfera verzuie dispăru în următoarea clipă într-adevăr, producînd de această dată o adevărată furtună care înnebuni acele cadranelor de control, „ieșise“ prin același nucleu temporal, pierzîndu-se ea știa unde.

— Hellen ! exclamă Ela. Pe această a doua navă e Hellen ! preciză ea. Spune că nava care ne-a adresat mesajul era „o fantomă“, ce încearcă să o tot influențeze pe Elta, a făcut a treia tentativă de acest fel.

— Păstrează blocajul, Ex ! Nu sînt deloc sigur că și în această a doua navă...

— Eu sînt, Glad ! Încîntată să te revăd la fel de prudent ! se auzi vocea cunoscută a lui Hellen, pe ecranul central apăruse acum imaginea unei sfere argintii perfecte, pe cel secundar — chipul desăvîrșit, dar acum surîzător al ciborgului.

— Încîntat și eu să te văd tot mai frumoasă, Hellen ! asigură înveselit Glad. Cînd te-am întîlnit în „Expediția Orion“ păreai de gheață.

— Pot să mă perfecționez *încă*, Glad ! Mereu ! E *soluția optimă* pentru a supraviețui ! menționă Hellen, adăugă : Nat îmi comunică hotărîrea voastră „de a căuta acul în carul cu fîn“.

— Exagerează ! aprecie Glad. Cred că unde mergem ai aflat citind istoria timpului din care vii.

— „Operațiunea Heracles“ ? Vreți să coborîți în trecutul Terrei și să neutralizați intenția lui Bilten ?

— Așa scrie în istorie ? Mă rog, rîse Glad. Eu presupun însă că Bilten ar putea trimite și altă navă. Aș

vrea deci să ne conduci chiar la bîrlogul lui Bilten, *înainte* de-a declanșa incursiunea în trecut ! Ne ajuți ?

— Mai mult și mai puțin decît crezi, rosti rar Hellen. Nu știu exact unde se află *acum* acea „navă planetă". Dar pot urmări această navă fantomă a lor care a fugit. Are numai trei tuneluri spațio-temporale la dispoziție. O găsesc și voi reveni în două minute S înapoi.

— Păcat că nu te putem însoți, regretă Glad.

— Ba ați putea să mă însoțiți... Dar veți îmbătrîni cu trei zile, nu cu două minute ; sînt de parcurs cîteva zeci de mii ani lumină.

— Cîteva *zeci de mii ani lumină în două minute S ? !* Eu unul te însoțesc !

— Ce-mi ascunzi, Hellen ? șopti repede Ela.

— Nimic rău, ca întotdeauna ! îi repetă ciborgul vorbele preferate.

Ochii îngustați ai ciberneticienei fixau ecranul pe care surîdea enigmatic chipul superb, blond, al acelui simulacru de femeie.

Tot blondă o concepuse și ea pe Hellen... în urmă cu cîțiva ani. Sau cu zece plus cîțiva ani ? ! I se păru, bizar lucru, că trecuse foarte mult de-atunci. Făcuse „o păpușă" blondă, frumușică și prostuță, capabilă *să învețe* însă, *programată* să învețe cît mai mult, *mereu !* Și învățase această creatură cibernetică ! Inclusiv să se gătească. Noua imagine a lui Hellen era sclipitor de frumoasă. Singură se modelase oare ? Știa să se și pună în valoare pe deasupra, prin pieptănătura înaltă, care-i dădea un aer de prestanță și distincție, prin colierul simplu, dar de efect care-i împodobea gîtul robust, de statuie.

— Bine, hotărî Ela. *Venim pe nava ta.* Te scalpez însă, dacă mă îmbătrînești cu mai mult de trei zile !

•

— Trebuie să te duc la noul tău loc de muncă.

— Manevrează comedia asta mai încet, avem să ne spunem multe secrete, Anx ! susură Bilten.

Simţi crisparea lui Andi, dar ciudatul pat-fotoliu plutitor în care se afla îşi încetini deplasarea.

— Aud că eşti printre conducătorii complotului, atacă direct Bilten. Că v-aţi procurat arme. Ştiu şi unde sînt, minţi Bilten. Numărul Unu va afla tot, dacă mă lichidezi. Nu încerca să negi, Andi !

— ...Nimic nu are şanse de reuşită, şopti cu amărăciune Andi Anx. Sînt circa un milion de roboţi, de diferite tipuri. Iar fiinţele biologice cîteva sute.

— Dar mai există şi roboţii care nu aparţin planetei ; cîteva mii.

— Din nefericire, marea lor majoritate sînt cam ca B.G. ai tăi, rîse Andi Anx. Inferiori roboţilor planetei ; care *cred însă că se află într-adevăr într-un sistem perfect.*

— Fleacuri ! Cum ghiceşte gîndurile broasca fără carapace ?

— Taci ! făcu speriat Andi. Dacă află, la o altă „audienţă", că ai înţeles asta, eşti mort. Poţi învăţa numai în foarte mult timp să te ascunzi de ea ; şi atunci incomplet.

— Făpturile alea oribile îl conduc de fapt pe Numărul Unu, da ?... Bun. Care e punctul lor vulnerabil ?

— Asta e, că l-au depăşit, murmură Anx. Erau o lume îmbătrînită ; s-au combinat însă de curînd cu alta ; tînără, lacomă, agresivă ! „Broasca fără carapace", cum îi spui tu „e o corcitură" vicleană.

— Corcitură ? Minunat ! aprecie Bilten. Şi atunci...

— Nu, asigură Andi. Ştiu la ce te gîndeşti, Bilten. Dar cele două planete — ale aaşilor şi zbirnilor — sînt ocolite la mii de ani lumină de „navele executive". Fiecare incursiune în trecut e calculată exact de la plecare. Nimeni şi nimic nu poate determina un ci-

bernet să schimbe ruta stabilită, au încercat asta fără a reuşi oamenii viitorului !

— Oamenii viitorului ?! făcu încîntat Bilten. Ei, ei, ei !

— E de fapt o Federaţie galactică ! În trecutul căreia lovesc aceşti ciberneţi bezmetici, conduşi din umbră de Lumea Aas, combinată genetic cu zbirnii. Acum ştii tot, oftă Andi Anx. La prima „audienţă" eşti ca şi mort, eu de asemenea. Pentru tine, mai ales, nu există cale de a le ascunde vreun gînd.

— Ba există ! rîse Bilten. Du-mă înapoi, în camera mea ! Şi spune-i lui B.G.-24 că m-am hotărît.

— La ce te-ai hotărît ? încremeni Andi Anx.

— Nu te interesează ! făcu şi mai amuzat Bilten. Eşti o creatură biologică vulnerabilă, Anx, nu trebuie să ştii prea mult.

•

— Puşlamaua îmi ascunde ceva *de esenţă* ! strecură printre dinţi Ela imediat după ce intraseră în capsula de transbordare. A învăţat să-şi blocheze fluxurile Fita mai bine decît mine, ea, ciborgul meu !

— Cred că a devenit ceva mai mult decît „un ciborg al tău", remarcă Glad. Dovadă, îi zici „ea".

— Ba este ciborgul *meu* ! izbucni îndîrjită Ela. Eu i-am creat plasticitatea de gîndire, capacitatea de a învăţa, dorinţa de perfecţionare. Voinţa de a înfrînge imposibilul, convingerea că „există soluţii pentru orice" le-a şterpelit de la tine. Ar fi fost un ciborg de serie fără toate astea !

— Semeni *tot mai mult* cu Bilten ! se amuză Glad.

— Oh, iar ?! Nicidecum ! De ce ? făcu înfiorată Ela.

— Nu suporţi ce este sau pare a-ţi fi superior.

— Superior mie ! ? El, Hellen ! ?

— Ea, Hellen ! o corectă Glad. Cine știe cît de mult se va deosebi o femeie a viitorului — compusă din cine știe cîte proteze, conectată la cine știe cîte ordinatoare și bîrfind prin Fita cu celelalte ordinatoare sau cu femei — de această operă a ta !

— Crezi chiar că așa vor arăta femeile viitorului ? se îngrozi Ela.

— Să sperăm că nu toate. În ce o privește pe Hellen, ai grijă ! Este și o făptură rațională sensibilă.

— Zău ? ! își miji ochii Ela.

— Are toate calitățile — presupun și defectele — tale, mai puțin una... sau unul ?

— Care ?

— Spiritul creator, pe care nu și l-a manifestat *încă !*

— Așa ceva nu va avea niciodată ! asigură Ela.

— Niciodată ?

— Niciodată ! Nu i l-am prevăzut *eu !*

Cele două părți gemene ale capsulei de transbordare se deschiseră. Se aflau în pîntecul navei viitorului. Nat îi întîmpină cu un surîs.

— Ptiu, drace ! făcu Ela consternată. Cum, cînd ai ajuns aici, măgar cibernetic ?

— Sînt numai o dublură a lui Nat, Ela, Hellen m-a creat identic celui rămas pe „Orion", minus pasiunea supărătoare pentru proverbe.

— Te-a *creat ? !* Hellen ? ! scrîșni Ela. *Hellen ? !*

— Adică m-a copiat, după memoria — din banca de date — a lui Nat de pe „Orion", se corectă ciborgul. Hellen calculează traseul optim ; pentru a parcurge primele tuneluri spațio-temporale în cele trei zile pe care i le-ai cerut, Ela ! Vă roagă să o iertați că nu vă întîmpină și să mîncați pînă va termina, încheie Nat, ridică brațul drept pe care-l ținuse cam la spate, în mîna lui apăru un buchet mic de flori ciudate, intens albăstre, aproape mov ; ca ochii Elei. Și să pri-

meşti aceste flori, Ela! *Le-am creat* pentru tine! adăugă Nat.

Ochii femeii fulgerară scurt. Ela păruse să se clatine, își ridică însă deodată capul cu o mişcare aprigă, zvîrlindu-și pe spate pletele scurte și negre, înaintă un pas, luă florile din mîna ciborgului, surîse îngerește:

— Mulţumesc! Ești foarte drăguţ, Nat! şopti cald ciberneticiana, adăugă însă: Nici n-ai fi putut fi altfel, în definitiv, dragul meu, din moment ce ești, indirect, opera *mea!*

*

Mons Kar își desprinse în sfîrşit ochii de pe proiect.

— Ina! începu el scăzut. Îţi mulţumesc pentru sinceritatea cu care mi-ai vorbit și azi. Dar nu pot să aprob acest plan *secret*. Cu atît mai mult nu o pot face acum; cînd, peste trei zile mă retrag, totuși definitiv.

— Nu înţelegi chiar nimic, Mons!? fulgerară ochii verzi ai Inei Sind.

— Greșești! spuse președintele obosit. Mult.

— Oh!... Pricepe, Mons, tinerii trebuie să creadă că simt ei „un imbold lăuntric" pentru a lăsa orice și a deveni piloţi pe navele de intervenţie sau investigatori speciali! Am nevoie de ei, acum!

— Dacă le vom explica pericolul, vor simţi într-adevăr singuri, raţional, dorinţa de a-și apăra planeta natală.

— Dar *nu e timp* de explicat! De cînd există, omenirea a fost dirijată în direcţiile necesare! De cei ce *au văzut* înaintea celorlalţi clar scopul!

— Nu-i adevărat, Ina. Tu vrei *să ne întoarcem* la acea etapă; la o nouă formă de manipulare.

„Voi realiza proiectul oricum!" vru să strige aprigă, enervată Ina, se abţinu însă, zise liniștită:

— Bine. Sînt silită atunci să renunţ. Dar, te rog, mai gîndește-te pînă mîine, Mons!

— Am făcut o cafea bună ?

— Excelentă ! asigură pe un ton dubios Ela, Glad completă :

— Ca tot ce ne-ai pregătit, Nat ! Aţi mai avut şi alţi musafiri umani pe această navă ?

— O dată sau de două ori, Glad.

— De ce minţi, măgar cibernetic ? ! tresări Ela. „Nu" a fost primul lui răspuns pe care i l-am surprins prin Fita !

— Este modest, se auzi o voce plăcut timbrată în spatele lor.

Se afla în cadrul uşii duble, mari, care se închidea automat în urma ei ; o siluetă zveltă, într-un costum de culoarea castanei. Părul auriu al ciborgului avea reflexe arămii, ochii codaţi păreau să surîdă, prieteneşte.

— Fiţi bineveniţi pe această navă ! Şi în acest timp ! rosti încet Hellen, motivă : Am trecut deja prin nucleul temporal.

— Cînd ? ! exclamă uimit Glad.

— „Orion II" dispune de un sistem perfecţionat de protecţie, zise Hellen. Senzaţiile dezagreabile au fost înlăturate. Ca şi urmările nocive ale unor penetrări consecutive prin Spaţiile W de mare intensitate.

„Orion II" ! ? De ce dăduse numele navei lor acestei astronave a viitorului ? Glad n-avu vreme să mediteze, se ridică din scaunul confortabil şi porni preventiv spre Hellen. Ela sărise pur şi simplu, cu două clipe înainte şi se îndrepta iute, iute spre opera ei.

— Ia să te văd mai de-aproape ! toarse Ela, se opri în faţa ciborgului pe care, sub această nouă înfăţişare, nu-l văzuseră pînă atunci niciodată în întregime, o măsură pe Hellen din cap pînă în picioare, îi dădu ocol.

Glad remarcă liniștit că Hellen avusese buna inspirație să nu se proiecteze mai înaltă decît autoarea ei ; pe Ela aproape o obseda faptul că era cu un cap mai mică decît el.

— Arăți încîntător ! decretă Ela, luă mîna ciborgului, privi atentă „epiderma", se interesă aparent profesional : Ce material e ăsta ?

— Cred că ne poate destăinui date mult mai interesante ! interveni Glad.

Ela își mușca buzele ușor, privi masa care dispărea în plafon, se interesă nervoasă, stupid :

— Faci vrăji ? Sau ai învățat Fita și mobilierul de pe această navă ?

Glad începu să se îngrijoreze. Dacă Ela devenea geloasă, geloasă pe propria ei operă, călătoria pe această „Orion II" — de ce totuși „Orion II" ? — avea să devină un calvar.

— Ordinatorul central al navei a comandat electric strîngerea mesei, din dispoziția mea, răspunse cuminte Hellen. Vreau chiar, în drumul spre T-42, acesta e cel mai apropiat tunel spațio-temporal, preciză Hellen, să vă relatez cîteva date obținute de mine sau de alte nave care patrulează în timp.

— Ai devenit deci un fel de agent al timpului ! remarcă Ela.

— Nu. Aceia sînt alții, zîmbi Hellen. Oameni din timpul și din lumea noastră, ori din alte timpuri sau lumi, care se stabilesc în epoci trecute, ca *simpli observatori*. Veți lua legătura, așa scrie în istorie, cu Zin, unul din acești agenți. E un tip *lucid*, îl cunosc. Pentru că există și agenți temporali... care sînt tentați să schimbe cursul firesc al evenimentelor. De regulă, intervine legea compensației, ce le anulează intervențiile. Așa s-a întîmplat cu Pal Pent.

— Pal ? ! exclamă înveselit Glad. Trăiește ?

— Da, zise Hellen. L-a urmărit cu străşnicie pe Bilten, care fugea din timpul său, cu o navă pilotată de Iv Pard. Pal a penetrat însă chiar centrul nucleului temporal pe o „Lambda" nepregătită pentru o asemenea străpungere a unui Spaţiu W de mare intensitate. Ar fi trebuit să moară ; l-am salvat. După o vreme i s-a permis să devină agent într-un timp anterior celui din care plecase. Se apreciază că s-a comis o eroare. Pal Pent nu era pregătit pentru a rezista unei asemenea probe. Ştia nenorocirile produse de Bilten. Ajunsese, ca agent, într-un timp în care Bilten era doar student la cibernetică. Pal a săvîrşit greşeala, de neiertat, de a încerca să-l ucidă. L-a ucis, de fapt, pe acel tînăr student Bilten, *fără însă ca nimic să se schimbe în istorie*.

— Cum aşa ? întrebă Glad. L-a înviat Legea compensaţiei ? !

— Ceea ce nu s-a aflat încă, în timpul din care veniţi, nici chiar Ina Sind, care a investigat trecutul lui Bilten nu a descoperit deocamdată, este că Bilten nu e Bilten ! Ci doar un impostor. Care s-a substituit — cu o adevărată ingeniozitate — studentului merituos ce fusese Bilten. Fără să ştie, fără să vrea, Pal a facilitat doar crima, preconizată de impostorul acela ; devenit Bilten pe care îl ştim. Încercarea lui Pal Pent a dovedit doar cît de puţin cunoaştem trecutul, cît de puternică e Legea compensaţiei.

— Această Lege a compensaţiei nu poate fi deci *niciodată* înfrîntă ? deveni interesat Glad.

— Nu se cunosc cazuri. Decît, poate, negative, adăugă Hellen. Acea civilizaţie războinică, aberantă a apărut pe neaşteptate, împotriva a ceea ce *se ştie* despre istoria galactică. A făcut să dispară planete, civilizaţii, provocînd explozii solare şi găuri negre. Normal, Legea compensaţiei ar fi trebuit să intervină, să determine autodistrugerea acelor sălbatici. Cel puţin aşa

credem noi, în prezentul în care sîntem acum. Dar totul ar putea fi altfel scris în istoria mult mai cuprinzătoare a viitorului, despre care însă oamenii viitorului refuză să ne vorbească. Întorcîndu-ne la patrulele temporale, din care fac și eu parte, continuă Hellen, ele controlează penetrările în timp ale unor indivizi izolați sau agenți temporali. Transferul de informație trebuie — încă, Glad — să fie unisens. De la trecut spre viitor, nu invers, s-ar putea produce, în acel caz, perturbații care să afecteze, prin conexiuni greu de presupus, viitorul altor lumi. E o lege galactică la care Federația a ajuns după ce s-au înregistrat catastrofe cu totul nebănuite. Așa a pierit Lumea Maar, scăzu brusc glasul ciborgului.

— Simt că n-o să-mi placă istoria, bombăni Ela. Un coniac bun se poate bea pe nava asta ?

— Desigur, Ela ! Chiar cel mai bun care există ; adus prin contrabandă, recunoscu Hellen .Pe navele patrulelor temporale nu sînt admise...

— În regulă ! Văd că ai învățat cîte ceva de la mine, aprecie Ela luînd paharul ce apăruse pe un suport lîngă ea, sorbi o înghițitură, făcu un semn spre paharul lui Glad, se strîmbă : Gustă ! Am început să înțeleg de ce umblă oamenii viitorului în trecut după informații !

•

— Te-ai gîndit cum să acționăm pe acea Terră a ta ?

Iv Pard întoarse capul spre umanoidul care apăruse alături de el. Otal, așa se recomandase cînd urcaseră amîndoi pe această navă, era unul din supraviețuitorii Lumii Nag, aflați acum, din cîte pricepuse Iv, în slujba Planetei cibernetice.

— Mă gîndeam dacă merită întreprinsă într-adevăr această incursiune în trecutul Terrei, zise Iv.

— Dacă Numărul Unu a hotărît așa, evident trebuie ! zise nagianul, înfășurîndu-se parcă înfrigurat într-un fel de mantie fumurie, de care era nedespărțit. Rolul tău, ca și al meu, este *să executăm*, să plantăm acea generație de monștri, adăugă rar Otal.

— Ce să facem ? i se păru lui Iv că nu înțelesese. Mi s-a spus că vom preda doar un mesaj agentului temporal Zin, pe care îl vom găsi în trecutul neguros al planetei de unde vin ! Despre ce monștri vorbești ?

— Poate că nici nu trebuia să știi mai mult, aprecie nagianul. A doua parte a incursiunii noastre o vom realiza tot în trecutul Terrei, servindu-ne, de asemenea, de nucleul temporal ; dar la 20 de ani după ce am luat contact cu Zin ! Vom culege „recolta" ! Pe care o vom aduce în Sistem !

Iv înmărmurise. Văzu cum Otal întorsese capul mirat, din spatele lui se auzea un zgomot greu explicabil. Nagianul porni repede spre ușa rămasă întredeschisă, pătrunse în camera mare a navei, urmat de Iv.

De necrezut, dar roboții, cu aspect umanoid toți patru, *se băteau*.

Otal rosti cîteva cuvinte, nu i se dădu atenție, lupta continua, într-o muțenie desăvîrșită. Cei patru androizi se loveau sistematic, stînd unul în fața altuia, în perechi, utilizînd un soi de box primitiv, parcă dezarticulat. Era posibil ? Aceste făpturi cibernetice ale „Sistemului perfect" să se lovească cu sălbăticie, pe o navă aflată în plin spațiu cosmic ?

Unul din cei patru bătăuși căzu, ceilalți doi tăbărîră pe al treilea, reușiră să-l doboare definitiv. Cei doi roboți victorioși se aplecară asupra învinșilor, le desprinseră capetele cu mișcări sigure și rapide, se întoarseră abia acum spre ușă. Unul spuse ceva ce Iv nu pricepu. Otal răspunse altceva, îl apucă pe el de braț, ieșiră și închiseră ușa în urma lor.

— Se dereglaseră, explică scurt nagianul. Se opuneau adică la executarea misiunii. Totul s-a rezolvat însă, au fost depistați la timp. Nu există nici un pericol, Iv, ca intervenția în trecutul Terrei să fie ratată.

Mișcarea aceea sigură și rapidă ! de la dreapta spre stînga ! Capetele celor doi roboți se dovediseră a fi *simplu și ușor* detașabile, cum nu văzuse la nici un robot terestru. O singură întrebare își punea Iv : *Cît de puternică* trebuia să fie acea mișcare ?

— Intră în cabina ta ! porunci nagianul. E mai sănătos să dormim pînă ajungem în timpul și la locul stabilit. Abia atunci e nevoie de tine. Caută să dormi, eu voi face la fel. Sîntem creaturi inferioare, avem nevoie de somn !

•

Acolo, în capul coridorului lung, pe care colegii lui îl deschideau, se aflau Hanna *și Missy !* Iar Missy aleargă, aleargă spre el...

— Poco ! Poco, trezește-te !

Poco se răsuci brusc, gata să cadă din hamacul improvizat.

— Bilten a reușit, suflă disperat Andi Anx.

— A reușit ce ? întrebă buimăcit Poco

— Este un geniu în felul lui, murmură consternat Anx. Nu credeam, dar a izbutit, cu nenorociții lui B.G. 24, mai mult decît noi toți. A pus mîna pe conducerea „Sistemului perfect", auzi ?

— Bilten ? ! făcu năucit Poco, își îmbrăca grăbit combinezonul de zbor. Întrebă : Cum ?

— Nu știm exact. Nagienii spun că ar fi strecurat, cu ajutorul unuia din cei doi B.G. ai săi, un zero în programul pregătit pentru una din „navele executive". A mutat astfel cîmpul de intervenție *în alt spațiu-timp !* Locul unde nava a produs, în trecut, o gaură neagră, era aproape de planeta zbirnilor, care

a fost înghițită, șopti realmente tremurînd de emoție Andi Anx.

— Cine... erau zbirnii ? înmărmuri Poco.

— O lume stranie, cu care blestemații ăștia din Aas se combinaseră genetic, le asigurau „revitalizarea". Numărul Unu sau, mai exact, „broaștele acelea fără carapace", hibrizii care îl conduceau din umbră pe marele creier cibernetic au sucombat instantaneu. Pe nava planetă unde ne aflăm e un haos total. Bilten te caută, are nevoie de forțe pentru a prelua controlul

*

Iv Pard înainta cu pași de pisică. Inutil, capul robotului se întoarse spre el. Brațul lui Iv se ridică arătînd cu un gest disperat, înfricoșat, cadranele de control ale cabinei de comandă. Privirea verde a robotului îl cercetă lung, se întoarse totuși spre cadranul indicat și atunci...

Dintr-un salt, Iv se afla în spatele pilotului, prinse cu ambele brațe capul metalic, răsuci scurt. *Reușise !* Creatura nu se așteptase la un atac din partea unei „ființe inferioare". Iv stătea acum cu capul robotului în mîini, cercetîndu-i curios gîtul, unde se puteau vedea numai șase clape de contact și sistemul de cuplare de o simplitate remarcabilă.

Întrebarea era unde se afla cel de al doilea robot ? În camera mare, principală a navei, probabil. Ce făcea acolo ? Cînd avea să apară ? Dacă aveau să apară însă, în același timp, robotul și Otal ?

Iv se deplasă cu prudență, deschise încet ușa care dădea în camera nagianului. Lumină slabă, albăstrie, identică celei din camera lui. Și, pe patul foarte jos, silueta nagianului înfășurată pînă peste cap în țesătura aceea pufoasă. Iv ridicase deja brațul pentru a lovi cu capul robotului în cel al nagianului, cînd auzi clară vocea lui Otal :

— Nu mişca !

Nagianul se afla în colţul opus al încăperii. În mîna lui lucea desigur o armă. Uluit, Iv constată că de pe pat, de sub mantia nagianului, se ridica celălalt robot pe care îl crezuse în camera mare a navei.

— Nu-ţi fie teamă, zise Otal. Cei doi roboţi care au învins sînt cu mine. Adică, acum, cu noi. Dacă nu ai fi acţionat aşa, aş fi mers să te ucid eu, distinse Iv glasul nagianului, tonul părea surîzător.

XI

PE CĂRĂRILE LUI CRONOS

— Totul e deci luptă în Universul... cunoscut deocamdată, îşi continuă expunerea pe un ton cam didactic, Hellen. Între instinctul orb de conservare şi capacitatea de a-l depăşi, între interesele meschine marcate de orgoliu ale unor indivizi sau lumi şi raţiunea ce e capabilă să împiedice prăbuşirea în haos. Dar interesele meschine pot constitui paşi spre progres, iar acţiunile raţionale, bineintenţionate, catastrofe greu de imaginat. E Legea efectului opus, conform căreia, de pildă, o civilizaţie încearcă să salveze de la pieire o lume pe margine de prăpastie, dar acea lume produce ulterior dezastre cosmice. Dezastre ce o dată elucidate, contribuie însă la stabilirea unor legi ; cum ar fi „Legea celor două praguri".

— De-asta Federaţia ne-a privit ca pe nişte cobai cînd era să ne autodistrugem ? se interesă Glad.

— La scara Galaxiei, zise convinsă Hellen, e de preferat să piară o lume războinică, decît să fie ajutată, artificial, să treacă pragul autodistrugerii, să se

extindă în spațiu și să încerce să supună sau să distrugă civilizații pașnice înfloritoare.

— Există și civilizații de la început pașnice, care nu au cunoscut războaie ?

— Desigur, Glad ! Vom lua contact în curînd cu una. Au apărut în moduri diferite, fie ca urmare a unor condiții vitrege, care i-au obligat pe membrii lor să facă față unor dușmani puternici, dar neraționali, fie în condiții foarte bune, care nu au iscat obiectiv motive de conflict. Acestea sînt și ființe unisexuate, e-adevărat, surîse Hellen.

— Cu asta ce vrea să zică ? mîrîi Ela.

— Dar care, din aceste cauze, s-au dezvoltat extrem de lent, adăugă Hellen.

— Normal ! Trebuie să fie îngrozitor de plicticoase.

— Nu întotdeauna, Ela ! Mai plicticoase sînt lumile cibernetice. Străvechea civilizație Maar a lăsat în locul ei, înainte să dispară, o asemenea civilizație cibernetică, perfect pașnică, ce a supraviețuit pînă azi, sute de milenii.

— Sute de milenii ?! exclamă impresionat Glad. E cumva lumea în care te-am găsit noi, în „Expediția Orion“ ?

— Da, Glad. O lume într-adevăr plicticoasă, pentru mine, cel puțin ; din care am evadat. Dar, în esență, sînt o civilizație pașnică, astfel programată de vechea lume Maar. Ne vom întîlni și cu reprezentantul acestei constelații cibernetice, promise Hellen. În sfîrșit, lumile nepașnice care izbutesc să treacă de pericolul autodistrugerii nucleare se află, de regulă, în fața pragului al doilea, spațio-temporal.

— Înțeleg că „fenomenul Bilten“ a apărut și în alte lumi ?

— Întocmai, Glad. Trist de des.

— Că, din moment ce noi *sîntem* în Federația galactică, am depășit și cel de al doilea prag. Deci că acțiunea lui Bilten a fost zădărnicită cumva.

— Zădărnicită de voi doi, scrie asta în istorie.

— Și dacă noi doi nu am mai continua această expediție? Dacă ne-am întoarce acum pe Terra? întrebă Glad.

— Altcineva sau altceva ar interveni în locul vostru, zădărnicind acțiunea lui Bilten. Iar în viitorul timpului din care vin eu s-ar corecta greșeala consemnată în istorie, stabilindu-se cine ce rol a avut *de fapt*. Pentru că, într-o lume capabilă să călătorească în trecut, *totul se află cîndva!* Acesta e rolul principal al agenților temporali.

— „O lume capabilă să călătorească în trecut"! repetă Glad. În viitor nu se călătorește?

— Numai în mod excepțional. E, în general, interzis.

— Ai încălcat deci o lege, Hellen?

— Nu, Glad. Ceea ce am făcut și ce v-am spus *nu poate influența nicicum mersul evenimentelor.*

— Ei, cum naiba? tresări Glad.

— Asta nu vă pot spune, ar influența! zîmbi Hellen.

•

— Trebuie să luăm totuși legătura cu acest Zin! insistă Otal.

— Nu înțeleg de ce?! făcu iritat Iv Pard. Gîndește-te mai bine la propunerea mea!

— Eu am trăit mai mult decît tine pe acea navă planetă, Iv. Îi cunosc pe Numărul Unu și pe reprezentanții Lumii Aas.

— Cine mai sînt și reprezentanții ăla?!

— Am să-ți spun, pui prea multe întrebări deodată! remarcă Otal. Ar trebui să înveți de la ei!

— De la cine?! zvîrli cu dispreț pilotul.

— De la ciberneții Sistemului perfect! Ei tac, ascultă și întreabă, dacă mai au ce, la sfîrșit.

— Eu nu sînt robot! exclamă tot mai furios Iv. Ce vrei acum? Să...

— Să taci! stabili Otal. Pierdem timp! Și trebuie să ne gîndim cum vom acționa pentru a lua legătura cu Zin.

— Dar *de ce* să mai luăm?!

— Ești îngrozitor! observă trist Otal. Asta încerc să-ți explic! Și pricepe că *e bine să înveți*, dacă ai ce, de la oricine, chiar dacă sînt dușmani! Altfel... ai face... ați face o greșeală pe care noi am plătit-o scump, răgușí brusc vocea nagianului.

— Oh, tac! acceptă Iv.

— Îi cunosc bine, spuneam. Natura a învățat să dubleze sistemele de informare. Aveți, ca și noi, doi ochi, două urechi, pentru eventualitatea că unul din aceste importante mijloace de culegere a informației clachează dintr-un motiv sau altul. Și mai ai două mîini, două picioare...

— Știu „inventarul“! se zbîrli Iv.

— Ei bine, lumea aia cibernetică a învățat de la noi, de la natură! Și au perfecționat chiar...

— Am văzut! Roboții, „ciberneții“ lor au cîte trei sau patru ochi, o puzderie de mîini-picioare! Ei și?

— E vorba de un principiu! *Cel puțin trei!* Fiecare navă executivă e dublată, de regulă, de alte două pentru a fi *siguri*, întotdeauna, că se va realiza ce și-au propus!

— Vrei să spui că, în afară de nava noastră...

— Nu știu cîtă importanță dau ei acestui „proiect al lui Bilten“. Dar *este posibil* ca altă sau alte nave să fi primit misiuni asemănătoare, de implantare a unor monștri în trecutul Terrei.

— Și atunci ce-i de făcut?

— Să mă asculți mai întîi! făcu disperat Otal.

— Taç, mormăi frămîntat Iv. Spune odată !

— Nu putem pîndi, în ani diferiți, dacă apare o altă navă a lor. Și e îndoielnic de altfel că am putea-o împiedica să-și îndeplinească „misiunea". Chiar dacă pe acea navă există un nagian sau pămîntean. Nu sînt toți ca mine, ca tine sau ca Andi Anx.

— Aveți „Biltenii" voștri ?

— Ah, da ! Singura noastră șansă, singura *voastră* șansă, de fapt, e să-l găsim pe Zin. E un agent temporal inteligent, care vine din viitor. Dispune de forțe, de informații superioare ! El va putea, *sper*, dacă e prevenit, să neutralizeze și alte intervenții în trecut ale lui Bilten, e una din sarcinile acestor agenți temporali, care au contacte permanente cu patrulele temporale.

— Dar, dacă Numărul Unu ne-a trimis la acel Zin...

— Zin e un agent dublu, zise scăzut Otal. Această lume cibernetică a sesizat de mult *forța informației*, utilitatea de a penetra în cunoștințele viitorului, printr-un agent complet izolat, cred ei, în trecut.

— Deci *cred* numai că acest Zin... „lucrează" pentru ei ?

— Exact. A fost una din ideile lui Andi Anx.

— *Andi* le-a dat o asemenea idee ? !

— Iar judeci pripit ! remarcă Otal. Era o *cale* de a stabili un contact, o modalitate prin care Zin și probabil alții — care au acceptat formal „să lucreze" pentru ciberneții aceia blestemați — să afle la rîndul lor intenții, forțe, procedee ale Numărului Unu ! Prin faptul că explodează o stea subit, că se produce dintr-o dată o gaură neagră care absoarbe sisteme solare unul după altul, nu poți afla prea mult, nu crezi ? Andi Anx, prin Zin sau alții ca el, i-au făcut pe oamenii viitorului să știe cine produce aceste dezastre, ce urmăresc, cum procedează...

— Ei bine, vom lua legătura cu Zin! acceptă Iv. Dar, după aceea, Otal...

— Scoate-ți-o din minte pe acea Ann! izbucni nagianul.

— Nu pot! Și nu vreau! strigă Iv. Ce mare lucru ar însemna o incursiune în urmă cu 12 ani, dacă ne putem întoarce, prin același nucleu temporal, in timpul din care am plecat, adică acum?!

— Privește mai bine aici! spuse parcă istovit Otal. Sînt dușmanii noștri cei mai puternici, de care trebuie să te temi.

Într-unul din colțurile „camerei mari" a navei apăruse o imagine ciudată. Era un fel de junglă, cu plante necunoscute, verzi-albăstrii. O făptură, bizară, verzuie, ca o frunză cu codița sumețită în sus, se strecură lunecînd parcă, ajutată de fapt de nenumărate piciorușe ce se distingeau vag pe marginea acelei „frunze" lunguiețe.

— Ce-i asta? întrebă Iv.

— Un aas! șopti înfiorat Otal. În forma lui primitivă, inițială.

„Codița frunzei" avea o bulbucătură ciudată, capul minuscul al creaturii părea să fie acolo, se distingeau doi ochi ca două puncte. Gîtul lung al făpturii începu să se miște încet, bălăbănindu-se de la dreapta la stînga.

— Andi Anx mi-a spus că aveți pe Terra reptile care procedează similar, pentru a-și paraliza prada pe care vor s-o înghită.

— Șerpi? făcu uimit Iv.

— Privește acum!

În ceea ce părea a fi un fel de cuib, o altă ciudățenie a planetei necunoscute începuse să se miște la fel de încet, dar într-un anumit ritm. Sfîrși prin a încremeni. Apoi... împinse cu ciocul, botul, ce-o fi fost extremitatea aceea... un ou, desigur, care se rostogoli

din cuib. Cu o mişcare iute, abilă, „frunza" se dădu peste cap, prinse din zbor, pe burtă, oul pe care îl înfăşură, acoperindu-l complet. Dezmeticită brusc, creatura victimă începu să se agite nebuneşte, să-şi destrame cuibul disperată. Cîteva clipe doar, după care se potoli, rămase nemişcată. Jos, „frunza" îşi digera liniştită prada.

•

Sala destinată intervenţiilor chirurgicale pentru făpturi biologice era plină cu morţi sau răniţi, majoritatea nagieni. Poco se apropie de unicul medic ce opera, era unul din cei doi ciborgi N care se aflau pe nava planetă.

— Caută să nu ajungi aici, creaturile biologice sînt foarte sensibile şi greu de reparat ! îl sfătui ciborgul, cosea iute, cu un aparat delicat, pîntecul sfîrtecat al unui nagian.

— Cine cu cine se luptă ? întrebă Poco uluit.

— Nu se mai ştie acum. Unii dintre nagieni şi xelani au trecut de partea lui Bilten care, după ce distrusese şi marele creier al planetei, nu se putea înţelege cu roboţii autohtoni.

— *Nagienii ?* Au trecut de partea lui Bilten ? !

— Unii, ţi-am spus, zise ciborgul. Vor să devină stăpînii acestui Sistem ; care sînt convinşi că le-a distrus planeta Nag. Ceilalţi nagieni şi xelanii, sorienele, sînt sau mă tem că vor ajunge aici, explică cinic ciborgul. Bilten dispune de un milion de roboţi-crabi care ascultă acum de el şi de grupul nagian minoritar fără să bănuiască ce-i aşteaptă. Pentru că Bilten...

— Unde îl pot găsi pe Bilten ? se interesă Poco.

— Este răspîndit în vreo 20 de exemplare.

— Răspîndit ? ! întrebă năucit Poco.

— S-a temut că făpturile acelea din lumea Aas îi vor ghici planul. Şi a devenit robot ; şi-a transferat,

adăugat memoria unuia din cei doi B.G. 24 ai săi. Cel de-al doilea B.G. a început să se simtă și el Bilten, nu știu de ce. Pînă acum cîteva ore aveau toate șansele să sfîrșească cu grupul condus de Andi Anx — robotul Bilten e mai sălbatic decît Bilten pe care îl știi — și să continue exterminarea planetelor învecinate, inclusiv a Terrei. Programele de zbor pentru „navele executive“ xelanii au aflat că sînt deja făcute Am transmis prin Fita navei „Orion“ aceste informații, zise pe un ton liniștitor ciborgul, trecuse la altă masă de operații, Poco exclamă :

— „Orion“ ? ! Unde este „Orion“ ?

— Pe-aproape, zise evaziv ciborgul. I-au expediat lui Bilten acei „monștri din trecutul Terrei“ pe care îi dorea. Sînt cei 18 B.G.-24 făcuți „cadou“ de Bilten lui Glad și Elei, cînd plecaseră în „Expediția Orion“. Fiecăruia Ela, probabil, le-a vîrît în memorie că el este „adevăratul profesor Bilten“. Așa că acum, pe nava planetă a Sistemului, 20 de B.G.-24 dau comenzi, „coordonează“ se ceartă, încearcă să se distrugă reciproc. Nici nagienii, nici roboții planetei, nimeni nu mai șite cine e adevăratul robot Bilten, fiecare grup vizează doar să-l ucidă pe „celălalt impostor“. Cel mai bine e să rămîi aici, conchise robotul.

Poco ocoli însă mesele, ieși în fugă pe coridorul pe care alți roboți, de diferite tipuri, cărau în continuare „creaturi biologice foarte sensibile“.

•

— Nu te necăji, zise consolator Ela. Și eu m-am simțit umilită cînd mi-a arătat Nat de ce „atelier“ dispune Hellen. Tu ai învățat-o cîndva să conducă o R-2, care parcurgea doar distanța între două baze spațiale. Hellen vrea să te-nvețe să comanzi scamatoria asta gigantică și complet automatizată care se plimbă între

un nucleu temporal și un „tunel spațio-temporal“ ! Eu nici n-am priceput măcar ce vrea să fie asta.

— E simplu totul acolo. Cu nava e mai greu, oftă Glad.

— Chiar ?

— Da. Imaginează-ți un fluviu ajuns la șes, care face sute de bucle, curgînd leneș spre mare. Dacă te lași dus prin mijlocul fluviului, nu vezi că *între* bucle există canale înguste prin care poți parcurge distanțele mai repede, fără a mai străbate în întregime meandrele fluviului.

— Aceasta e cel mult „Relația Q“ a lui Al Kund ! Trecerea dintr-un spațiu în altul economisind timp.

— Exact. Închipuie-ți acum că buclele se fac numai pe partea stîngă a fluviului, iar pe dreapta e un canal mare, drept. Că poți pătrunde în acest canal și merge în direcția opusă celei în care curge fluviul, că poți reintra în apele fluviului într-un loc pe unde ai trecut cîndva, tu sau omenirea în evoluția ei ! Într-un timp anterior și într-un spațiu în care a fost Sistemul Solar în acel timp.

— Asta vrei să spui că e un nucleu temporal ?

— Vezi că înțelegi ? Se pare că are și canalul totuși o direcție în care curge, așa se explică de ce am crezut că revenim cam în același timp din care am plecat în „Expediția Orion“ — mă rog, patru luni doar mai tîrziu — dar ne-am trezit că ne întoarcem pe Terra după zece ani.

— Eu ți-am spus că n-am înțeles ce e cu *tunelurile* spațio-temporale !

— Mai imaginează-ți și două fluvii subterane, Ela ! Foarte repezi ; care curg în direcții diferite. Printr-un vîrtej al fluviului leneș de șes, pătrunzi în unul din aceste fluvii și călătorești cu viteza proprie, la care se adaugă viteza, mult superioară, a fluviului subteran.

— Și dacă nu mai poți să urci în fluviul de șes liniștit ?

— Ajungi în mare sau în cine știe ce bazin subteran. De unde nimeni nu s-a întors *încă !* rîse Glad. Acesta e într-adevăr marele pericol al navigației „de tip patru". Hellen zice c-au pierit multe nave, pînă să se ajungă la această „Orion II", pe care ciborgilor nu li se întîmplă nimic rău.

— Ciborgilor ? ! De ce ciborgilor ?

— Oamenii călătoresc foarte rar pe asemenea nave ! ridică din umeri Glad. Hellen crede că disparițiile repetate au creat o teamă grozavă de „capcanele timpului". Pentru că mai există și „brațe moarte" în care poți ieși din greșeală, încercînd să te întorci în fluviul de șes, și alte drăgălășenii ale bătrînului Cronos. Adaug că aceste trei fluvii de care ți-am vorbit și canalul par să fie în realitate nenumărate, mai exact spus un fel de curenți care se întrepătrund, curenți ai unui „mare ocean".

— Poftim ?? ! În harababura asta ne-a vîrît draga mea Hellen ? ! exclamă Ela. Nici să nu te gîndești — dacă mai ajungem vreodată în „fluviul nostru de șes" — să mai plecăm !

— Dar ai călătorit și pînă acum, Ela...

— A, nu, Glad ! N-am umblat „pe fluvii subterane" ! Din care poți ieși în „brațe moarte" ! Și nici nu mai vreau ! strigă Ela. Se întoarse deodată spre bărbatul de lîngă ea, întrebă alarmată : Crezi că am început să îmbătrînesc ?

— Stare de panică trecătoare, caracteristică primei treceri printr-un tunel spațio-temporal, Ela ! se auzi atunci vocea liniștită a lui Hellen. Cel mai greu e să o învingi prima oară !

Întoarseră capul amîndoi. În spatele lor nu era un ecran, ci o proiecție tridimensională, probabil : Hellen

la pupitrul de comandă al navei. Stătea însă cu spatele la acel pupitru, surîdea :

— Glad este un elev-profesor excelent ! Ţi-a rezumat plastic ceea ce eu i-am explicat trei ceasuri foarte alambicat.

— Foarte plastic într-adevăr, bombăni Ela.

— Nu-ţi fie teamă, Ela ! Sînt unul din cei mai buni piloţi pe nave de tip patru. Şi nu trebuie să urmăresc ecranele de control, răspunse Hellen unei întrebări nerostite de creatoarea ei. Recepţionez prin Fita toate informaţiile necesare... De altfel... Am ajuns deja. Sîntem la 1600 ani lumină de Sistemul Solar, anunţă cu seninătate Hellen. Veţi fi primii oameni care văd o soriană.

— Ce mai e şi asta ? mîrîi Ela.

— O... caracatiţă gînditoare ! zîmbi Hellen. O lume netehnicizată, care a dezvoltat „teoria întregului" — un fel de filozofie matematică — dar şi arta, muzica în special... Se va stabili imediat contactul ! Te rog să-i traduci lui Glad, îţi voi transmite, prin Fita, dialogul cu ea, încheie Hellen, întorcîndu-se spre unul din ecranele frontale pe care apăru mai întii ceva ce semăna a tornadă.

— Auzi pentru ce ne-a putut duce la 1600 ani lumină de Sistemul Solar ! Să vedem o caracatiţă cîntătoare ! scrîşni Ela.

Ecranul frontal se lumină brusc. Şi apăru acolo o imagine stranie, dar surprinzător de frumoasă. O făptură prelungă, cu patru braţe şi patru picioare. Îşi schimba culoarea în fiecare clipă, o dată cu mişcările unduitoare pe care le făcea. Mai bizar era capul, oval, care se ridica pe un gît delicat, capul acela care nu părea să aibă decît două benzi înguste, negre, ce îl înconjurau la o treime de creştet. Cele patru braţe se mişcau urcînd şi coborînd, încremenind unul după altul, jumătăţi de secundă, într-un fel de dans lent.

— Hellen spune că e „gesticulația“ lor obișnuită, își începu rolul de translator Ela. S-a mai văzut cu ființa asta de patru ori. E tot un fel de membru al unei patrule temporale, de strajă la acest capăt de „tunel spațio-temporal“. Sistemul lor de comunicare e foarte rapid, aproape ca Fita. În Fita nu comunică, pentru că nu au pe planetă ordinatoare. Însăși tehnica de transmitere a imaginilor și a sunetelor e trimisă de Federație, sorienele — par a fi unisexuate — au acceptat schimbul de informații cu lumile raționale galactice, dar nu și-au părăsit niciodată planeta, nu au adoptat nimic din tehnica lumilor cu care vin în contact. Spune că „nava fantomă“ care ne-a invitat să intrăm în Uniune nu a trecut pe aici. Ființele acestea au apărut în mare și au evoluat ieșind pe uscat. Au însă foarte puțin uscat, nu au dușmani puternici, nu au avut niciodată. Sînt în cele mai bune relații cu „ființele cibernetice“, îi consideră chiar ființe pe roboții din Constelația cibernetică, iscați de străvechea lume Maar. Roboții aceia le vizitează des... Și... O informație importantă ! Planeta cibernetică agresivă... pare să fi provenit dintr-o ramură a lumii cibernetice pașnice. S-a desprins fugind departe, în alt spațiu și timp. Nu mai există nici o legătură între cele două lumi cibernetice. Hellen încearcă să o determine pe această mesageră să intervină ; lumea ei să-i convingă pe roboții pașnici din Constelația cibernetică de pericolul comun. Refuz politicos. Sorienele consideră că nu trebuie să influențeze nicicum hotărîrea altei lumi prietene. Hellen le explică primejdia. Fără succes.

— Trebuie să insiste ! șopti Glad.

— Insistă. Relatează ce au săvîrșit în Galaxie acești ciberneți agresivi, arată că însăși planeta sorienelor va pieri, în mod sigur, dacă nu intervin, dacă nu se apără. Zadarnic. Au mai discutat această propunere. Au mai

refuzat. Sorienele sînt convinse că lumea aceea cibernetică, agresivă, urmează să piară în curînd, autodistrugîndu-se. Refuză continuarea discuției. Revine asupra invitației de a veni — împreună cu noi, oh, asta nu ! — la o sărbătoare a lor. Hellen îi explică, trebuie să căutăm mai departe „nava fantomă“, tunelul spațio-temporal prin care a fugit în alt timp.

Glad înmărmurise. Cel mai interesant era că, în mod bizar, el *intuise* parcă, tot mai clar, ceea ce îi „tradusese“ Ela. *Ce înseamnă asta?* Fita ? ! ! Își aminti oroarea de pe chipul lui Harald, cînd îl mințise, în camera atelier, că poate comunica cu Ela prin Fita.

Dansul ființei de pe ecran crescuse în vivacitate. Cele patru tentacule superioare se agitau acum parcă frenetic deasupra capului ciudat, inexpresiv, culorile verzi albastre trecură treptat spre verde, galben, portocaliu. Dansul lor se transformă într-un vîrtej, reapăru brusc imaginea aceea de tornadă cenușie și ecranul se stinse.

Hellen se răsuci spre ei.

— Contact inutil, rezumă ea. Ne îndreptăm spre cel mai apropiat nucleu temporal, una din porțile „Imperiului cibernetic“. Vom străbate numai 200 de ani lumină și un deceniu. Sîntem în parametrii graficului de zbor, Ela, mai avem 49 ore pînă revenim în 7-II-B al Sistemului Solar.

— Aș putea vorbi eu cu creatura aceea ? întrebă repede Glad. Nu pot fi atît de oarbe, chiar dacă nu au ochi.

— Au ochi, Glad ! Banda aceea dublă distinge un spectru mult mai larg decît cel în care vedeți și auziți voi. Nu o vei putea convinge însă nicicum. Știam asta .A fost o ultimă încercare inutilă. *Istoria nu se scrie a doua oară.*

— Ce vrei să spui ? își îngustă ochii Glad.

— Ce vreau să spun? ezită Hellen. Acest contact, discuţia mea de adineauri cu fiinţa aceea unduitoare... a avut loc *într-un timp anterior*. Planeta sorienelor se afla în acelaşi sistem stelar cu gaanşii, o veche civilizaţie paşnică, dar care a intrat în conflict cu lumea agresivă. În prezent, în timpul din care vin eu, soarele lor a explodat deja. O dată cu o navă robotică, agresivă, de sacrificiu. Făptura pe care aţi văzut-o puţin mai înainte, ca şi lumea ei, ca şi civilizaţia Gaans au pierit de 4.810 ore S.

— Atunci de ce-ai insistat? zvîrli Glad. Ar mai fi putut schimba ceva?

— Da. *Dacă* ne-ar fi ascultat. Au încercat şi alţii înaintea mea. Dar Legea compensaţiei acţionează diferit, fără milă. Veghează ca istoria să nu se scrie a doua oară. Şi n-am izbutit nicicum s-o înfrîngem, *încă!* sclipiră încurajator ochii senini ai ciborgului.

*

Ina Sind privea cu ochii mijiţi valurile înspumate ale golfului. Pe tărămul opus, sub cerul perfect senin, se vedea un adevărat furnicar multicolor de maşini grele care excavau cu îndîrjire terenul stîncos. Noul delfinariu avea să fie într-adevăr uriaş, ultramodern.

— Îţi mulţumesc, Mons! zise Ina. Şi te felicit... pentru tăria de a demisiona cu aproape un an înainte de expirarea mandatului.

— Am avut un sfătuitor bun, observă Mons.

Ina luă un pumn de nisip auriu, îl lăsă să se prelingă printre degete, spuse rar:

— M-am gîndit să-ţi propun candidatura pentru funcţia de şef al Serviciului special. Nu te grăbi să-mi răspunzi! Puterea e ceva periculos, tu ai făcut dovada că eşti imun la acest „virus". Vreau să-mi reiau activitatea la acest nou delfinariu doar aparent.

— Cum ? ! nu-i veni să creadă lui Mons Kar. Vrei să renunţi la cercetările tale de-o viaţă ?

— Nuu, zîmbi Ina. Aceasta va fi doar *unul* din domeniile mele de activitate, pe care îl voi coordona oficial. Dar... mai sînt... alte cîteva. Mi se pare că există ceva mult mai important decît Delfinariul, Mons. Trebuie continuate investigaţiile profunde, pentru a cunoaşte şi preveni apariţia unui nou Bilten ! Astfel de investigaţii nu le pot face decît oameni cu o înaltă specializare şi permanent verificaţi ei înşişi, care să acţioneze organizat şi în secret...

— Iar secret ? ! De ce în secret ? făcu nedumerit Mons.

— Pentru că altfel nu ar putea stabili *adevărata* stare de fapt. Comisia pentru controlul puterii a fost „uşor de păcălit", i s-au prezentat date denaturate, pentru că toată lumea ştia exact care e scopul ei. Miine, din rîndul inginerilor geneticieni, parapsihologilor, psihoroboticienilor, astrofizicienilor pot apărea nefericiţi periculoşi care să repete greşala lui Bilten, tentaţi de giganticele forţe pe care le minuiesc.

— „Nefericiţi periculoşi" ! repetă gînditor Mons. Şi crezi că poţi elimina această categorie de indivizi cu ajutorul unui hiperserviciu secret, care... înţeleg că vrei *să controleze totul ?* Nu uita Legea efectului opus, Ina ! Nobel a vrut să stîrpească războiul. Lewis Gorr a imaginat acel Institut de sondare a posibilităţilor de integrare socială optimă a individului, pe care Bilten l-a transformat într-un dezintegrator al sistemului global.

— Ah, ştiu toate astea ! Şi tocmai de-aceea îţi cer ajutorul, Mons !

— Îţi recomand pentru acea... funcţie pe cineva mai competent. E o taină ; pe care mi-a încredinţat-o Lewis Gorr, surîse Mons. Reuşise să realizeze... cea

mai înaltă performanță a unui serviciu secret. Un agent care să-i culeagă informații din viitor!

— Un african?

— Nu. Singura problemă, zise preocupat Mons, e dacă acel cineva va accepta și... va fi acceptat. E dificil, Ina. Pentru că acel... agent e un ciborg.

— Ceee?! exclamă furioasă Ina. Asta nu! Nu! Niciodată!

•

Poco Ral alerga nebunește pe coridoarele nesfîrșite, presărate acum cu roboți de cele mai diferite tipuri și cu „ființe biologice sensibile“. Păreau să se fi sfîrtecat toți, nebunește, reciproc. Claustrarea îndelungată fusese de vină? Speranța — mult prea vagă — transformată subit într-o „victorie“ ce tindea să devină înlocuirea unei sclavii cu alta mai îngrozitoare? „Exterminarea planetelor învecinate, inclusiv a Terrei“! Demența lui Bilten ajunsese la paroxism. *Pierduse*, cînd se credea victorios! Da, Bilten era în stare de o distrugere totală, nestăvilită. Poco își aminti că, la prima lor întîlnire aici, „marele profesor“ îi șoptise, în glumă aparent, dar în ochi cu o lucire stranie: „Poate că misiunea omului e să restabilească haosul primordial?! Mai știi?!“ Misiunea „omului“ spusese, nu a acestor ciberneți nenorociți, „a omului“! Și... începuse cataclismul cosmic aici?

În urmă cu cîteva minute, Poco auzise în urma lui o explozie colosală, care zdruncinase probabil întreaga navă planetă. Nu puteau fi decît laboratoarele subterane K. Deasupra lor... fusese sala aceea de intervenții chirurgicale unde, probabil pînă în ultima secundă, acel ciborg N cususe conștiincios, servindu-se de aparatul delicat, „ființele biologice foarte sensibile“. Pierise și Andi Anx? Și Bilten? În fuga

sa pe aceste coridoare cenușii Poco întîlnise cinci B.G.24 zdrobiți. Avea simțămîntul ciudat că adevăratul Bilten nu se afla printre ei, era convins că numai el știa unde putea fi acum „marele profesor" devenit robot.

Hala gigantică de lansare a „navelor executive" ! Dacă Bilten scăpase acestui dezastru, *acolo* trebuia să fie, xelanii spuneau că programele pentru acele nave ale morții, capabile să iște găuri negre, să explodeze sori, erau „deja pregătite". Nu trebuia decît ca acele programe să ajungă în memoria navelor care așteptau cuminți, teribile... la capătul acestui culoar pe care îl parcurgea acum cu un soi de disperare. Missy ! Și Hanna, și toți ceilalți care în clipele acestea nu bănuiau măcar... Ființele biologice foarte sensi... Înnebunea ? De ce îl obsedau cuvintele acelea, îi reveneau mereu, mereu în minte, de cînd le auzise, mereu, mereu !

Poco se opri brusc, instinctiv. Trei grupuri de roboți se înfruntaseră aici. Zăceau prăvăliți unii peste alții... dar, bizar ! Unul din cele trei grupuri... se termina inexplicabil, ca și cum mormanul de trupuri metalice ar fi fost *tăiat* de ceva în jumătate, iar... a doua jumătate... *dispăruse complet.*

Și atunci Poco se auzi strigat. Strigat era un mod de-a spune, chemarea disperată era abia distinctă, venea din spatele lui.

Andi ! Andi Anx zăcea sub un maldăr de brațe metalice, prăvălit peste un B.G.24, un B.G.24 secționat la brîu de o armă L.

Poco se apropie, îngenunche cu inima bătînd să-i spargă pieptul, remarcă pe combinezonul etanș al lui Andi Anx pete vîscoase galbene. Ce mai erau și astea ? Mîna lui Andi apăsa costumul în dreptul ficatului. Poco ridică o clipă mîna aceea, se îngrozi. Andi

nu mai căuta probabil decît să oprească scurgerea oxigenului, pentru a-și prelungi agonia.

— Nu ... pe acolo ; capcană ! șopti Andi. Sistem... triplu.

Poco apucă un braț metalic, se răsuci, îl aruncă spre capătul coridorului care se deschidea în alt coridor lateral.... acolo unde grupul de roboți i se păruse „„tăiat"...

Brațul metalic nu apucă să atingă podeaua ; se dezintegră instantaneu.

Totuși, dincolo de această intersecție, în capătul coridorului, se zărea ușa mare, dublă, a halei...

— Totul e pierdut ! șopti Andi.

— Nu ! Nava „Orion" ; e aproape ! suflă Poco.

— Sînt aici... cei de pe „Orion" ... Unul din ciborgii N... poarta șase. Au pătruns, dar...

Poarta șase ? ! Era chiar lîngă hala navelor morții !

— Ei sînt cîțiva, murmură Andi. Roboții crabi — sute de mii. Nu vor putea rezista... Fugi, Poco ! Dar... Coridorul inferior... R-6 !... Fugi ! Terra... *sau altcineva... din Galaxie...* trebuie să știe... *Istoria galactică...*

Brusc, capul lui Andi Anx se prăbuși.

„Istoria galactică" ? ! „Istoria galactică" ? ! ! !

Ei, nu ! R-6 ! ? Era o idee bună. R-6 ! ! Micronava lui era acolo, în hangarul pentru „nave străine". R-6, da, R-6, R-6 !

Văzuse cum decolau acele nave ale morții. Ieșeau rapid din spatele panourilor imense, din hangarele lor subterane. Se înălțau lin ; rămîneau însă *cîteva secunde*, rămîneau nemișcate, pentru a-și realiza haloul. Erau navele la care unul din acele sute de mii de ciberneți aveau să ajungă curînd. ducîndu-le „programele-misiune" pregătite !

Cîteva secunde ! Era suficient. Dacă el izbutea să ajungă în hangarul... să urce pe R-6 a lui ! Să decoleze... Atunci... *Măcar una* — după aceea minuscula R-6 avea să fie doborîtă — dar una măcar din acele nave ale morții...

Șase mai erau în total. Avea să ofere cît putea el : *o șansă din șase !* Pămîntului ! Sau... sau altei planete locuite de „făpturi biologice foarte sensibile".

*

— Ascultați-mă, vă rog, cu atenție, doctor Marr ! începu hotărît Ians Iason. Am fost păcălit de Bilten și apoi, din nou, de Ina Sind ; care m-a expediat în spitalul ăsta, cînd... În sfîrșit, altceva voiam să vă întreb. *De ce mi-a priit păcăleala ? !* Dacă ziceți că „sînt un tip leneș", și sînt ; cu „deficiențe glandulare", și-oi fi avînd ; dacă „mi-am pierdut antrenamentul intelectual", și-asta-i așa, că mi-a plăcut întotdeauna să lenevesc în fața unui meci la televizor mai mult decît „să mă documentez"... Ei bine, dar *de ce,* doctor Marr, am devenit *brusc activ, neobosit* cînd *credeam cu tărie* că fac un lucru util social ?

Femeia șatenă, micuță, acum bine încărunțită îl privi trei secunde nemișcată.

— Ce-ar fi, Ians, zise ea apoi, să te documentezi bine, dar *cinstit* bine... și să elaborezi un studiu asupra acestui foarte interesant fenomen pe care l-ai sesizat ?

XII

CÎND ZEII CONSPIRA

Glad Selv se îmbrăca morocănos. *Il trezise un apel Fita !* Se întorsese pe partea cealaltă, decis să creadă că visase. Ela revenise, folosindu-se acum de

microfon. Trebuia să se prezinte, urgent, în camera de comandă a navei, zicea Ela, ca să se vadă cu „Tar, reprezentantul Constelației cibernetice, care îi întîmpinase la jumătatea drumului și care ținea să-l cunoască“ ! Ei, poftim ! De cînd revenise din „Expediția Orion“ dormea numai cîte două-trei ore, pe apucate. Rămăsese — ieri ? aseară ? azi ? dacă nu cumva mîine ? ! — vreo șapte ceasuri în compania lui Hellen, căutînd să priceapă — zadarnic — modul exact de conducere al acestei nave „de tip patru“, să exerseze în „blestemăția de Fita“, pentru care ar fi avut „un talent înnăscut“. Nu prea remarcase asta, „talentul“ se vede că era binișor ascuns ; progresa greu.

În camera tampon ce o preceda pe cea de comandă, Ela, impacientată, îl cercetă cu un ochi critic, descoperi că era „îngrozitor de ciufulit“, îl anunță că Tar aștepta nerăbdător să-i vadă pe „ambii creatori ai lui Hellen“. Fusese declarat, se părea, oficial, tată al ciborgului ! Glad căscă, intră în camera de comandă, împreună cu Ela. Și simți că îl pufnea rîsul. Uite pentru cine era el „îngrozitor de ciufulit“ ! Pe ecranul central al navei se vedea o hîzanie ciudată de tot. O sferă galbenă din care țîșneau o multitudine de... picioare ? Mîini or fi fost ? Antene ? !

— Sînt de-a dreptul încîntat să fac cunoștință cu Tar ! mormăi Glad, Ela îi dădu iute un cot, și, spre uimirea sa, Glad auzi o voce absolut umană, ce semăna, dar nu era cea a lui Hellen, zicînd pe un ton egal :

— Și eu, Glad Selv ! Regret că evenimentele nu ne permit să stăm de vorbă mai mult. Hellen ne-a relatat însă despre autorii ei, cînd a fost prima dată în lumea noastră.

Sfera aceea țepoasă îi vorbea? Cum? Și se referea la perioada cînd, întorcîndu-se ei în trecut, în „Expediția Orion", nimeriseră în acea „Constelație cibernetică", unde aflaseră că se găsea și Hellen?!

— Noi am învățat de la Hellen, continuă vocea. Hellen ne-a explicat ceea ce știa de la voi, că e necesar uneori să te îndoiești. A *schimbat* astfel și convingerea noastră fermă, potrivit căreia... credeam că *lumile cibernetice* au produs ființe biologice inteligente. A schimbat *întrucîtva!* adăugă Tar. Unii din șefii mei nu împărtășesc nici azi pe deplin această nouă viziune potrivit căreia *noi* am fi fost cei creați cîndva de o civilizație biologică. Viziune care, ce-i drept, ne-a adus și necazuri. Pe mine, Hellen m-a convins; eu i-am convins pe șefii mei să întreținem legături mai strînse cu lumile biologice raționale; o planetă m-a ascultat, din nefericire. Au intrat în contact cu Lumea Nag. Și au progresat, un timp, foarte rapid; reprezentanți ai Lumii Nag s-au stabilit pe planeta lor. Mai tîrziu am aflat că Lumea Nag agoniza; că fusese subordonată Lumii Aas, care s-a *servit de nagieni* pentru a conduce acea planetă navă, războinică, ce rătăcește acum prin spațiu și timp, provocînd dezastre. Hellen și Ela mi-au spus ce vrei să-mi ceri, Glad. Dar *niciodată* nu îi voi putea convinge pe șefii mei să mai cooperăm cu voi în vreun fel. Fără contactul „prietenesc, stimulator, progresist" cu Lumea Nag, acea planetă a noastră nu ar fi devenit agresivă. Agresivi noi nu am fost, nicicînd. Ne-am apărat doar, de rarele intenții războinice, așa cum ne vom apăra, dacă va fi cazul, și-acum. Nu vom ataca însă pe nimeni. Niciodată.

— De ce să atacați? Ați putea să vă strecurați însă mai ușor decît noi pe acea planetă-navă agresivă, sugeră Glad. Și nu să-i distrugeți, ci să-i readuceți pe...

— Niciodată, Glad! Nu pot fi recuperați, am încercat. Ascultă toți de Marele lor creier, care ascultă de nagieni, care ascultă la rîndul lor de acei reprezentanți ai Lumii Aas, ce le-a suprimat voința! Ciclul este închis. Vor pieri, așa cum au pierit toate lumile biologice conflictuale, pe multe planete rămase pustii; colonizate apoi de noi.

— Ce-i cu această Lume Aas? întrebă Glad.

— Noi îi cunoaștem de mult, răspunse Tar. Au fost o lume primitivă, niște reptile care își sugestionau adversarii, îi paralizau, pentru a-i mînca. Un reprezentant gonit din bătrîna Lume Nag a greșit atunci. A stimulat genetic Lumea Aas. Le-a făcut pe acele reptile stupide să poată și absorbi gîndurile adversarilor... sau prietenilor. Prima victimă a fost Lumea Nag. Dar nu numai ea. Devenită inteligentă, Lumea Aas a rămas agresivă; a început să călătorească pe navele nagienilor în spațiu și timp, să devină un fel de „zei ai constelațiilor"! S-a lovit însă de Federația galactică, mai puternică. A hotărît s-o suprime, lovind în trecutul lumilor Federației. A început „conspirația zeilor doborîți", cum zic nagienii. Așa a apărut, dintr-o eroare gravă a civilizației biologice Nag, acea navă-planetă, resortul ascuns al acelei lumi agresive de care vă temeți cu toți! *Este posibil* deci, Glad, ca într-adevăr, cîndva, o bizară lume biologică neagresivă să ne fi iscat și pe noi. A fost, poate, *menirea* lumilor biologice, scopul — necunoscut — al existenței lor. Și-au încheiat misiunea. Acum nu mai apar decît civilizații biologice aberante, războinice, care se autodistrug prostește. *Poate că* nava planetă războinică grăbește doar acel *proces necesar*. Noi vom aștepta. Avem timp. Marele nostru oracol spune că, peste ... cam 80—100 mii de ani de-ai voștri, Galaxia va fi populată numai de noi, de ființe cibernetice. Poate că ciclul nostru se va în-

cheia atunci. Vom începe, *poate*, să creăm atunci lumi biologice inteligente ; pe care le vom ține, sper, sub un control strict. Nu credem, deocamdată, că urmașii unor făpturi cu gheare și colți *pot* deveni pașnici cu adevărat. Iar cei ce *nu* apar din asemenea făpturi agresive se dezvoltă mai lent chiar decît noi ; sorienele au fost un experiment ratat.

— Sorienele ? ! Voi le-ați... creat ? ! îngăimă Glad.

— Inutil ! N-aveau aplicație pentru tehnică, erau lipsite de spirit competitiv. Și-au încheiat ciclul stupid. Pentru a rămîne în mijlocul unor lumi agresive, trebuie să înveți să te aperi. Ne pare deci rău, Glad. Pe voi trei vă putem primi pe una din planetele noastre ! În mod cert însă, nu vom mai coopera cu lumile biologice *niciodată, nicicum !*

*

— Este nava „Orion“ ! strigă Iv Pard. Privi prin ecranul lateral, exclamă din nou : Iar acolo o R-6 ! Poco ! El trebuie să fie !

— Taci ! șopti Otal. Au venit, ca și noi, mult prea tîrziu.

— Cum ? Ce vorbești ? ! Să luăm legătura cu ei ! îndemnă înfrigurat Iv. Cum se manevrează stația asta ?

— *Sînt* în legătură cu cei de pe „Orion“, spuse rar Otal. Prin ceea ce voi numiți „Fita“.

— Trebuie să-i ajutăm să ajungă în „Sistemul perfect“ ! Nava noastră poate pătrunde pe planetă, Otal ! Și, împreună cu ei...

— Taci odată ! murmură Otal. Cei de pe „Orion“ sînt *deja* pe planetă. Dar... ascultă mesajul, mesajul lor Fita, către un anume Nat, care a rămas pe „Orion“ : „Totul pierdut... Inutil... Am rămas singură... Varianta ultimă, Nat !“

În următoarea clipă nava „Orion" pieri. Pîntecul uriaş, metalic al „navei planetă" începu să se desfacă însă, uluitor, în sute sau mii de bucăţi, care se îndepărtau lent, împrăştiindu-se în noaptea fără sfîrşit.

•

— Unde-i Hellen ? întrebă neliniştit Glad.

— A spus că vine imediat. Că vrea să aibă cu noi „o discuţie importantă" ! bagateliză Ela. La drept vorbind, m-am săturat de această hoinăreală prin catacombele timpului, de lumi dispărute şi reprezentanţi căpăţînoşi ! Mi s-a făcut dor de „Orion" şi de măgarii mei cibernetici ! Mi-e dor de Pămînt, Glad, de ţărmuri însorite şi de oameni adevăraţi !

Bărbatul tăcea întins într-un fotoliu relaxant ; întrebă preocupat :

— Ai făcut ce ţi-am zis, Ela ?

— Da. Ţi-am spus că atelierul lui Hellen este extraordinar ! Dar nu cred că va fi nevoie ! Îl voi spulbera pur şi simplu pe Bilten ! Dacă ciborgii de pe acea navă-planetă comunică în Fita, Bilten e pierdut ! Am să îi trimit mai întîi cei 18 „monştri din trecutul Terrei", pe care-i mai am pe „Orion" !

— Operaţiunea Heracles este dificilă, avertiză Glad. Trebuie să analizăm împreună cu Hellen toate variantele posibile.

— Nu mai e necesar, se auzi glasul lui Hellen Îşi schimbase combinezonul castaniu cu unul albastru marcat cu mov, căruia îi adăugase un guler mic, alb. Totul dădea o impresie de prospeţime, amintea în mod ciudat o floare sălbatică de munte care îşi ridică voioasă capul după ploaie. Ochii mari şi albaştri ai lui Hellen priveau cu aceeaşi linişte glacială, părul galben arămiu era strîns într-o coafură complicată, înaltă, impunătoare.

— Îţi plac, Ela ?

— Arăţi atît de bine, încît mă-ntreb ce catastrofe vrei să ne comunici! strecură Ela.

— Eşti ca o zi frumoasă de primăvară, Hellen! asigură Glad.

— Vreau să rămîn în memoria voastră aşa! Pentru că e posibil ca azi să ne despărţim ... pentru mult timp, rosti Hellen încet.

— Ce mai e şi această nouă şaradă? izbucni Ela.

— Am să vă spun azi... absolut tot, zise Hellen. E mai bine s-o fac eu; va veni curînd aici Ina Sind. Vă va cere să luaţi o hotărîre; decisivă. E, poate... ultima oară cînd mă vedeţi.

— Ce tot spui? Ina? Vrea să vină cu noi pe planeta unde e Bilten?

— Nu, Ela. Planeta cibernetică a explodat. Voi aţi pierit o dată cu ea, cu Bilten, care izbutise parţial să preia conducerea acelei lumi aberante. A fost unica soluţie în situaţia aceea.

— *Am pierit?!* îngînă aiurită Ela. Noi?!

— Cel puţin aşa scrie în istorie, surîse Hellen. Am izbutit să fac, aşa cred, ezită ciborgul, ca istoria să se scrie a doua oară.

— Vorbeşte desluşit, Hellen! ceru Glad. Cum „am pierit“?

— Aşa scrie în istorie! repetă scăzut ciborgul. Că aţi plecat în „Operaţiunea Heracles“, aţi reuşit să preveniţi intervenţia în trecutul Terrei şi să distrugeţi acea navă-planetă pe care tindea să o ia sub control Bilten. Iv Pard şi Poco Ral au fost martori ai acestor evenimente. S-au întors pe Terra şi au relatat ce-au văzut. Nava „Orion“ a pierit. A ieşit, printr-o pulsaţie pe Relaţia Q, în pîntecul Planetei cibernetice, făcînd-o să explodeze.

— În locul nostru au acţionat „Glad“ şi „Ela“, începu să priceapă Glad. Pe care i-ai ajutat să fugă

de pe Baza 16, să urce apoi pe „Orion“ în timp ce pe noi ne plimbai la mii de ani lumină...

— Da, Glad! Nu ştiam dacă veţi accepta. Nu ştiam, şi nu ştiu nici acum, în ce mod vor judeca oamenii timpului meu această intervenţie; care, fără a modifica, sper, esenţial istoria, v-a păstrat în viaţă. Nimic însă nu este, din păcate, încheiat, preveni Hellen. Ne aflăm acum, în timpul meu, 12 ani mai tîrziu după ultima voastră revenire în Sistemul Solar. Vă întorceaţi atunci din „Expediţia Orion“ care durase patru luni pentru voi, zece ani pentru pămînteni. Ultima dată aţi văzut-o, aşadar, pe Ina Sind acum... 22 de ani!

— Trebuie să aibă deci 50 de anişori! făcu încîntată Ela.

— Dar arată de 18!

— Cum, cum?! tresări Ela. Ina Sind?!

— Iv Pard s-a întors de pe Planeta cibernetică împreună cu un nagian, Otal! zise Hellen. Au adus „un secret“ care valorifică, prin coborîri succesive în timp, clonarea! Teoretic, se poate realiza, Ina a dovedit că şi practic... tinereţea veşnică! Ideea cu care a fost cumpărat Bilten, pe care nagienii au ratat-o, dar pe care Ina Sind a început s-o aplice, inclusiv asupra ei! E acum principala coordonatoare a unei uriaşe instituţii „de protecţie a istoriei galactice“!

— Galactice?!.

— Da, Glad. Sîntem afiliaţi, de fapt, la o asemenea societate galactică, de care ţin patrulele temporale şi agenţii temporali. Noi am rămas însă doar afiliaţi la Federaţia galactică, de cînd s-a auzit că ne ocupăm cu această „tinereţe veşnică“, experimentată dezastruos de alţii înaintea noastră.

— De ce dezastruos? întrebă repede Ela.

— E considerată de Federaţie, de mulţi şi din Sistemul Solar... o altă formă de manifestare a instinctului de conservare, a egoismului nemăsurat, nefast. Ina Sind e însă de altă părere. Ina s-a schimbat... incredibil, îngrozitor de mult. A rupt cu vechii prieteni, nu s-a dus măcar la înmormîntarea lui Mons Kar, dispărut într-un accident. Hotărăşte mereu singură, sfătuită numai de un anume Nel Iason. Interzice cam în fiecare zi cîte ceva. Veţi avea o discuţie, cred, foarte neplăcută cu Ina Sind. În ultimii ani, de cînd nu prea mai vrea de fapt să înveţe nimic, Ina Sind a ajuns la concluzia că ştie, mult mai bine decît oricine... *tot*, încheie cu un surîs Hellen.

•

— N-am *rugat* niciodată pe nimeni, zise stăpinit Iv. Acum *te implor*, Otal. Nu pot pilota nava asta...

— Ai face o mare greşeală, *dacă ai încerca vreodată s-o învii pe Ann!* preveni nagianul. Eu unul te duc, în orice caz, pe Terra, în anul din care ai fugit cu Bilten. Trebuie ca oamenii Sistemului Solar să ştie ce s-a petrecut ; să cunoască exact cum „a evoluat" Bilten, şi cum a fost prevenită catastrofa de cei de pe „Orion". Poate, zise aproape şoptit Otal, *poate*... cunoscînd totul exact... nu veţi săvîrşi groaznicele erori, care au însemnat... mai mult decît pieirea Lumii Nag.

•

— Oamenii care sar peste timpul lor sînt periculoşi ! zise pe un ton sentenţios Ina Sind. Voi *n-aveţi cum* să cunoaşteţi, eu da ! Pal Pent, apoi Iv Pard au comis erori inadmisibile...

— Ştim ce-a comis Pal, o opri Glad. Iv ce-a mai făcut ?

— Acel nagian iresponsabil, Otal, l-a adus pe Iv la numai şase luni *după* ce fugise cu Bilten de pe Terra

Au fost suficiente însă și acele șase luni pentru ca Iv să piardă contactul cu timpul său! Să fugă, a doua oară, pe o R-8, în trecut! S-o răpească pe Ann din laboratorul ei *înainte* de a muri, perturbînd astfel istoria cunoscută...

— Și a reușit ?! se interesă Glad.

— Din păcate. Indivizii întreprinzători și inventivi ca voi sînt cei mai periculoși! stabili Ina.

— Ei, drace! făcu Ela pornită. Tu n-ai pierdut contactul cu timpul tău! Dar aud că ai obținut *prin sondaje Psi V*, de la acel „iresponsabil" Otal, informații privind „întinerirea"! Și le-ai folosit! Împotriva...

— E vorba acum de Iv și de voi! tăie aprig Ina. Ieri s-a primit un mesaj de la Iv; care se află cine știe în ce spațiu și în ce timp! Ne comunică „descoperirea" sa, că a greșit! Ann trădase Terra „din dragoste pentru el"! Ciberneții „Sistemului perfect" au ajuns să ia contact cu Bilten, să-l corupă, pe baza informațiilor date de Ann! Accidentul lui Ann din laborator a fost o sinucidere, *de fapt*; pe care a repetat-o după ce i-a mărturisit lui Iv adevărul. Istoria nu se scrie a doua oară! Totul e mai bine să rămînă așa cum a fost! E mai bine pentru toți. Trebuie deci să fim foarte circumspecți cînd vom hotărî ce să facem cu voi doi! conchise Ina Sind. Ați lipsit 22 de ani de pe Terra! Nu veți putea recupera niciodată cunoștințele acumulate de omenire în acest timp!

— Clar! zise Glad. Și ce ați hotărît atunci cu noi, Ina?

— Ne pare totuși nespus de bine, desigur, că ați scăpat cu viață și de această dată din misiunea pe care v-am dat-o și pe care au îndeplinit-o în fond dublurile voastre, clarifică Ina. Dar Hellen s-a cam pripit. Nu ne-a anunțat intenția ei, așa că... Va trebui să cerem aprobarea „Consiliului suprem de coordonare" și a altor foruri, pentru a vă putea stabili în timpul nos-

tru. Dacă vor accepta, vom solicita și acordul oamenilor viitorului...

— Și *dacă* vor accepta *și* ei ? întrebă Glad.

— Ei bine, pentru Ela se va găsi ușor, sper, un loc la Muzeul ciberneticii...

— Poftim ? ! Eu nu mai pot să tac ! sări Ela de pe fotoliul ei. Nu vezi ? ! Mă trimite la muzeu ! În ce calitate, Ina ? Muzeograf sau exponat ? Ia spune drept, draga mea ! Nu mă crezi cumva... o extraterestră ? !

— N-am probe, dar sînt convinsă, zise măsurat Ina, că... vii din viitor. Abia acolo acest... straniu „limbaj Fita" — care provoacă după mine mai multe încurcături — pare să fi devenit destul de frecvent.

— Ahaha ! păru duminită Ela. Acel „straniu limbaj Fita" ai spus ?

— Părinții tăi s-au rătăcit, probabil, în trecut, continuă Ina. De-asta Glad nu a identificat nava pe care te-a descoperit cînd erai copil. Ar fi o dovadă că eu nu m-am înșelat, că *nu* aparții totuși lumii noastre.

— Și trebuie trimisă naibii în viitor ! îi întregi Glad ideea, rîzînd bine dispus. Eu mărturisesc, Ina, sînt fiul nelegitim al unui agent temporal. Sigur, tot din viitor. Aveam pe undeva un medalion... Nat, mi-l poți găsi ?

— Chiar două pot găsi, Glad ! se auzi vocea ciborgului. Unul n-ar strica să-ți rămînă în copie.

— Dispari imediat de-aici ! se întoarse Ina spre Nat. Iar voi încetați cu gluma, trebuie să vă hotărîți. Veniți cu mine sau nu ?

— Ar fi total nepoliticos să refuzăm o invitație atît de amabilă, zise Ela îndreptîndu-se spre ușă.

— Mai ales, adăugă Glad, că, prin Fita, aflu că două nave R–9 conduse de roboți sînt gata să ne antizeze, dacă refuzăm.

— Prin „Fita“ ?! Stăpînești și tu „Fita“ ?! tresări Ina.

Glad o privea lung, surîse trist. Întrebă apoi :

— *Cînd te-a ucis Bilten*, Ina Sind ?

— De unde știi de cele două R-9 ?! N-au ciborgi la bord, își aminti Ina.

— Cînd a izbutit să te despartă de Harald, nu-i așa ?

— Cu ce scop reveniți de fapt în prezentul nostru ?

— „Bilten va reveni !“ Au fost ultimele cuvinte ale lui Lewis Gorr, își aminti și Glad. N-am înțeles atunci cît de departe a văzut bătrînul Gorr.

— De ce nu-mi răspunzi ?!

— Tu nu poți să-mi răspunzi, Ina ! Te-a ucis într-adevăr ; *încă !*

— Hellen te-așteaptă să-ți iei la revedere de la ea, anunță Ela, reintrase în cameră. Adăugă : Spune că trebuie să plece *imediat* într-o misiune. Are o șefă intransigentă ca Legea compensației însăși ! Nu greșește și nu iartă ! *Niciodată !*

•

— Pe „Orion II“ știu că se află Hellen, unul din mai buni piloți. Tocmai de-asta nu înțeleg. Ai primit chiar dispoziție să aneantizezi *acea navă ?* întrebă Hanna Gay.

— Numai dacă Ina ar fi considerat necesar, zise auzit Eva. Trebuia să fie „un accident nedorit“. Are o dublură, tot de 18 ani, care „va învia“ în cazul în care Ina moare. Văd însă că părăsește astronava „Orion II“, fără să-mi fi transmis „dispoziția executivă“, adăugă fosta secretară cibernetică a lui Bilten, conchise : Te-am chemat măcar acum, Hanna. În privința Inei Sind, eu, Rely Roy și Harald Pin am greșit, probabil, cel mai mult. Eu în primul rînd. Nu mi-am dat seama cînd *a început* să devieze. Este însă

inteligentă. Și-a justificat toate acțiunile, mult timp, perfect. Iar eu și Rely Roy am admirat-o, cîndva am avut și de ce!

— Am vorbit cu Rely Roy, cu Harald Pin și cu Oll Ner, spuse rar Hanna îndreptîndu-se, în ultima vreme începuse să se cam aducă de spate și asta o deranja nespus. O vor aștepta pe Marele Cosmodrom de pe Terra. Și o vor conduce pe Ina la acel modern centru de recuperare, coordonat de un anume Ians Iason, care se zice că face „adevărate minuni!“ Felicitări, Ady, pentru taică-tu! se întoarse Hanna spre cealaltă femeie care asistase tăcută la discuția lor. Aud că Ians Iason a avut o ascensiune remarcabilă, de la „organizator de ligi“, pe vremea cînd era manevrat de Bilten și Roza Link, pînă la actualul rol de bun coordonator al activității reintegrative. Nu te pot felicita însă pentru frate-tu, Nel Iason, care pare să fi exercitat o influență negativă clară asupra „tinerei“ Ina Sind.

— Sînt informată, spuse rar Ady Iason. Voi lua măsuri. Definitive. Ca și în cazul Inei Sind, care trebuie pedepsită, foarte sever, pentru tot ce a făcut, nu doar condusă la centrul de recuperare. Răul se taie din rădăcină, hotărî ea ferm.

Hanna schimbă o privire cu Eva, începu pe un ton măsurat:

— Ascultă-mă, te rog, cu atenție, Ady! Ai avut un rol important în acțiunile studențești, care au dus la spulberarea „sistemului Bilten“. Ocupi în prezent o poziție foarte înaltă... care te-a schimbat. Începi să fii foarte dură! Începi să crezi, ca și Ina Sind, că știi totul mai bine decît ceilalți. La fel a început și Ina. Și, înaintea ei, Bilten. Și, înaintea lui Bilten, mulți alții.

— Rămîn la părerea mea în privința lui Nel și a Inei, preciză mai scăzut Ady Iason. Dar schimbarea

despre care vorbești este o tristă realitate pe care o simt. Se vede că puterea schimbă oamenii în mod neașteptat... incredibil. Voi demisiona tocmai de aceea din înalta funcție, mă întorc la cercetările mele oceanografice. Și am să propun în locul meu, ori chiar pentru postul suprem de coordonare.. pe cineva cu care ne vom întîlni pe Marele Cosmodrom de pe Terra. Acel cineva mi-a promis că va fi acolo ; că o va aștepta, împreună cu Glad Selv și Ela Nant, pe Ina Sind.

— Cu Glad și Ela ? Cînd vor avea timp să ajungă pe Marele Cosmodrom înaintea Inei ?

— Oh, pentru acel cineva, pentru Glad și Ela, aceasta nu pare să constituie o problemă.

— Cine e acel misterios „cineva" ? se interesă Hanna.

— Un robot. Sau, mă rog, un robot cu membrane biologice, un ciborg, cum o numește Ela Nant pe... Hellen. Ideea propunerii pentru cel mai înalt post de coordonare e mai veche, i-a aparținut lui Mons Kar.

— Vrei ca Sistemul nostru global să fie *condus de un robot ?!* Fie acela și Hellen ?! întrebă Hanna.

— Știu ce imense reacții de protest voi întîmpina cu propunerea aceasta, zîmbi Ady Iason. „Omenirea Sistemului Solar condusă de un robot" ! Și eu aș fi fost, pînă nu demult, „oripilată" de această idee, recunoscu Ady. Dar este o prejudecată, Hanna ! Sîntem și așa conduși, practic, de marile ordinatoare, singurele capabile să cuprindă complexitatea vieții noastre social-economice, să ia decizii prompte, obiective.

— Numai că marile ordinatoare sînt controlate de oameni ! obiectă Hanna.

— Sau programate de către oameni să deformeze informațiile ! aminti Ady. Așa au acționat Bilten și oamenii lui, sau roboții lui, făcuți „după chipul și asemănarea" lui Bilten ; perturbînd astfel deciziile marilor ordinatoare biologice. Care nu s-au putut apăra

pînă în prezent decît autodistrugîndu-se. Ei bine, Hellen este ceva mai mult decît... un mare ordinator.

— De unde știi ? tatonă Hanna.

— Am avut o întrevedere cu ea, zise Ady. A deținut, cred, foarte discret, un rol mai important decît bănuim în destrămarea „mecanismului Bilten". Hellen este, de fapt, „un robot cu personalitate" ; și o personalitate înțeleaptă, *imună la orgolii !* Ceea ce înseamnă enorm.

— Îi va lipsi creativitatea, imaginația ! nu se lăsă Hanna.

— Mă îndoiesc, rîse Ady. Ai s-o cunoști ! Hellen este o prelungire amplificată a inteligenței umane... a Elei Nant și a lui Glad Selv. Nici unul dintre ei, sînt sigură, nu și-ar asuma această uriașă răspundere. Hellen însă... Hellen... *sper*, din adîncul sufletului, că va accepta. Mi se pare... unica soluție.

*

— Sper că noile noastre dubluri vor avea o viață mai lungă decît primele, făcu amuzat Glad Selv. Privea ecranul frontal, pe care se vedea capsula de transbordare ce se îndepărta cu iuțeală de „Orion II", constată : Este totuși... bizar și trist... ce s-a petrecut cu această Ina Sind. Iar...

— E mai întîi periculos ! tăie Ela.

— Trebuie să verificăm această *ipoteză*, oricît de evidentă ni s-ar părea, stabili Glad. „Fenomenul Bilten" merită studiat cu toată grija și sub aspectul ecourilor sale, adăugă el întinzîndu-se pe un fotoliu relaxant. În ce o privește pe Ina...

— Fii liniștit ! „Va renaște din propria-i cenușă", mormăi pe un ton acrișor Ela. Sînt convinsă că ești hotărît „s-o recuperezi". Are un trup de 18 ani și...

— Şi o mentalitate de 50, Ela! Experienţa, eşecurile îi vor plumbui spiritul creator. Deocamdată, s-o ştergem de-aici, Hellen, cele două nave R-9...

— Am plecat, Glad. Penetrăm deja nucleul temporal, anunţă Hellen. Vom ajunge în anul ulterior celui în care aţi început „Expediţia Orion".

— Perfect! aprecie Glad. Zici că două biografii convenabile se găsesc în banca de date a navei?

— Desigur. Vîrsta voastră, excursie, concediu, singuri, pădure, ciuperci, rezumă Hellen. Cei adevăraţi au fost descoperiţi abia după două luni, deci... Fizionomiile am să vi le modific puţin.

— Ce face?! sări ca arsă Ela.

— Neesenţial, reversibil. E totuşi necesar, zise Hellen.

— Te pricepi? se îndoi ciberneticiana.

— Am mai făcut-o, Ela. Şi... Nu-ţi place cum arăt? M-ai programat *să învăţ mereu*. Îi voi modifica şi fizionomia lui Nat.

— Nat?! Merge cu noi?! se întoarse Ela spre Glad.

— „Pădure, ciuperci" — nu alge! Şi Legea compensaţiei, Ela! aminti Glad. E mult mai bine să fim foarte atenţi cu această lege care nu iartă „niciodată". Aş vrea să facem cel puţin şase asemenea „popasuri" prin cei 22 de ani pe care „i-am sărit". E posibil?

— Pe deplin, asigură Hellen. Am lansat mulţi agenţi temporali. Şi vreau să vă spun... Îmi pare foarte bine că *voi* aţi găsit soluţia... pentru a o păcăli pe Ina, că aţi fost... cu un pas înaintea mea. Nu mă gîndisem la nişte noi dubluri ale voastre.

— Cinstit vorbind, le pregătisem pentru „Operaţiunea Heracles", recunoscu Glad. Iar tu eşti cu doi paşi *încă* înaintea noastră, Hellen! rîse Glad. Te admir — şi Ela, fii convinsă — pentru cum ai evoluat singură!

— Ajutată și de Lev Gorr, menționă Hellen.

— Ceee ? ! *Cînd* l-ai cunoscut pe Lev ? se zbîrli Ela.

— El m-a reconstituit, de fapt. După ce pierisem într-adevăr distrugînd Nava de cristal, explică Hellen. Îmi copiase, nu știu cînd și cum, memoria.

— Limpede ! pricepu Glad. Informațiile privind ora și locul invaziei ! Sînt acum sigur că vom avea două biografii solide, că vom realiza tot ce am vorbit, Hellen, ai avut un profesor bun.

— „Ce-ați vorbit" ! ? tresări Ela. Ce-ați mai vorbit ? ! Scorpie mică ! Mata Hari temporală, ați început să complotați ? !

— Potolește-te, Ela, e vorba de planul „concediilor" pe Terra, o liniști Glad. Vreau nu numai să acumulăm cît mai mult din cunoștințele pe care le-am pierdut în acești ani, dar să fim și bine documentați cînd le vom întîmpina, pe Ina și dublurile noastre, pe Marele Cosmodrom de pe Terra.

— Vom ajunge înaintea lor, rosti cu seninătatea ei perfectă Hellen. Adăugă : Între două „concedii", putem continua și lecțiile de pilotaj, Glad.

— A, nu, mulțumesc, renunț ! Școlește-o pe Ela ! se strîmbă Glad. E totuși chinuitor să silabisesc acum năzdrăvănia voastră de Fita.

— Ha ! sclipiră revanșard ochii Elei. Ha ! Ia seama, dragul meu ! preveni ea rîzînd. *Așa a început Bilten !* Și, în mod sigur, Ina Sind ! Eu una — dacă m-a pus dracu să concep un ciborg capabil să învețe mereu — voi ataca prima dată ce este mai... infernal de plicticos : arta culinară ! anunță hotărîtă Ela și privi spre Glad pentru a vedea ce efect produsese. Bărbatul nu părea să fi auzit măcar, se interesă preocupat :

— Ești convinsă, Hellen, că *nu* se poate pilota o hardughie de-asta decît prin Fita ?

— Ba se poate. Nimic imposibil, nu ? zîmbi Hellen. Dar e mai greu și mult mai riscant. Ți-am spus, Glad, ți-ar trebui vreo șase ochi și măcar patru mîini, păru să se amuze Hellen. Completă pe tonul ei ușor cîntat, foarte asemănător cu al Elei : Bine stăpînit, limbajul Fita asigură asimilarea — sau transmiterea — unui mare volum de informații complexe — ori de comenzi — într-o fracțiune de secundă ! Iar tu *poți* învăța Fita, ți-am demonstrat, Glad, totul este să vrei cu adevărat.

Glad oftă. Se ridică din fotoliul relaxant, se apropie de masa de comandă, atinse unicul buton. Trei plăci protectoare săriră fulgerător, dezvăluind o puzderie de cadrane ce dădeau impresia că chicotesc neastîmpărate ; și opt rînduri de clape multicolore dispuse într-o muțenie parcă amenințătoare, jur împrejurul scaunului alveolar de pilotaj.

Glad oftă din nou ; din adînc. Se întoarse spre Ela, întrebă pe tonul lui flegmatic :

— Ei bine... ce-ți transmit eu acum... prin blestemăția aia de „limbaj-bliț", Ela ?

Ciberneticiana îl privea atentă. Ochii viorii se închiseră o clipă. Ela ezita evident, rosti apoi, foarte rar, surîzînd ciudat :

— Că „oamenii... învață puțin... din greșelile trecutului" !

— „Încă", suflă școlărește Hellen.

— Recepționează mai bine decît autoarea ei ! observă Glad.

— *Încă !* mîrîi Ela, privindu-și printre gene opera, adăugă sfidător : Vom mai vedea !

— SFÎRȘIT —

CUPRINS

Bun de tipar : 31.I.1991.
Coli de tipar : 8,5.

Tiparul executat sub comanda nr. 105
la I.P. „Filaret", str. Fabrica de chibrituri
nr. 9—11, București

De acelaşi autor :

- **ÎMPREVIZIBILUL JOC**
  (Editura Militară)
- **SURÎSUL OCHILOR ALBAŞTRI**
  (Editura Eminescu)
- **JOCUL DE-A ÎNCREDEREA**
  (Editura Dacia)
- **PAROLA NU ERA COMPLETĂ**
  (Editura Militară)
- **AL TREILEA E DE PRISOS**
  (Editura Eminescu)
- **VERIFICAŢI IPOTEZA NESSUS !**
  (Editura Albatros)
- **CUTIA PANDOREI**
  (Editura Albatros)

ISBN-973-600-003-6

Lei [redacted] 55